

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

**IRKÇILIĞA,
SÖMÜRÜYE,
ŞERİATA HAYIR!..**

Sorumlusu: Av. Hayri BALTA

hayri@tabularatalanayalanabalta.com

www.tabularatalanayalanabalta.com

ZİLLİ KURT'UN ÇİRPİNİŞİ

ZİLLİ KURT: HAYRİ BALTA

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

**IRKÇILIĞA,
SÖMÜRÜYE,
ŞERİATA HAYIR!..**

Sorumlusu: Av. Hayri BALTA

hayri@tabularatalanayalanabalta.com | www.tabularatalanayalanabalta.com

Hayri Balta; Mahkeme kararı ile "Atatürkçü ve Aydın" unvanını alan tek kişidir.

ZİLLİ KURT'UN ÇIRPINIŞI

ZİLLİ KURT: HAYRİ BALTA

**I. BASKI
MAYIS 2015
(100 ADET)**

İÇİNDEKİLER

1. Giriş	4
2. DÖNÜM NOKTASI...	5
3. KOMÜNİSTLİĞİN KAYNAĞI...	9
4. İSTİFA ETMEM İSTENİYOR	20
5. OKUL YAPTIRMA BÜROSU	21
6. YARGILAMA BAŞLIYOR	22
7. KOMÜNİZM PRÖPAGANDASI YAPAN MEMUR	23
8. KOMÜNİST ZANLISI HAYRİ BALTA'NIN MEKTUBU	24
9. ÖĞRENCİNİN SORULARI...	25
10. ORTALIĞI KARIŞTIRAN RÖPORTAJ	28
11. AV. REFİK DANIŞ DAYANAMIYOR	28
12. SAVCILIK SALDIRILARI DURDURUYOR	29
13. İFTİRACILARA DAVA AÇILIYOR	30
14. GAZİANTEP AMERİKAN HASTANESİ	31
15. BONSERVİSİM	32
16. GAZİLİĞİN KANITLANMASI...	34
17. HIRSIZ VAR!	35
18. Dr. NUTE GELİYOR	36
19. ERMENİ LEYLA	37
20. HOCAYA ŞİKAYET...	38
21. NOEL GECEŚİ	39
22. KÖYLERDE TİYATRO	42
23. BAŞKAN DEDİĞİN DE BÖYLE OLMALI!..	44
24. BABANIN YANINDA YER ÇOKMUŞ / AMA BENİM İÇİN YER YOKMUŞ	46
25. VAY SEN MİSİN SENDİKALI OLAN...	48
26. AMERİKAN HASTANESİNDEN AYRILIŞ	50
27. FAKÜLTELİLER, LİSELİLER GEZERKEN İLKOKULLU SOLCU ŞEF OLUR MU?	52
28. MAHKEMEYE GÖNDERDİĞİM TEKZİP METNİDİR	54
29. MÜFTERİYE YANIT	55
30. UYANIŞ GAZETESİ MAHKEMEYE VERİLDİ	56
31. ADALET BAKANLIĞINA ve İÇİŞLERİ BAKANLIĞINA,	57
32. DİLEKÇEMİN ALINDIĞINA İLİŞKİN ADALET BAKANLIĞI YAZISI:	61
33. SİYASİ POLİSLER PEŞİMDE	61
34. İŞ AKDİMİN FESHİ...	63
35. VE EKMEĞİNDEN ETTİLER	65
36. İMZASIZ YAZI YAZANLAR ADALET KARŞISINDA	80
37. BASINDAN NOTLAR (Millet ve Mukaddesat Düşmanlarının İç Yüzü...)	88
38. GENELGE	106
39. İMZASIZ YAZI YAZAN SÖZDE MİLLİYETÇİLERİN KİMLİĞİ BELLİ OLDU	111
40. YALANLAMA	112
41. YAPI İŞLERİ 9. BÖLGE MÜDÜRLÜĞÜNE	113
42. İFTİHAR BELGESİ	114
43. İYİ HAL BELGEM NASIL GASP EDİLDİ...	137
44. ÇAY ve ÇÖP...	140
45. ÇİLEYE DEVAM...	144

46. TOPLANTI VAR...	151
47. İNERKEN-ÇIKARKEN...	153
48. GÜZEL BİR TEMİZLİK...	155
49. TAM İSTEDİKLERİ GİBİ...	160
50. İLK İŞ...	161
51. ÖKKEŞ GARDAŞ...	162
52. ABDURRAHMAN GARDAŞ...	163
53. CHP İL YÖNETİM KURULU BAŞKANLIĞINA GAZİANTEP	164
54. KEPKEP'E SELÂM OKUMAYA DEVAM...	164
55. PARTİYE MEKTUP VAR	165
56. KİMİN GÖZÜ KÖR...	166
57. BABAM GİDİYOR...	167
58. BABAM GİTTİ...	168
59. ZİHNİ KUTLAR...	170
60. SAYIN CEMİL ALEVLİ,	170
61. YELİC İPLİK ve DOKUMA FABRİKASI	171
62. CEMİL ALEVLİ'NİN KOŞULLARI...	172
63. CHP İL YÖNETİM KURULU BAŞKANLIĞINA	173
64. BİTMİŞ MİYİM?	174
65. ALİ NADİ BEY ANLATIYOR...	176
66. DURUŞMA NOTU...	179
67. İŞ MAHKEMESİNE	181
68. SEVGİLİ KARDEŞLERİM,	182
69. DURUŞMA TUTANAKLARI...	183
70. ASLİYE CEZA HÂKİMLİĞİNE	190
71. SAYIN ARTUN ÜNSAL,	193
72. RET KARARI	197
73. SULH CEZA MAHKEMESİ KARARI	198
74. SEVİYESİZLİK...	200
75. ABDURRAHMAN GARDAŞ,	201
76. ANLAMSIZ YAŞAMA	202
77. ALİ İHSAN GÖĞÜŞ'E MEKTUP	203
78. İŞ MAHKEMESİ KARARI	205
79. GAZİANTEP'TE BENİ SEVENE ve SEVMİYENLERE GÖNDERİLEN MEKTUP	208
80. İZİMİZ BULUNDU	209
81. KORKULU BEKLEYİŞ...	211
82. GİDİŞ GELİŞİNE DİKKAT!..	212
83. İŞ MAHKEMESİ KARARI	219
84. İŞTE AP'NİN PARTİZANCA TUTUMUNU GÖSTERİR B E L G E	222
85. GEÇMİŞ DEVRİN BİR PARTİZANLIK ÖRNEĞİ	223
86. SİYASİ POLİS EVİME GELİYOR	233
87. SON SÖZ	235
88. AV. HAYRİ BALTA'NİN ÖZ GEÇMİŞİ...	236
89. TABULARA TALANA YALANA BALTA YAYINLARI:	240

1.GİRİŞ

Bundan on, on beş yıl önce Yaşar Kemal Paris'e geldiğinde onuruna bir davet verildi. Fransız'ın biri kendisine: **"Türkiye'de aydınların durumu nedir?"** diye sormuştu...

Yaşar Kemal şu öyküyü anlattı ona:

"Bizim Anadolu köylüleri hayvancılıkla geçinir. Hayvanların en büyük düşmanı kurtlar. Köylüler bir kurt yakaladıklarında öldürmezler kurşuna yazık olur diye... Tuzak kurup canlı yakalarlar ve boynuna bir çingirak takarlar. O kurt nereye gitse, çingir çingir, sürünün bütün köpekleri üstüne gelir. Acıdan ölür hayvan. İşte bizim aydınlara böyle yapılıyor Türkiye'de.

Boyunlarında bir çingirak...

Köpekler salınıyor üstlerine..."

Cumhuriyet. 17.3.1992

İşte benim de boynuma böyle bir çingirak takıldı...

ZİLLİ KURT

Köylüler sürülerine dadanan kurdu tutmuşlar,
Öldürmemişler, boynuna bir zil takıp salıvermişler.

Kurdu, öldürseler daha iyi imiş.
Zira bu zil, kurdun ölümü imiş...

Kurtcağız; nereye gitse, zilin sesi kendinden önce gidirmiş

Zil sesini duyan sürünün köpekleri üstüne gelirmiş...

Böylece kurtcağız avını kaçırmış,
Bir kere öleceğine bin kere ölmüş...

+

Taktılar bir çingirak da benim boynuma: "Dinsiz, komünist!" dediler...

Nereye gitsem saldırıya geçti köpekler...

+

Akrep gibi akrabalarım da taktı bu çingirağı bana;

Bu çingırağı takan akrep gibi akrabalarım gezip duruyor ortada...

Çingırağın sesini duyan kimileri de her şeye karıştı...

Sözde beni korumak istiyorlardı:

“Aman sus üstlerine varma!” diyorlardı..

Oysa susmak, çingırağı kabullenmek oluyordu...

İnsanlardan ayrı düşmek, dışlanmak oluyordu...

Ve bu da benim ağırıma gidiyordu..

Öyle söyledikleri kadar da değilim.

Şunun şurasında akşam ortaokulu öğrencisiyim.

Bir tutkum vardı: Düşünür ve yazar olmak...

Bu çingırak beni bu tutkumdan alıkoymacak...

Tek suçum: Cehalete geçit vermemek...

İnsanlara gerçeği söylemek...

Hayri Balta, 26.2.1969

2. DÖNÜM NOKTASI...

Evlilik olayı benim için dönüm noktası oldu. Ailemizde kopma, benim evlenmemle başladı. Gelin görünce çekişmesi başlayınca huzurumuz kaçtı. Buna işsizlik, parasızlık da eklenince iyice bunalmaya başladım. Bu çemberden çıkma çabası da beni bunalıma soktu. Para kazanamıyordum. Zaman zaman işsiz kalıyordum, iş bulunca çalıştığım debbağlık (dericilik) ve kilimcilikten kazandığım para geçimime yetmiyordu, bu durumdan da utanç duyuyordum. “Ben böyle olacak adam mıydım!” deyip duruyordum.

Ortaokuldaki arkadaşlarım avukat, mimar, mühendis, öğretmen olarak karşımda geziyorlardı. İlkokulda öğrendiklerini bile unutmuş; bir nokta, büyük harf nerede kullanılır biliyordum. Aritmetik konularından dört işlem

yapmayı büsbütün unutmuştum. Para getiren bir işim, mesleğim yoktu. Bana akıl koyacak, yol gösterecek bir büyüğüm de yoktu. Daha önceleri belirttiğim gibi babam anamın ölümünden sonra kendini yitirmişti, kendinde değildi.

Amcam ise hayal aleminde geziyordu ki bunlar “Bir Aydın Adayı” adlı kitabımda anlatılmıştır.

Eşim benim bu durumumu görünce sessiz sedasız evde dikiş dikerek bütçemize katkıda bulunmaya başlamıştı. Zaman zaman bana ve babama harçlık bile veriyordu. Böyle bir duruma düşmüş olmak beni; strese ve hatta depresyona sürüklüyordu. Bu çıkmazdan kurtulmak için çıkış arıyordum. Para getiren bir mesleğim olsun istiyordum. Ne yapabiliirdim. Eşim bana terzilik öğretmek istedi; öyle ki bir iki ders de almıştım. Elimin terziliğe yatkın olmadığını gören eşim bana terzilik öğretmekten vazgeçti...

Hiç unutmam, şimdi bile aklıma geldikçe utanmak mı, gülmek mi, ağlamak mı gerektiğini düşünür dururum.

Anlatayım: caddenin bir köşesinde kaldırıma oturarak elinde tahtadan yapılmış çember kasnağa bez geçiren bir adam; elindeki iğneyi beze batırıp çıkararak resimler çiziyordu. Annem de beze böyle çiçekler yapardı. Hele menekşeyi çok güzel işlerdi. Annemin işlediği güllerden, menekşelerden yaptığı yastık kılıfları gözümün önünden gitmezdi. Küçükken annemden gördüğüm bu nakış işleme kafama kazındığı için bu işi kolayca yapabilirim sandım. Adamdan, bir iğne ile bir kasnak aldım. Evde; babamdan ve kardeşlerimden, gizli gizli nakış işleyerek yeni bir meslek edinmeye çalışıyordum. Eşim benim para getirmeyecek olan bir iş öğrenme çabamı gördükçe benimle alay ediyordu... Sonra, ben de, bu işin para getirmeyeceği düşüncesine kapıldım, bıraktım... Evlendim, evimi geçindirmek zorundaydım...

Kendi kendime “Bu durumdan kurtulmanın bir tek yolu var: Devlet kapısında bir iş bulmak....” dedim. Ama ilkokulda öğrendiklerimi bile unutmuştum. Yapılacak ilk iş: İlkokulda öğrendiklerimi, ilkokul kitaplarına çalışarak, yeniden hatırlamak. Bu düşüncemi başkalarına ve eşime açmaya da utanıyordum. Çünkü yaşıam 25 olmuş. Bu yaştan sonra yeniden derslere çalışıp da ilkokul diploması ile memur olmak benim için yıldızdan ıraktı. Ama başka kurtuluş yolum

yoktu. Öncelikle ilkokul 4 ve 5. sınıf Matematik ve Türkçe-Dilbilgisi kitaplarını aldım. Okumaya 4.sınıf Türkçeden başladım.

Mevsim kış olduğu için evde çalışmıyordum; çünkü evimizde soba yoktu. Tandıra girerek ders çalışsam da hemen uykum geliyordu. Yatağın sıcaklığından yararlanmak amacı ile gece eşimin koynundan doğrularak ders çalışıyordum. Eşim bana çıkışıyordu. “Yorganı üstümden alıp beni üşütüyorsun... Beni üşütüp de uykumu kaçırmaya hakkın yok!” diyordu.

Baktım olmayacak sabaha karşı kitaplarımı alarak, semtimizdeki Sabahçı Kahvelerine gitmeye başladım. Sabahları kahve sakın oluyordu. Soba da gürül gürül yanıyordu. Erkenden kalkan dericiler, kilimciler işe gitmeden önce kahvede buluşup sıcak çay içiyorlardı... Bense sobanın sıcaklığında başımı kaldırmadan ders çalışıyordum. Ancak ara sıra başımı kaldırıp da çevreme baktığımda kahvedekilerin beni süzdüğünü görürdüm. Bir ara kahveci başım ucumda dikilerek: “Yahu Hayri bey sen ne okuyorsun böyle kendinden geçmişçesine...” dedi.

Masamda duran kitapların kapağını çevirerek “Bak işte, ilkokul 4. ve 5. sınıf ders kitapları...” dedim. Kahveci kitapların gerçekten ders kitapları olduğunu görünce başını sallayarak çekip gitti. Meğer sabahları kahveye gelip gidenler benim kitaplara dalmam üzerine “Hayri bey, dinsizlik ve komünistlik kitabı okuyor!” diye adımı çıkartmışlar... **İşte birinci dinsizlik, komünistliğim böyle başladı...**

16 yaşımdan bu yana günde en az bir gazete okuma alışkanlığım vardır. Örneğin 1948 yılında yayına başlayan Hürriyet ve Milliyet gazetelerinin ilk sayısı arşivimdedir. 1932 doğumlu olduğuma göre; demek ki gazete okumaya 16 yaşımda başlamışım.

Çocukluğumda Kızıl Maske, Mandrake, Nat Pinkerton, Şerlok Holmez, Cingöz Recai'yi; gençliğimde ise Ömer Hayam'la Nezen Tevfik'in kitapları ve Mevlana'nın Mesnevi'si ilk okuduğum kitaplardandı.

Mesnevi'yi okurken babam gördü. Okuduğum kitabın adını sordu. “Mesnevi” dedim. Birden yüzünün rengi değişti. “Bu kitabı okuma, dinden çıkarsın!” dedi. Oysa ben o

düşüncede değildim. Mesnevi okudukça ufkum açılıyordu. Yıl 1950 idi; Hocaya intisabıma daha yedi yıl vardı...

Mesnevi'deki şu tür anlatımlar benim din anlayışımı değiştiriyordu. **“Ey oğul, bir odadasın; gözün kapılarda, pencerelerde. Boşuna kapılara pencerelere bakıyorsun, aradığın sendedir...”**

Hele şu satırları çok daha ilginçti: **“Ey Allah arayıcısı, kendi kendine Allah'ı bulamazsın. Sen kendine bir mürşit (öğretici, yol gösterici) ara. Mürşitsiz Allah aramak kıcına batan tikenı çıkarmaya çalışan eşeğe benzer. Eşek, tikenı çıkarmak için kuyruğunu salladıkça tiken daha çok kıcına batar. Gönlüne batan tikenı çıkarmak için bir öğretici bulmalısın...”**

Sonra bağnazlar, yobazlar için yaptığı şu benzetme beni Mesnevi'ye daha çok bağlıyordu: **“Ey oğul, bağnaz ve yobaza yol göstermeye kalkma. Onlar uçurumun kenarındaki bir tutam ot'u almak için uzanan eşeğe benzer. Eşek uçurumun kenarındaki ot'u almak için eğilir. Eşeğin sahibi de ot yerken uçuruma düşmesin, diye kuyruğundan tutarak çekmeye başlar. Sahibi kuyruğundan çektikçe eşek daha çok uçuruma doğru eğilir... İyisi mi bırak eşeğin kuyruğunu, bir tutam ot'a aldansın, gitsin...”**

Babam ile aramızda bir zıtlasma olmuştu. Her gün kapıdan pencereden beni izliyordu. Mesnevi okuyup okumadığımı anlamaya çalışıyordu. O bana “Mesnevi'yi okuma!” dedikçe; ben daha çok Mesnevi üzerine düşünüyordum. Öyle ki küçük kardeşim Hasan'ı beni izlemekle görevlendirmişti. O da beni izlemeye başlamıştı. Mesnevi okuduğumu görünce elimden kitabı kapıp babama götürüyordu. Bunun üzerine babam da beni azarlıyordu...

Bir keresinde, kardeşim Hasan yastığımın altına sakladığım Mesnevi'yi buldu, babama verdi. Babam bana: “Sen ne haber anlamaz adamsın!.. Ben sana okuma diyorum. Sen beni dinlemiyorsun!” diyerek duluğumdaki saçlarımı çekmişti...

Meğer mahallemizdeki hocanın birinden **“Mesnevi okuyan dinden imandan çıkar!”** sözünü duymuş. Bu nedenle benim Mesnevi okumamı engellemeye çalışıyordu.

Ben de bütün ısrarlarına karşın babamı dinlememem üzerine babam beni dinsiz olarak görmeye başladı. **İşte böyle başladı benim dinsizliğim bir de...**

Bu mahalle baskısı İslam'ın kuruluşunda var... Din kitaplarında Müslüman'a verilen bir emirdir bu mahalle baskısı.

Okuyalım:

EMRİ MA'RUF... NEHYİ ANIL MÜNKER. "Her kim bir münker (ters iş yapan birini...) görür ise hemen onu eliyle değiştirsin. Eğer eliyle değiştirmeye muktedir olamazsa, diliyle kınasın, korkutsun. Şayet diliyle de değiştirmeye gücü yetmezse kalbiyle onu reddetsin, ondan nefret duysun." (Riyaz'üs Salihin Tercümesi. 1. Cilt. 23. Bölüm... 8)

Konu ile ilgili ayetlerden biri de şudur: **"Biz de kötülükten vazgeçirmekte sebat edenleri çıkardık. Zulmedenleri ise yapmakta oldukları fısklar yüzünden şiddetli bir azap ile yakaladık."** (K. 7/165)

Her ne kadar Mesnevi'de bağınazları, cahilleri, yobazları yola getirmeye çalışma dese de; ben kendimi kanıtlama çabası ile sağda solda ileri geri söylenip duruyordum. Konuşmalarım genelde şeriat anlayışına aykırı idi. Bu da benim dinsiz sayılmama yetiyordu. Kaldı ki namaz kılmıyordum, oruç tutmuyordum; dahası ramazan aylarında benim gibi serseri ruhlu arkadaşlarla elimizde şarap şişesi sabahlara değin gezip duruyorduk. Sanki topluma meydan okuyorduk.

Bu da bizim topluma ters düştüğümüzün göstergesi idi... İşte bu davranışlarım dinsiz sayılmama yetmişti.

3. KOMÜNİSTLİĞİMİN KAYNAĞI...

Küçüklüğümden beri okumaya düşkün biri olduğumu az önce söylemiştim. Çocukken okuduklarım başka, gençlik çağında okuduklarım başka idi...

Mesnevi'de bildirdiği mürşit aramaya başlamıştım; istiyordum ki; mürşit beni içinde bulunduğum bu çıkmazdan kurtarsın. Çevremdeki arkadaşlar da benim gibi arayış içinde idi. Birkaç arkadaş Tekke camisinin müezzini Ali Hoca'nın

camii içinde bulunan dergahına gittik. Caminin bir odasında Ali Hoca'nın başına beş-altı kişi toplanmış ayin yapıyorlardı. Ali Hoca da Mazhar çalışıyordu.

Bizi göre kapı aldılar. Ali Hoca özellikle benimle ilgilendi. Birkaç soru sordu. Sonra ayin başladı. Kendisi Mazhar çalarak ritim tutuyordu. Öğrencileri de kendisine eşlik ediyordu. Yere bağdaş kurarak oturuyorlardı. Yetersiz bir ışık vardı.

Bu ayini görünce Ali Hoca'dan bir feyiz alamayacağımı anladım. Hiçbir zaman şeriatçı bir görüşe eğilim duymadığım için Ali Hoca'nın dergahına gidişim ilk ve son oldu.

Bu durumu mahallemizde aktarlık yapan Sakıp Okuducu'ya aktarınca bana: **“İyisi mi sen Dr. Emin Kılıç Kale'ye git! Sen gidersen ben de giderim!”** dedi.

Bu arada bana Emin Kılıç hakkında şu sözleri söyledi: “Bir söylediğini bir daha söylemiyormuş. Derin bilgi sahibi imiş. Bu arada müzik de öğretiyormuş. Senin peşinde koştuğun futbol hakkında da şöyle diyormuş: **“Futbol, ahlak ve karakter yıkıcı bir oyundur.”**

İşte bu söz benim ilgimi çekti. “Futbol, ahlak ve karakter yıkıcı bir oyundur.” sözü üzerine; futbol yaşamım gözlerimin önüne geldi. Gördüğüm bütün “ahlak ve karakter yıkıcı durumlar” gözümün önünden, film şeridi gibi, geçmeye başladı.

Gerçekten de isabetli bir pas atamazsan, gol kaçıırırsan, ayağından top kaptırırsan; başta takım arkadaşların olmak üzere taraftarlar akla gelmedik hakaretler yağdırıyorlardı. Futbolcu olmadığı halde futbol hakkında isabetli görüşlerde bulunan Dr. Emin Kılıç Kale'yi görmek isteğim artmıştı.

Uzatmayalım Aktar Kazım, Talip Güzelhan ve ben bir akşam Dr. Emin Kılıç Kale'nin evine gittik (**11.3.1958**). İçeri girdiğimizde 15 kişi vardı. Kiminin elinde ut, çoğunluğun elinde ney (nay) vardı. Biz gittiğimizde Ulus gazetesi okuyorlardı ve Hoca yorumda bulunuyordu. Gazete okunduktan sonra meşk'e (müziğe) başlamadan önce bize döndü ve niçin geldiğimizi sordu.

Soruyu bana sormuştu.

“Öğrenci olmaya geldik!” dedim.

“Ama bu derslere gelmenin bir bedeli var!”

“Bedeli varsa öderiz. Neymiş o!”

“Zamanı gelince bedelini söyleriz!”

“Kabul!” dedim.

Benimle birlikte gelenler de “Kabul!” dediler...

Sonra bana bir soru daha yöneltti:

“Senin dinin nedir?”

“Müslüman’ım!”

“Peki sigara içer misin?”

“Evet!”

Birden bire hiddetlendi ve kükredi:

“Peki, o sigara kokan ağzınla kelime-i şahadet getirmeye; o mübarek zatın adını ağzına almaya utanmaz mısın be adam!” diyerek beni azarladı.

Neye uğradığımı şaşırılmışım. Böyle bir azarlama 18-20 yaşlarımda yapılsaydı bana, muhakkak bir kavga çıkardı orada.

Yanıt vermeme meydan vermeden:

“Bu günden itibaren sigara yok. İşte vereceğin bedelin birincisi sigarayı terk etmek. Diğerlerini de zamanı gelince söyleriz... Bunları kabul etmezsen bizden feyiz alamazsınız. İşinize gelmezse bundan böyle gelmezsiniz. Size gelin diyen de yok zaten... Şu andan itibaren sigara yok.”

“Kabul!”

Benimle gelen Aktar Sakıp da söz verdi. Talip ise sigara içmezdi zaten...

Bir hafta sonra derse gittik. Öğrenciler, genellikle orta halli kimselerdi. İçlerinde öğretmenler, müdürler, mühendisler de vardı. Öğrenciler arasında bizim mahalleden kuşakçılık yapan Hayri Mutlu da vardı. Onun Dr. Emin Kılıç Kale'ye gittiğinden haberim yoktu. İlk defa orada görünce şaşırıldım. Meğer herkesten saklarmış. Tahminime göre bizlerin Hoca'dan haberdar olmamızı istemiyordu. Oradaki bilgileri yalnız kendisi bilsin istiyordu...

Dr. Emin Kılıç Kale, biz kendisine intisap ettiğimizde 62 yaşlarında idi. İri yarı uzun boylu, esmer tenli, dev gibi biri idi. Sakalları tümünden ağarmıştı. Işıyan gözleri ile, konuşurken, gözlerimizin için bakıyordu.

İkinci derste, içeri girdiğimizi görünce gözleri ışıdı ama sevincini belli etmemeye çalışıyordu. Sandalyemize oturur

oturamaz bana sordu:

- Demek gelip gitmeye karar verdiniz? Peki niçin 3 iken ikiye düştünüz. Öbürü niçin gelmedi?

Gelmeyen Sakıp Okuducu idi...

- Ondan haberimiz yok, niçin gelmediğini de bilmiyorum...

- Peki kendisi bilir. Zaten biz kimseye gel! demeyiz...

dedikten sonra,

- Sigaradan ne haber?

Ben de saf saf ve de doğru sözlü olduğumu göstermek ve de aferin almak için:

- Bir tane içtim efendim? deyince birdenbire gürlledi...

- Gel bakalım şimdi şuraya diyerek oturduğu masasının yanını gösterdi.

Yanına vardım. Ne ceza verecek diye ayakta bekliyordum. Bütün öğrenciler de alacağım cezayı biliyorlarmış gibi kıs kıs gülererek bize bakıyorlardı.

- Demek bir tane içtin ha?

- Evet bir tane içtim.

- Ha bir tane ha bin tane fark etmez... Şimdi ellerini kaldır tövbe et ve Allah'a secde et!

Orada o kadar öğrencilerin arasında secdeye kapılarak dediğini yaptım ve daha da ileri giderek, nefsimi cezalandırmak amacı ile, masaya uzattığı ayaklarına yüz sürdüm.

Kendisi başta olmak üzere içerdekilerin hepsi gülüşüyorlardı. Yerin dibine girmiştim. İtten rezil olmuşum.

Bu ceza üzerine geçmişimle ilgili kestim. Yepyeni bir insan olmuşum.

Benden sonra Talip'e döndü:

- Sen ne yaptın bakayım?

O da:

- Ben zaten sigara içmem! dedi...

Sonra yine bana döndü:

Bedel ödemeye hazır mısınız?

- Evet!..

- Bu günden itibaren arkadaşlarınızla ilişkiyi keseceksiniz.

Kahvelere gitmeyeceksiniz. Asıl önemlisi karılarınızla yatağı ayıracaksınız. Artık benden emir gelinceye kadar cinsel ilişkiye izin yok!.. Kabul mu?..

Al başına belayı. “Hayır!” desek... “Burada işiniz yok! Hadi bakalım!” diye kapıyı gösterecek....

Düşünmeden ikimiz birden:

- Kabul! dedik...

Bunun üzerine içerideki 15-20 kişi gülüşmeye başladı...

Biz “Kabul!” demiştik ama işin içinden nasıl çıkacaktık.

Daha üç dört aylık evli idik...

Söz verdikten sonra derse geçtik.

Her derste önce öğrencilerin gazetelerden seçtikleri yazılar okunurdu. Ondan sonra müzik derslerine geçilirdi. Bir saat kadar da meşek yapılırdı.

Dersten sonra evimize giderken benimle birlikte derse katılan Talip Güzelhan'a sordum.

- Yahu Talip biz ne yaptık böyle. Daha yeni evliyiz... Nasıl dayanacağız, nasıl ayıracağız yatakları?... Bu işe hanımlarımız ne der!..

Talip gülerek:

- Boş ver yahu... Kendisinden bilet mi keseceğiz? Sen işine bak... Kılı bile duymaz...

- Ama söz verdik...

- Böyle bir durumda verilen söz yerine getirilmez.

Aldırma!...

- Yok arkadaş, ben sözümde duracağım...

Bu sırada evlerimize gelmiştik.

Yatma vakti gelince eşime:

- Hoca'nın emri var. Yataklarımızı ayıracağız. İzin çıkıncaya kadar da ayrı yatacağız.

Hanım neye uğradığını şaşırırdı. Yeni evli olduğumuz için de bir tartışma ortamı yaratmadı. Ama renginin değişmesinden anlamıştım ki bu iş çok ağırına gitmişti. Benim kendisinden hoşlanmadığımı sanarak böyle bir bahane uydurduğumu sanmıştı...

Benimle tartışmadı ama dayımlara, teyzemlere gittiğinde yakınmış:

- Hayri artık benimle yatmıyor. Yatakları ayırdı.

Dayım, yengem ve teyzem şaşmış kalmış.

- Nasıl olur? Daha yeni evlisiniz...

- Hocası böyle emretmiş. O da bakıp duruyor, koynuma girmiyor... diyerek ağlamaya başlamış.

Dayımın, teyzemin morali bozulmuş. Bu işe sebep Dr. Emin Kılıç demişler. “Yapılacak iş Hayri’yi Emin Kılıç’tan ayırmak!..”

Bu konuşmalar olurken yanlarında teyzemin oğlu Necdet Sevinç de bulunuyormuş.

“Ne yapmalı, ne yapmalı!” diye tartışmışlar, düşünüp durmuşlar.

Bir ara dayım Adil Öztemir beni çağırdı.

- Hanımın senden şikayetçi... Koynuna girmiyormuşsun. Doğru mu?

- Evet doğru...

- Ama Hayri böyle iş olmaz. Yeni evlisiniz, ne karışır hocanız? Bırak bu saçmalıkları...

Daha önce “Bir sigara içtim!” dediğimde başıma gelenleri bildiğim için hanımla yatmayı göze alamıyordum. Allah bilir bu kez ne ceza verirdi; belki de beni kovardı...

Ne var ki daha fazla dayanamadım. Kaçamak yapmaya başladım. Bu konuda da hanımla sözleşmiştik. Kendisi ile yattığımı kimseye söylemeyecekti. Cinsellik duygusu Hoca’dan verilen sözden daha ağır basmıştı...

Sayın Öğreticim Dr. Emin Kılıç Kale meşin şapka giyerdi; “Temizlemesi kolay, bir de hiç eskimez ömür boyu gider!” derdi. Ben ve iki üç öğrenci daha Hoca’ya özenerek meşin şapka giymiştik. Kirlendiği zaman kolonya ile temizlerdik. Böylece adımız Gaziantep’te Meşin Şapkalılar’a çıktı!..

O günlerde Gaziantep Belediyesi işçilere meşin ceket ve meşin şapka veriyordu sosyal yardım olarak. Bizim de işçiler gibi meşin şapka takarak sokaklarda gezmemiz komünistliğimize kanıt oluyordu. Sözde bizler işçilere özeniyorduk. İşçiler de genelde komünist sayılır ya...

O zamanlar Gaziantep’te Üç Hoparlörlü İmam olarak tanınan Zekeriya Beyaz Gaziantep’te hem Milliyetçilik hem de Nurculuk militanlığı yapıyordu. Asıl önemlisi Zekeriya Beyaz polis ajanıydı ve polis için çalışıyordu. İstihbarat topluyordu. Açıkçası polise ajanlık yapıyordu. Bunu da bir röportajında kendisi anlatıyordu. Sonradan öğrendim ki teyzem oğlu Necdet Sevinç de polis ajanı. Bu da mahkeme kararında açıklanıyordu. Ne var ki bizler, bu ikilinin polis ajanı olduklarını o zaman bilmiyorduk.

Bir gün bir de baktım ikisi de derste...

Hoca, Zekeriya Beyaz'a sordu:

- Senin adın ne? Ne iş yaparsın?
- Zekeriya Beyaz, imamlık yaparım.

Hoca Zekeriya Beyaz'ın imam olduğunu öğrenince bozuldu. İmamların dünya görüşü ile kendi dünya görüşü uyuşmazdı. Fakat belli etmedi.

- Peki buraya niçin geldiniz?

- Öğrenciniz olmaya geldik. Senden feyiz alarak aydınlanacağız...

Necdet Sevinç'e bir şey sormadı. O da başıyla Zekeriya Beyaz'ı tasdik ediyordu.

- O halde birkaç ders gelip gidiniz, ondan sonra görüşürüz...

Hocanın bu ikiliden rahatsız olduğunu hissetmiştim.

Neyse uzatmayalım üçüncü gelişinde Hoca sordu:

- Ne yaptınız, karar verdiniz mi?
- Evet!..

Bunun üzerine Hoca Zekeriya Beyaz'a:

- Bundan böyle senin buradaki adın Zekeriya Peygamber olacak... dedi.

Zekeriya Beyaz buna bozuldu ama ses çıkarmadı. Bizleri de bir gülüşmedir aldı... Çünkü biz biliyorduk Zekeriya Beyaz'a "Zekeriya Peygamber" demesindeki amacı... Aslında Zekeriya Beyaz'la alay ediyordu ve Zekeriya Beyaz bunun ayırımında değildi.....

O zamanlar Necdet Sevinç Zekeriya Beyaz'ın yamağı... Aralarından su sızmaz. Zekeriya Beyaz'la kararlaştırmışlar: Emin Kılıç'ın ders vermesini önleyecekler ve bir komünistten, dinsizden memleketi kurtaracaklar.

Oysa Hoca'nın komünistlikle ve de dinsizlikle zerre kadar ilgisi yoktu. Kendisine göre bir dünya görüşü ve din anlayışı vardı ve kimseye de bu dünya görüşü ve din anlayışı için söz söyletmezdi.

Ne var ki dünya görüşü ve din anlayışı halkın değer yargısına aykırı idi...

Hocanın bir adedi vardı. Kimilerini kızdırıp kaçırmak için lakap takardı. Hepimizin bir lakabı vardı. Bana taktığı ad Futbolcu idi. Mehmet Tekerlek'in adı Padişah idi.

Dangalaklar Padişahı. Bu adı da Mehmet Tekerlek'e şöyle bir olay üzerine vermiş.

Meğer Hoca, bir hemşire ile senli benli imiş. Mehmet Tekerlek de o hemşirenin peşine takılmış. Hemşire de Hocaya durumu aktarınca; Hoca kendisine Dangalaklar Padişahı demiş. "Adam, hocasının sevgilisini sever mi? Dangalak mısın sen?.."

Tabakhanedeki mesleği kuşakçı olan Hayri Mutlu' adında bir arkadaş vardır.

Hocamız; olumsuz bir iş yaptığında ona başka bir adla hitap ederdi ve biz de gülüşürdük.

Hocamız, Zekeriya Beyaz'a; "Zekeriya Peygamber!" dedikçe Zekeriya Beyaz önce kabarıp sonra bozulurdu. Bizler de onun bu durumuna bakarak gülüşürdük.

Hoca derslerde genellikle hurafelere çok takılırdı. Sünnilerin kabul edemeyeceği görüşler ileri sürerdi. Din'e tasavvuf açısından bakardı. Ancak halkın inançlarına saygı gösterirdi. Onlarla tartışmaya girmezdi. Öyle ki kendisine muayene için gelen hastalarının yanında sık sık, içten bir "Allah!" deyişi olurdu ki buna yürekler dayanmazdı. Ama derslerde bizimle baş başa kalınca bambaşka bir insan olurdu...

Ben ise Hoca'nın konuşmalarını defterime not ediyordum. Zekeriya Beyaz ile Necdet Sevinç ise benim not tutmamı dikkatle izliyorlardı. Ancak ben, Hoca'nın konuşmalarındaki suç konusu olabilecek olanları, deftere yazarken, yumuşatıp geçiyordum....

Neyse uzatmayalım bütün bunlara karşın Zekeriya Beyaz'la Necdet Sevinç derslere gelip gidiyorlardı.

Birkaç ders daha gelip gitmelerinden sonra Hoca sordu:

- Karar verdiniz mi öğrenci olmaya...
- Evet, kararımızı verdik.
- Peki size bir delil, musahip, yol gösterici gerek...

Hocamız Zekeriya Beyaz ve Necdet Sevinç'e yol arkadaşı olarak kimi görevlendireceğini düşünürken ikisi birden atıldı:

- Hayri Balta olsun...
- Olsun!..

Hoca bana dönerek onların yanında:

- Bu ikiliyi sana çırak olarak verdim. Sen bunların tüylerini yol, cascavlak duruma getir ki ben de bunları pişirip yiyeyim.

Benim bunların tüylerini yolmamın anlamı ikisini de geleneksel din düşüncesinden, batıl itikatlardan, hurafelerden kurtarmaktı. Bütün değer yargılarını törpülemektir. Ama bu ikilinin amacı başka imiş. Bana tuzak sorular sorarak komünistliğimize kanıt olacak konuşmalarımı Emniyete yetiştirmekmiş.

Bu ikili her dersten çıkışta benim peşime takılıyordu. Ders çıkışı olmayan günler de evden işe giderken; işten eve dönerken yoluma çıkıyorlardı.

Kimi zaman yanlarında başka gençler de bulunuyordu. Bana akla hayale gelmedik sorular soruyorlardı. Ben de bu sorularına hiç çekinmeden düşündüğüm gibi yanıt veriyordum. Ancak bir önsezi ile suç konusu olacak yanıtlar vermemeye dikkat ediyordum. Meğer bütün konuşmalarım yazıya geçirilerek Emniyet 1. Şubedeki dosyama konuyormuş... Elbette benim bunların yaptığı kalleşlikten haberim yok...

O zamanlar ben yine dericilik ve kilimcilik yapıyordum. Çoğu zaman da boş geziyordum. Boş gezmem nedeniyle de Hoca'nın nağmelerini ve mektuplarını ben yazıyordum.

Hoca, Nejat Yetkin'den bana kefil olarak Olivetti marka bir yazı makinesi aldı. Yazı yazacağı zaman ben makineyi alır Hoca'nın evine giderdim. Kendisi söyler ben yazardım. Bir yazıyı en az üç dört kere yazdırırdı. Çok titizdi. Bir virgölün, bir noktanın yanlış yerde kullanılması üzerine yazıyı, baştan sonra yeniden yazdırırdı. Bu şekilde de beni; nefsimi kırdığı düşüncesi ile eğittiğini sanırdı.

Bir gün, yazı yazdığımız sırada gezici başöğretmen Ömer Özbaş içeri girdi. Hoca kendisine:

- Biraz bekle, şu yazıyı bitirelim de öyle sohbet edelim... dedi.

Ömer Özbaş, başıyla onayladıktan sonra karşımızdaki sandalyelerden birine oturdu.

Ömer Özbaş bize hayretle bakıyordu. Ben ise on parmakla bakmadan hızlı hızlı yazıyordum. Benim bu hızlı yazışım dikkatini çekmiş olacak ki Hoca'ya sordu:

- Katibin böyle yazmayı nereden öğrenmiş?

- Bu Ticaret Lisesinde açılan kursa gitti. Orada da Güneyanadolu Bölgesinde düzenlenen daktilo yarışmasında, hızlı ve yanlışsız yazmada, birinci oldu. Ödül olarak kendisine Atatürk'ün Nutku'nu verdiler.

Ömer Özbaş;

- Dur da bunu bizim Milli Eğitime daktilo olarak alalım. İyi bir yazmana gerek var... Birkaç gün bekleyin millî eğitim müdürü ile konuşayım...

Hoca ile birbirimize bakıştık. Aradığımız iş olanağı doğmuştu. Hoca da benim dericilikten, kilimcilikten kurtulmamı istiyordu. Daha önce Teknik Ziraat Müdürlüğünde çalışan öğrenci arkadaşlardan Cumhur Yaşar'ın yanına yerleştirmişti. Cumhur Yaşar'ın yanında çalışmam benim için iyi bir deney olmuştu...

Çok geçmeden Ömer Özbaş müjdeyi getirdi.

- Hademe kadrosu boş. Hademe kadrosuna alır; daktilo yazmanı olarak çalıştırırız...

Düşünmeden kabul ettik. Devlet kapısı olsun da hademe kadrosu olsun...(31.2.1059)

Sınava tabi tutmadan hemen Gaziantep Millî Eğitim Müdürlüğü Sicil Bürosunda daktilo olarak çalışmaya başladım. Eğer bir sınava tabi tutsalar kazanamazdım; çünkü ilkokul mezunu idim ve ilkokulda öğrendiklerimi unutmuştum...

Bu olay benim yaşantımda bir dönüm noktası oldu. Dericilikte, kilimcilikte sabah ezanı ile işe kalkardım. Şimdi ise saat 9'da işe başlıyorduk. Bu işe bana bol bol okuma olanağı veriyordu. Elime geçen para da dericilikte, kilimcilikte geçen paranın iki misli idi.

Millî Eğitim Müdürlüğü ise Emniyet Müdürlüğü'nün tam karşısında idi. Emniyet müdürlüğüne girip çıkanları da zaman zaman görüyordum. Zekeriya Beyaz ile Necdet Sevinç de yan yana gelip Emniyet Müdürlüğüne girerlerdi. Meğer bu ikili bizim hakkımızda Emniyet Müdürlüğüne rapor verirlermiş...

Zekeriya Beyaz ile Necdet Sevinç'le her iş çıkışı benim peşime takılıyordu. Hoca bu ikiliye delil, musahip olarak vermişti ya... Ben de onların sordukları bütün sorulara bütün özdenliğimle yanıt veriyordum. Bunlarla

ilgili konuşmalarım (MUHBİR ve TERTİPÇİLERİM) adlı anılarımda anlatılmaktadır.

Bunlar bana akla hayale gelmedik sorular soruyorlardı. Ben de bunlara çok bilmiş edasıyla bildiklerimi saf saf anlatıyordum. Sordukları sorular, genellikle, dinî, siyasi ve toplumsal konularda idi.

Meğer verdiğim bütün yanıtlar doğrudan doğruya Emniyet 1. Şubedeki dosyama giriyormuş...

Kaldı ki ben o güne değin komünistlik hakkında ne bir kitap okumuş ne de bir kimse ile komünistlik hakkında konuşmuştum... Herhangi bir komünist örgüte üye olmadığım gibi bir tane olsun komünist arkadaşım da yoktu. Konuşmalarımız daha çok dinî, tasavvufi ve halkın toplumsal durumu, yoksulluğu ve işsizliği idi.

Çünkü yoksulluğu ve işsizliği bizatihi ben yaşıyordum.

Sabahleyin işe yeni başlamıştım ki daha önce hiç görmediğim biri geldi. "Hayri bey, bir tanıklık yapmak üzere benimle gelir misin?" dedi.

"Olur, dedim, kapıdaki boyacıda ayakkabım var, onu alıp da geleyim!"

"Önemli değil, çok sürmez, hemen gitmemiz gerek!"

O gün işe gelirken hükümet konağı önündeki boyacıya ayakkabılarımı vermiştim. O da bana ayakkabım yerine bir çarpana vermişti ve ben ayağımdaki o çarpana ile işyerine girmiştim. Ayağımda boyacının verdiği çarpana... Beni götürmeye gelen adamla birlikte çıktık; doğru hemen bitişiğimizde bulunan Siyasi Şubeye...

Emniyette bana kötü bir işlem yapmadılar. Beni hemen sorguya aldılar. Sorgum bittikten sonra önden ve profilden fotoğrafımı çektiler. Parmak izlerimi aldılar. Böylece beni fişlemiş oldular. Bu da benim çok ağırımaya gitmişti.

Emniyetteki işlemler bittikten sonra beni Nöbetçi Sulh Ceza Mahkemesine çıkardılar. Nöbetçi Sulh Ceza yargıcının sorularını bütün içtenliğimle yanıtladım. Yargıç, sorduğu sorulara verdiğim yanıtlardan anladı ki benim komünizm hakkında hiçbir bilgim yok.

Bunun üzerine Sulh Ceza Yargıcı, duruşma sonunda kararını açıkladı: **"...tutuklanmasına mahal olmadığına ve tutuksuz olarak yargılamasına..."**

Böylece ilk duruşma sonucu bırakılmış oldum.

Polisler, yargıcın verdiği bu kararı şaşkınlıkla karşıladılar... Beni bırakırlarken: "Nasıl olur da tutuklamaz!" diye birbirlerine dert yanıyorlardı.

Mahkemeden çıkınca doğru Hocanın yanına. Olanları Hocamıza anlattım. Hepsini ilgiyle dinledi.

- Ben sana bir şey soracağım. Sen de komünistlik var mı?

- Bu soruyu bana nasıl sorarsın? Sen benim komünist olup olmadığımı bilmiyor musun?

Artık ben damgayı yemiştim. Çamur at, izi kalsın kabilinden herkes benden kuşkulandı... Hocam bile **"Sen de komünistlik var mı?"** diye kuşku ile baktıktan sonra..

"Beni çok yakından bilmesi gereken hocam da benden kuşkulandıktan sonra var gerisini sen hesap eyle..."

Dediğim gibi de oldu. Hele teyzem oğlu Necdet Sevinç ile Zekeriya Beyaz yerel basında günü gününe aleyhimde yayınlara başladılar...

Malum komünistlikte namus kavramı yok ya...Yerel gazeteler göz altına alınma olayını aşağıdaki şekilde haber yapıyorlardı: Yaptıkları bu yayınlarla mahkemeyi etkilemekti. Çünkü önümüzdeki günlerde yargılanacaktım. Ama yerel gazetenin biri komünist olarak yargılanacağımı duyuruyordu...

4. İSTİFA ETMEM İSTENİYOR

Yazdığı yazılarda ne komünistliğim kalıyor, ne dinsizliğim kalıyor ne namus tanımazlığım kalıyor ve ne de Atatürk'e hakaret etmediğim kalıyor. Vay teyze oğlu vay, meğer sen neymişsin...

Bu yayınlara üzerine Milli Eğitim Müdürü Aziz Gözaçan beni çağırdı. Gazeteleri gösterdi. "Sen neymişsin bel!" dedi ve devamla:

- Hemen istifanı ver, biz seni işten atarsak, bir daha başka yerde iş bulamazsın... İstifa etmen senin lehine olur..."

- Sayın Müdürüm daha yargılama bitmedi.. Eğer yargılama

sonunda mahkum olursam zaten burada çalışmam. Ama yargılama sonunda berat eder de suçsuzluğum anlaşılırsa bundan ötürü vicdan azabı çekmez misiniz?..

Bu sözlerim üzerine Müdürümüz Aziz Gözaçan düşünmeye başladı. Düşündü, düşündü,

- İyisi mi bu konuyu vali beyle görüş... dedi.

Hemen yukarıda bulunan Gaziantep Valisi Osman Meriç'in yanına çıktım. Sekreterinden izin alarak odasına girdim. Odaya girdiğimde benim hakkımda yazılan yerel gazetede yazıları okuyordu.

Müdürümüz ben yukarıya çıkarken benim kendisinin yanına geldiğimi telefonla bildirdiği için kendimi tanıtmama meydan vermeden:

- Şu meşhur Hayri Balta sen misin?

- Evet benim...

- Nedir bu kepezelik?

- Bunların hepsi yalan ve iftiradır sayın Valim. Bunlara inanmayın bana inanın. Yargılamanın sonunu bekleyelim. Eğer mahkum olursam bana dilediğini yapabilirsiniz. Ama ortada bir yargılama kararı olmadan beni işimden ederseniz ve ben de beraat edersem; o zaman vicdan azabı çekersiniz. Evliyim, üç çocuğum var. Siz beni işten atarsanız kimse de bana iş vermez...

O zaman ki Gaziantep Valisinin adı Osman Meriç'ti... Sözümü kesti... Biraz düşündü düşündü:

-Hadi git işine bak. Yargılama sonunu bekleyelim...

Bunun üzerine sevinçle aşağıya indim. Ben ininceye kadar durumu telefonda Müdürümüz Aziz Gözaçan'a bildirmiş. Aziz Gözaçan'ın yanına vardığımda gözlerinin içi gülüyordu...

- Tamam, dedi, yargılamanın sonunu bekleyeceğiz...

18. Böylece Milli Eğitim Müdürlüğündeki işimi sürdürdüm. Kimse de beni rahatsız etmedi. Öyle sanıyorum ki herkes iftiraya uğradığımı anlamıştı...

5. OKUL YAPTIRMA BÜROSU

Bu sırada Bayındırlık Müdürlüğü ile Milli Eğitim Müdürlüğü ortaklaşa Okul Yaptırma Bürosu kurdu. Başına da müdür

olarak Asim Ahi getirildi. Asim Ahi bizim Tabakhaneli idi. Uzaktan da olsa kendisi ile tanışıklığımız vardı. Beni de Okul Yaptırma Bürosu'na yazman olarak verdiler.

Okul Yaptırma Bürosu'nda İlköğretim Müfettişleri ile tanıştım. Onların raporlarını ben doldurdum. Kimi zaman gitmedikleri halde kendilerini köylere gitmiş gibi gösterirdi. İçlerinde öyleleri vardı ki elime köy adları bulunan bir liste uzatırlardı. Günübürlük gidip geldiğimi yaz derlerdi. Bu da 27 Mayıs Milli Devriminden sonra oluyordu.

Bu arada Gaziantep müteahhitlerini de tanımış oldum. Bunlar içinde esmer, orta boylu Muhtar Atmaz bu güne kadar unutamadıklarımın. Bunların hak ediş raporlarını ben yapardım. Kimileri hak ediş raporlarını öncelikle yazmamı isterlerdi. Öncelikle yaparsam bahşiş vereceklerini de ima ederlerdi. Ben ise hak ediş raporlarını bana gelişine göre sıraya kordum ve bekletmeden de yazardım. Raporları da İnşaat Teknisyeni Müslüm Yeniay yazardı. Bana çok yakınlık gösterirdi. Aramızda bir dostluk kurulmuştu.

6. YARGILAMA BAŞLIYOR

En sonunda Gaziantep Sorgu Yargıçlığına çağırıldım. Meğer hakkında dava açılmış.

İşte hakkımda düzenlenen iddianame:

“T. C. Gaziantep Cumhuriyet Savcılığı

Sayı:

Esas 127

İddia 69

Esas Hakkında İddianame

Gaziantep Sorgu hakimliğine,

Davacı: H.U.

Sanık: Hayri Balta. Mehmet oğlu 1932 doğumlu Yaprak Mah.Tabakhane Su kenarı sokak 46/1no'da oturur.

Suç: Komünistlik propagandası yapmak

Komünistlik propagandası yapmaktan sanık yukarıda hüviyeti yazılı Hayri Balta hakkında 20.1.1962 tarih ve 127/16sayılı talepname ile açılan davaya ait tanzim kılınan hazırlık ve ilk tahkikat evrakları incelendi:

Sanık Hayri Balta'nın fırsat buldukça ve muhtelif zamanlarda etrafına topladığı şahıslara komünistliğin iyi bir idare olduğunu ve refahın orada bulunduğu bahisle komünistlik propagandası yaptığı iddia, şahadet ve tekmil dosya münderecatıyla anlaşılması olduğundan hareketine uyan T. C. K. nun 142/1-2. maddesi gereğince cezalandırılması ve duruşmanın Gaziantep Ağır Ceza Mahkemesinde yapılmak üzere hakkında C.M.U. nun 196 ve 200. maddelerine tevfikan son tahkikatın açılmasına karar verilmesi iddia olunur. 12.5.1962

C. Savcı Yd.

Emrullah Özcan

-10767-

imza”

7. KOMÜNİZM PROPAGANDASI YAPAN MEMUR

Haber aldığımızı göre, Şehrimiz Milli Eğitim dairesinde memurluk yapan Hayri Balta adlı şahsın komünizm propagandası yaptığı öğrenilmiş ve bu yüzden yakalanarak adalete sevk edilmiştir. GAZİANTEP, YENİ ÜLKÜ. 19.1.1962

+

Bu haberi gazeteye verenler bizimkilerdi: Necdet Sevinç ve Zekeriya Beyaz.

Bizimkiler bu haberle de yetinmedi. Aleyhimizde yayınlara başladılar. Benimle aynı büroda çalışan Ahmet Bucaklı'ya benim kadın sattığımı bile söylemişler.

Ahmet Bucaklı bir gün yanıma yaklaştı.

- Hayri bey hanımla aram iyi değil. Bana bir kadın bulsan dedi.

Neye uğradığımı şaşırılmışım. Al başına belayı...

- Bu da nerden çıktı?

Utana sıkıla açıkladı:

- Ne bileyim, öyle diyorlar. Elinin altında çok kadın varmış...

- Git be kardeşim. Aklına başına topla. Ben kim kadın satıcılığı kim?

Yapılan iftira sonucu adımız komünistte çıkmıştı ya.

Komünistler de namus tanımazdı ya; kadın da satardı, uyuşturucu da...

Demek ki hakkımda kötü dedikodular yapılıyordu. Bu da beni rahatsız etmeye başladı.

Ahmet Bucaklı'ya sordum:

“- Benim kadın sattığımı sana kim söyledi?”

“- Yeni Ülkü gazetesinin başyazarı söyledi...”

Bu durumu Hocama aktardım. İkimiz birden bir yalanlama (tekzip) yazısı hazırlayarak Yeni Ülkü gazetesine gönderdik. Meğer çirkefe taş atmışız. Bize gelerek gerçeği öğreneceğine aşağıdaki yazıyı gazetede yayınladı.

Okuyalım:

8. KOMİNİST ZANLISI HAYRİ BALTA'NIN MEKTUBU

Sayın Başyazar Anlaroğlu,

1. Ahmet Bucaklı arkadaşımız vasıtasıyla, hakkımda yanlış kanaate sahip olduğunuzu öğrendim.

Bir gazetecinin, hele bir başyazarın izlenimlerinin sağdan soldan duyduğu dedikodulara dayanmaması gerekir. Eğer böyle olursa bu gazetecilik meslek ve haysiyetinin içine çiş atmak olur.

2. Böylesine bir dedikoduda, gazeteci odur ki: Eline kağıdı kalem alarak, bizzat (veya görevlendirilecek bir arkadaş) olayın kahramanına gelir. Hakkınızda şöyle böyle söyleniyor diyerek röportaj veya mülakat yoluna gider.

3. İşte, **Örneğin, bir kaç gün önce Sabah Gazetesinin yaptığı yola gidilir: Muhabirini yolladı. 7,5 saat süren uzun bir mülakattan sonra öğreneceğini öğrendi ve öğrendiklerini yazmaya başladı.**

4. Saygı değer Kardeşim, siz de bu yoldan yürüseniz ne olurdu vakit geçmiş sayılmaz; lütfen siz de aynı yoldan yürüyünüz!..

Sevgilerle,

**MUSİKİDE HAYAT DESLERİ ÖĞRENCİSİ
AYDIN YENER (HAYRİ BALTA.) (18.2.1962)**

+

Başyazar'ın Notu;

Bay Hayri Balta,

Sağı, solu mektupla rahatsız etmenin alemi yok! Git kendini muhakemede savun...

Mektubunu neşretmekle sana en büyük iyiliği, yapıyoruz. Şimdilik Allah taksiratını affetsin diyeceğim.

(Yeni Ülkü Gazetesi. 18.2.1962)

+

Bu başyazar ki daha komünizm yazmasını (Az yukarıdaki haberin başlığı...) bilmiyordu ve başımıza başyazar olmuştu... Haberin başlığına dikkat ederseniz Komünizm sözcüğünün "Kominist" olarak yazıldığını görürsünüz...

Gaziantep gibi bir yerde bir adamın komünist zanlısı olarak bir gazetede adının geçmesi onun ölüm fermanına eş değerdi.

9. ÖĞRENCİNİN SORULARI...

Yargılanmamın tutuksuz olarak sürmesine tertipçilerim katlanamıyordu. Tertip ve tuzaklarını sürdürüyorlardı. Bu amaçla Hocamızın muayenehanesine görevlendirdikleri bir genci gönderiyorlardı. Amaçları Hocamızın ağızından suca konu olabilecek konuşmalar alabilmektir. Bunun ayırımında olan Hocamız, söyleyeceklerini yazılı olarak söylemek gereğini duydu.

İşte yazıya geçirilen soru ve yanıtlar:

- Musikide Hayat dersleri Hocası Dr. Emin Kılıç Kale'ye şu soruları sordum: Yüksek bir din'e mensup olduğumuz halde, memleketimiz niçin perişan, Avrupalılara, Amerikalılara; yani, Hıristiyanlara nasıl olup da el açıyoruz?

- Ben bunun cevabını 46 yıl önce buldum. Şimdi yaşıyorum 65 olduğuna göre 17 yaşında bulduğum anlaşılıyor. Bulduğum şey hakkında soranlara icap eden cevapları vermekten biçkinmedim. Bunu millî ve insanî bir ödev olarak gördüm. Mesela: dokuz buçuk senelik ordu (askerlik) hayatımda (çünkü ben yedek yüzbaşıyım) bu buluştan bahsettim. Yedi senelik Amerikan kolej ve Üniversite hayatımda bundan bahsettim. 6 sene Halkevinde aynı şeyden bahsettim. Halkevi kapandıktan sonra (kapatılanların elleri kırılınsın) 11 seneden beri de aynı ödevi yerine getirmek için cayır cayır yanmaktayım...

Eğer sende de bir Türk lisesi öğrencisi olmak haysiyeti varsa hiç durma arayanların arasına katıl, evimin bulunduğu tepeye tırman, senin aradığını 48 yıl önce bulan Hocanın önünde yer al. Bir ân önce bu benin 48 senedir taşıdığım ödeve sen de sarıl, Türk ve Müslüman isen.

- Yukarıdaki satırlarda Hoca ile tıpa tıp mutabık kaldıktan sonra, İslam dininin kutsal varlığı hakkında, Allah hakkında bilgi istedim. Bana ilk önce terazi misali ile bir irşatta bulundu. Bu irşattaki derin manayı haklı ve önemli buldum. Hocanın bende yarattığı idrak sualimin azameti ile karşı karşıya gelerek titredim. Bu sualin cevabını almak için can-ı gönülden seneler verilmezse, kutsal varlığın mahiyetine saygısızlık edileceğine inandım ve bunu bana idrak ettiren Hocaya karşı ciddi bir saygı duydum.

İkinci sualin satırlarında tıpa tıp mutabık kaldıktan sonra üçüncü suali sordum.

- Dersinizin adı yalnız “Hayat Dersleri” olsa kâfi gelmez miydi? Musikide kelimesini niye ekledin?”

- Öteden beri biline gelen musiki, şarkta ve garpta, eğlence mânasına gelir. Eğlence ise insanî değildir, insana yakışmaz. İnsanlar eğlenmez, çalışır ve düşünür. Bundan dolayı olsa gerektir ki İslam dininde musiki makbul değildir; belki mekruhtur

Benim hayatımda eğlence denilen şey hiç yer almadığına göre (bunu beni sevenler de sevmeyenler de bilir.) Musiki ile ilgimin olmaması gerekirdi. Oysa musikim felsefemle yaşıttır. Yani, 48 seneliktir.

İşte, “Hayat Dersleri”ne “Musiki” kelimesini eklemekle bilhassa düşünürler ve aydınları (sen dahil) felsefemle at başı giden musikim ile ilgiye, centilmence, davet etmiş oluyorum.”

Yukarıdaki satırlarla yine tıpa tıp mutabık kaldıktan sonra şu soruyu sordum.

- Musiki nedir?
- Derse gel, dinle!.. Başka sualin varsa sor...
- Yok
- Aferin seni beğendim. Verdiğin sözde dur.

Haysiyetli bir Türk genci olarak yukarıdaki satırları sana emanet ve helal ediyorum. Buna göre:

1. İsteddiğini yap, hiç korkma!
2. Bu yazıları istediğine oku, okurken de korkma.
3. İstedığın yerde yaz, yazarken korkma ve beni unutma.

Ey haysiyetli olmasını dilediğim zat, bu yazılarımı tekrar ve tekrar oku! Düşün!

İçinde arzu duyarsan tereddütsüz derse gel! Muayenehaneye gel!... Yağmadan sen de hisseni al...

Fuat Arpacıoğlu adlı öğrenci gittikten sonra bana şu notları yazdırdı:

Bir öğrencimizin tertip ve iftira ile komünizm propagandası yapmaktan sanık olarak nezarete alınıp bırakıldığı sıralarda, aynı tertipçiler tarafından görevlendirilerek Hocamızın muayenesine gönderilen Fuat Arpacıoğlu adlı bir lise öğrencisinin soruları üzerine yazılmıştır. Bu öğrencinin amacı; Hocamıza tuzak sorularak sorarak aldığı yanıtları Emniyete götürüp vermektir. Bu amaçla Hocamızın güvenini kazanmak için kendisini şöyle tanıtmıştı:

“Nurcularla konuşmadığını, onlardan ayrıralı 3-4 ay olduğunu, Güngergeli Zekeriya Beyaz ve benzeri hoca ve vaizlerin ardında namaz kılınmayacağını, konuşmalarının dinlenilmeyeceğini, her yerde Dr. Emin Kılıç Kale'nin üstünlüğünü, gerçek yurtseverliğini ve gerçek Müslümanlığını, babasına dahi, her ne pahasına olursa olsun söyleyeceğini, onlara karşı Dr. Emin Kılıç Kale'yi savunacağını...” söyledikten sonra devamla:

Gidin Müslümanlığı Emin Kılıç'tan öğrenin diyeceğini ve daha buna benzer bir sürü yalanlar söyleyerek haysiyetli bir genç olduğunu...” ileri sürdü.

Kendisine:

“Hayır sen haysiyetli değil, haysiyetli bir adam olmak için adaysın...” dendi.

Aramızda adının: “Haysiyete Sahip Çıkan Bir Öğrenci” olacağı söylendi...”

Ne var ki bu Haysiyetli Öğrenci bir daha ne muayenehaneye ne de derslere geldi. Ancak Hocamızın notu kendisine yazdırdığı notları kendisini gönderen Nurculara verdi.

Ne ilginç değil mi?

10. ORTALIĞI KARIŞTIRAN RÖPORTAJ

Şimdi Hocamızın Sabah Gazetesinde Burhan Cahit Günenç'le bir röportajı yaptı.

Tertipçiler bu röportajdan sonra gemi azıya aldılar. Gazetelerinde saldırıya geçtiler. Mahkemeyi etkilemek için aleyhimize ver yansın ettiler.

Hocamız bu röportajına çok güveniyordu ve bu röportajın İnönü'ye ulaşacağını sanıyordu.

İşte röportaj:

DR.EMİN KILIÇ KALE İLE KONUŞTUK :
“ TÜRKİYE’NİN ÜÇ ALLAHİ VAR “

Röportajı yapan: Burhan Cahit Günenç.
14 Şubat 1962. Gaziantep Sabah Gazetesi...

Bu röportaj “İTİLMİŞ BİR ADAM” adlı kitabımda ayrıntıları ile anlatılmıştır. Yineleme olacağı için bu kitaba alınmamıştır.

Ancak şurasını önemle belirtmeliyim ki: Sağcı basındaki bütün saldırılar bu röportaj üzerine başlamıştır. Ne yazık ki Hoca'nın öğrencileri bu saldırıların benim yüzünden yapıldığını sanmışlardır...

11. AV. REFİK DANIŞ DAYANAMIYOR

Aleyhimize yapılan bu hakaret ve iftira yazıları üzerine CHP Gaziantep İl Yöneticilerinden Av. Refik Danış haber gönderdi. “Eğer isterseniz bu yayınları durdurabiliriz ve de bunları hem tazminata hem de para cezasına mahkum edebiliriz. Ancak bunun için bize vekalet vermeniz gerekir!” diye haber gönderdi.

Av. Refik Danış'ın bu isteği üzerine kendisine yazılan mektup aşağıdadır:

Sıra no 7.3.1962/33

Sayın Avukat

Bay Refik Danış Kardeşimize,

1- Gericı dediğimiz şu çağ dışı güruhun hakkımda

çıkardıkları çok rezilâne dedikodular münasebetiyle göstermiş olduğunuz asil ve devrimci ilgiden dolayı teşekkürlerimi takdim görevimdir .

2- Bu gerici vatandaşlar o kadar zavallı bir haldedirler ki onlar: bir nevi (ruhî hasta) nazarıyla bakmakta psikoloji bakımından isabet vardır...*

3- Bunlara karşı dâva açmayı ve bu hususta zatîalinizi yormayı adeta bir zulüm olarak görüyorum. Yani bu güruh cezaya dahi lâıyk değildir (27 Mayıs ihtilâlinin, bir nevi Centilmen ihtilâl oluşunu, eğer yanılmıyorsam, “bu düşünce tarzına bağlamak yerinde olur!...) Buna göre zinde kuvvetlere çok önemli ve karışık ödevler düşmektedir...”

Zatîalînizi ilgilendirir diye, dört nâme takdim ettim. Bunlardan Vali beyefendiye ve bazı partili arkadaşlarımıza da takdim edilmiştir...

Selâm ve muhabbetlerimle,
Dr. Emin Kılıç Kale, 7.3.1962

12. SAVCILIK SALDIRILARI DURDURUYOR

Av. Refik Danış'ın bu ilgisi Hoca'yı memnun etmişti. Ne var ki iftiracılara dava açması için vekalet vermemişti. Ama iftiracılar yayınlarını sürdürüyordu. Öylesine pervasızca sürdürüyorlardı ki buna Gaziantep Cumhuriyet Savcılığını bile dayanamamış ve yayını durdurmuş ve haklarında dava açmış. Biz bunu Yeni Ülkü'de çıkan aşağıdaki haberden öğreniyoruz.

İşte Yeni Ülkü gazetesinde çıkan haber:

“EMİN KILIÇ KALE HAKKINDAKİ İFŞAATI DURDURDUK.

Görülen lüzum üzerine ifşaatımıza bir müddet ara verdiğimizizi sayın okuyucularımıza bildiririz. Yeni Ülkü, 3.3.1962.”

Muhakkak savcılık görülmekte olan bir dava bulunurken davanın konusu ile ilgili yayında bulunmayı ceza yasasına aykırı bulmuş olacak ki hakkımızda yayınlanan yazıları durdurmuş.

Bu yayınları yasaklamayı kafası almayan Yeni Ülkü yazarı manzum olarak soruyor:

“ESİNTİ:

NE DEMEK

-Ülkü'den bir soru-

Göz yüzün üzerine, kaş gözün üzerine,
Bağı dermekte gaye, hep üzüm üzerine,
Bes şunu anlamadık, bilen varsa söylesin:
Ne demek bu “görülen - bir lüzum üzerine!..

BAHÇECİ, 4.3.1962

13. İFTİRACILARA DAVA AÇILIYOR

Savcılığın bu yasaklaması üzerine aleyhimizdeki yayınlar bıçak gibi kesildi.. Artık aleyhimizde bir tek sözcük olsun yayınlayamıyorlardı.

Aradan dört ay geçmişti ki Gaziantep Sabah gazetesinde bir haber. İşte, okuyalım:

“BİRGÜNDE 8 BASIN DAVASINA BAKILDI

SAVCI, YENİ ÜLKÜ SAHİP - SORUMLU MÜDÜR VE YAZARLARININ CEZALANDIRILMASINI İSTEDİ.

Dr. Emin Kılıç Kale'nin davası

Bir süre önce Gazetemizde kendisi ile yaptığımız röportajdan ötürü, Dr. Emin Kılıç Kale hakkında Yeni Ükü gazetesinde yazılan “ifşaat” sebebi ile mahkemeye verilen Fehmi Anlar, Kemal Kalkan, İbrahim Küçükdağ, Nejdet Sevinç ve Bekir Kaynak'ın duruşmaları dün Toplu Basın mahkemesinde yapılmıştır.

Duruşmada savcı iddiasını okumuş ve sanıkların suçlarının sabit görüldüğünü bu sebeple cezalandırılmaları gerektiği söylemiş ve Basın Kanununun 16. maddesi delâletiyle 30. maddenin 4. bendi ile cezalandırılmalarını istemiştir.

Bu maddeye göre verilmesi istenen ceza 1 ay dan 6

aya kadar hapis, 1000 liradan 10.000 liraya kadar ağır para cezasıdır.

Duruşma, karar için ileri bir güne bırakılmıştır.”

Gaziantep Basın Savcılığının dava açması üzerine Yeni Ülkü gazetesi yazarları ve bizim ajan provokatörlerin sesleri kesildi.

14. GAZİANTEP AMERİKAN HASTANESİ

Küçüklüğümden beri Muhasebeciliğe hevesim vardı. Bu amaçla Kentimiz (Gaziantep) Ticaret Lisesinde açılan Muhasebe Kursuna devam ettim. Öğretmeniz de Ali İhsan Gereççi idi... Yeni öğretmen olmuştu. Uzun boylu, iri yarı, kırmızı tenli idealist bir gençti. Caddede yürüyüşüne dikkat ederdim. Hep yalnız gezerdi ve hayal aleminde idi... Anlaşılan düşündükleri vardı.

Bu kursa iki ay kadar devam ettim. Ne oldu, hangi engel çıktı bilmiyorum ama son günlerde kurstan ayrıldım. Amerikan hastanesi muhasebeci arayınca bu gittiğim muhasebe kursuna güvenerek muhasebeden anlarım dedim...

Bu sırada Gaziantep Amerikan Hastanesinin muhasebecisi ayrılmış, Bir muhasebeci arıyorlarmış. Bizim Hoca'nın, Doktor olduğu için, Amerikan Hastanesi ile yakın teması vardı. Amerikan Hastanesi Müdürü Hoca'ya gelmiş.

- Bizim bir muhasebeciye ihtiyacımız var. Öğrencilerin arasında muhasebeden anlayan biri var mı?

Hocanın aklına hemen ben gelmişim. Böylece kendisinin yakınında olacaktım. Yazılarını kolaylıkla yazacaktım. Bu benim de işime geliyordu. Çünkü komünist zanlısı olarak çalıştığım ortamdan kurtulacaktım. Her ne kadar beraat etmişsem de iş arkadaşlarımın kuşkulu bakışları beni rahatsız ediyordu. Gerçi dava bitmiş ve ben beraat etmiştim; ama, yine de dairedeki arkadaşların bakışlarından rahatsız oluyordum.

Hocamız bana:

“Git, Amerikan Hastanesi Müdürü George Provaski ile görüş!” dedi.

Hemen George Provaski'nin yanına gittim. Beni

sevecenlikle karşıladı.

“Çalıştığın yerde brüt ne kadar net ne kadar alırdın?” diye sormasın mı?..

Oysa ben brüt ne demek, net ne demek bilmiyordum ve kendime muhasebeci diyordum.

Bereket bozuntuya vermedim:

“Elime geçen miktar şu kadar?” diyerek durumu kurtardım. Aklıma geldikçe hâlâ utanırım; net ile brüt'ün ne demek olduğunu bilmeyen bir muhasebeci...

George Provaski net ve brüt ayrımını bilememiş olmam üstünde pek durmadı.

“Git hemen işe başla!” dedi...

Bunun üzerine hemen Asım Ahi'nin yanına gittim.

“- İzin verirseniz ben ayrılacağım. Amerikan Hastanesine Muhasebeci olarak gireceğim...

İnşaat Mühendisi Asım Ahi:

“- İşyerinin suyu mu çıktı. Niçin ayrılıyorsun?”

“- Orada elime daha çok para geçecek. Bu nedenle ayrılmak zorundayım...”

“- Daha çok para geçecekse eline, bulamam söyleyecek kelime...”

Bu konuşmadan sonra istifamı verdim. Kendilerinden bir de bonservis istedim. İşte verdikleri bonservis:

15. BONSERVİSİM

Gaziantep İli
Bayındırlık Müdürlüğü
Milli Eğitim Tesisleri
İnşaat Bürosu
Sayı : 28/446

Adı Soyadı: Hayri Balta,

ZİLLİ KURT'UN ÇİRPİNİŞİ

Baba Adı: Mehmet
Doğum Yeri, Yılı: Gaziantep 1932
İşi : Memur.

Yukarıda kimliği belirtilen fotoğrafı yapışık Hayri Balta; Müdürlüğümüze bağlı Okul Yaptırma Bürosunda sorumlu yazman olarak üç yıl çalışmıştır.

İşlerini; işlerinin ağırlığına rağmen, disiplinli çalışmalarıyla aksatmadan yürütmüş, göstermiş olduğu becerikli tutumu ile kısa zamanda dikkati çekmiştir.

Çalışkanlığı, doğruluğu, özel ve iş hayatındaki ağır başlılığı, işine olan düşkünlüğü, iş arkadaşlarıyla geçimi, amirlerine karşı saygısı yüzünden haklı olarak takdirimizi kazanmıştır.

İşbu belge isteği üzerine verilmiştir. 31.12.1962

Milli Eğitim Müdürlüğü Yapı Teknik Elamanı :

Müslüm Yeniay : İmza

Bayındırlık Müdür Vekili Okul Yaptırma Bürosu Başkanı:

Asım Ahi, imza

Tasdik olunur. Milli Eğitim müdürü

Aziz Gözaçan

Mühür ve imza

31.10.1962

Bu bonservisi Zekeriya Beyaz ile Necdet Sevinç okusun da görsünler; komünist, dinsiz diye iftira attıkları adamın bonservisini... Bir komünistte böyle bir bonservis verilir mi?

Hayatımı karartan bu adamlara ne desem az.. 10 işyerinden atıldım. 10 kadar ev değiştirmek, memleketim Gaziantep'ten ayrılmak zorunda kaldım. Tam otuz yıl polis tarafından izlendim.

Bilmem, işledikleri günahın büyüklüğünü idrak edip de bir özür dileyebilirler mi? Nerede onlardaki bu basiret... Çünkü yazılmıştır:

“Onların kalpleri vardır; fakat onunla idrak etmezler. Gözleri vardır; lakin onunla göremezler. Kulakları vardır; amma onunla işitemezler...” (K. 7/179. 2/18, 171. 8/23. 22/46. ve ayrıca bakınız: Tevrat, İşıya. 6/9-10. İncil Matta. 13/13-14)

16. GAZİLİĞİN KANITLANMASI...

Amerikan Hastanesinde ilk şaşkınlığım çalışma saatlerini öğrenince oldu. Meğer Amerikan Hastanesi sabah 7'de işbaşı yaparmış taa akşam 17'ye kadar. Oysa Milli Eğitim Müdürlüğünde saat 9'da işbaşı yapardık taa 17'ye kadar...

İşbaşı saat dokuz olunca sabahları bana bol bol kitap okuma ve ders çalışmak için zaman kalırdı. Sabahları Hükümet konağa karşısında yazlık kahvede; kışın da kışlık Maarif kahvesinde oturarak rahat rahat dersime çalışır ve kitaplarımı, gazetelerimi okurdum. Burada saat 7'de işbaşı yapma zorunluluğunu duyunca Milli Eğitim Müdürlüğünden ayrıldığıma pişman olmuşum ama iş işten geçmişti.

Artık işe yetişmek için sabahın 5'inde ve en geç 6'sında kalkmak zorunda idim. Ailecek kahvaltı yapmayı severdim ve bu da bir saat vaktimizi alırdı. Artık sabahları gazete, dergi ve kitap okumak bana haram olmuştu. Kahvaltıyı yapar yapmaz işe koşuyordum. Saat 7'de işbaşı yapıyordum.

Bu erken işe başlama koşulu daha ilk günden itibaren beni pişmanlığa boğmuştu ve bu pişmanlığı Amerikan Hastanesinde çalıştığım sürece yaşadım.

Sat 7'de işbaşı yapmak için en geç altıda kalkmak gerekiyordu. Bir saat içinde sabah kahvaltısını yapıp ancak işe yetişebiliyordum. Bu durumda sabahları gazete bile alamıyordum. Günlük gazetelerimi Hastanenin çarşı alışverişini yapan Mehmet Ağa öğleye doğru getirebiliyordu. Gelen gazetelerime şöyle bir göz atma olanağı bile bulamıyordum. Çünkü oturduğum masanın arkasındaki pencere koridora açılırdı. Bu koridordan da Amerikalı müdür ve hemşireler olur olmaz saatlerde lojmanlarına gidip gelirlerdi. Eğer elime gazete, dergi alıp da şöyle başlıklarına bir göz atsam adımız "Çalışma saatinde gazete, dergi okuyor..." olacaktı.

Bu arada bir ayrıntıya değinmeden geçemeyeceğim. Antep savaşında savaşıklarını kanıtlamak isteyen gaziler savaşa katıldıklarını iki kaynaktan kanıtlayabiliyorlardı.

Bir CHP il merkezinde bulunan defterden,

Bir de Amerikan hastanesindeki defterden.

Gaziantep CHP İl Başkanlığındaki defter Abdurrahman

Öngel'de idi. O başvuranın adını eski yazı bilen birine okutur; defterde adı çıkanlara "Defterimizde adı var!.." diye onaylı bir belge verilirdi.

Antep savaşında Fransızlara karşı çarpışan çete mensupları savaştıklarını ve bu savaşta yaralandıklarını kanıtlamak için Hastaneye başvururlardı. Antep savaşı sırasında kente bulunan tek hastane Amerikan Hastanesi olduğu için Fransızlara karşı savaşta yaralananlar bu hastaneye yatırılmış.

Yaralanıp hastanede yatanlar ise Amerikan hastanesine gelirdi. Hastanedeki defter de Hastane İdare Müdürü Abdullah Sinek adlı arkadaşta bulunurdu. O da kendisindeki deftere bakarak hastanede kaç gün yaralı kaldığını belgelerdi...

Bizim savaşa katılan malul gazilerimizin yıllarca sonra böyle melül mahzun savaştıklarını kanıtlama çabaları gözlerimin önünden gitmez...

17. HIRSIZ VAR!

Hastanenin ambar memuru bizim Hoca'nın eşi Hatice hanımdı. Bütün kapalı kapının anahtarları kendisinde idi ve bu anahtarları özenle cebinde taşırdı. Hastaneye ait malzemeden, erzaktan kimseye zırnık koklatmazdı.

Hatice hanım bir gün sızlanmaya başladı. "Hastanenin ambarında bir hırsız var..."

İlkin bu sızıntılar Hatice hanımın kuşkuculuğuna ve işgüzarlığına bağlandı. Ne var ki Hatice hanım haftada bir sızlanıyordu. "Ambarda hırsız var. Yağ tenekelerini saydım çıktım. Bir de baktım bir tanesi EKSİK!.."

Demek ki bir teneke yağ çalınmış. Bir başka gün gelir domates, biber salçası bulunan hazır konserve kutulardan birinin çalındığını ileri sürerdi.

Hırsız yüzünden Hatice hanım ne yapacağını şaşırılmıştı. Bir gün ambarın anahtarını içerde unutmuş ve kapıyı çekip çıkınca anahtarlar içeride kalmış. Öğle üzeri hastalar ve hemşireler için yemek pişmesi gerek. Zaman dar, bütün hastane personeline bir telaş...

Yemek zamanında yetişmezse hastalara ve yemeğini

hastaneden yiyen hemşirelere nasıl haber anlatılacak. Hastanede bir telaş, bir telaş ki sorma gitsin.

Hastanenin kara kuru, zayıf kısa boylu bir bahçıvanı vardı. Çalıştığım odanın penceresinden bahçede kendisini, sessiz sedasız çalışırken görürdüm...Kimi zaman çiçekleri çapalardı, kimi zaman ise çiçekleri sulardı.

İşte bizim bu bahçıvanın işgüzarlığı tutmuş. Marifetini göstermek için olsa gerek "Durun ben açarım!" demiş. Hatice hanım ve hastane müdürü:

"Nasıl olacak bu iş!" demişler.

Bahçıvanımız övünerek:

"Nasıl olacağını görürsünüz şimdii!" demiş. Müdür ve Hatice hanımın meraklı bakışları arasında ambarın bahçeye açılan penceresinin demir parmaklıkları arasından süzülüp içeri girmiş ve ambarın kapısını açmış...

Bu durumu gören Müdür ile Hatice hanım birbirine bakışmışlar. Demek ki ambara giren hırsız bu!

Hemen bizim bahçıvana :

"Bizimle İdareye kadar gelebilir misin?" demeleri üzerine bizim bahçıvanda şafak atmış ama iş işten geçmiş.

İdarede bahçıvan efendi "Evet demiş birkaç kere girip teneke teneke yağ ve kutu kutu salçalar aldım! Bir daha yapmam!" demiş ama bizim bahçıvana yol görünmüş.

18. Dr. NUTE GELİYOR

Amerikan Hastanesinde ilk girdiğimde dikkatimi çeken bir olayı anlatmadan geçemeyeceğim.

Dr. Nute Hastanede çalışan Amerikalı doktorlardan. Ben çalışmaya başladığımda görev süresi dolmuş ve Amerika'ya gitmiş.

Bu doktor Hastanede çok çalışmış, bizimkilerle içli dışlı olmuş. Bizim yerli çalışanlardan hangisi ağızını açsa "Dr. Nute'nin hali başkaydı!.." diyor ve öve öve bitiremiyordu.

Hem insanî yönünü övüyorlar hem de doktorluğunu. Demek ki bizimkilerin gönlünde yer etmiş...

Bir gün bir söylenti yayıldı hastanede: "Dr. Nute gelecektmiş!"

Bizimkilerde bir sevinç, bir sevinç, sorma gitsin...

Dr. Nute'nin geleceği herkese muştulandı. Dr. Nute'ye çok yakın olanlar getireceği armağanları bile hayal etmeye başladı. Kolay mı Amerika'dan geliyor. Gelirken de çok sevdikleri için eli boş gelmez ya...

Bu söylenti ve sevinç epey sürdü. Anlaşılan bizimkilerin ilgileneceği başka bir konu yok.

Derken bir gün Dr. Nute'nin geldiği söylendi. Gelmiş ve Hastanenin lojmanlarında kalıyormuş.

Gözler lojmanların kapısında. Lojmandan çıkıp gelecek hastanede çalışanlarının halini hatırlını soracak, Amerika'dan getirdiği hediyelerden verecek. Böylece bizim; aşçıların, hastabakıcıların, hemşirelerin ve diğer personelin gönlünü alacak...

Bir hafta kadar beklendi. Dr. Nute'den ses seda çıkmadı. Lojmanın kapısından çıkıp gelmedi. Hastanede bir sessizlik, bir sessizlik... Bu Dr. Nute, hastanenin lojmanından çıkıp da niçin hastaneye gelmedi...

Sonradan öğrendik ki Dr. Nute gelmiş de, gitmiş de...

Dr. Nute gelmiş, lojmanda bir gün kalmış. Hastaneye bile geçmemiş. Yalnız bu Dr. Nute'nin bir köpeği varmış; Amerika'ya giderken köpeğini alıp götürmemiş, hastanede bırakmış.

Dr. Nute, çalıştığı misyoner şirketi Beyrut'ta bir görev vermiş. O da Beyrut'a giderken Gaziantep Amerikan Hastanesi'nde kalan köpeğim "Calli'yi görüp seveyim!" demiş... Lojmanın bahçesinde "Cali"siyle oynamış durmuş... Sonra da Beyrut'a uçmuş.

İşte sana bir misyoner; köpeğini sever, fakat yıllarca kendisi ile birlikte çalışan ve dört gözle yolunu gözleyen Türkleri görmeden Beyrut'a geçer...

19. ERMENİ LEYLA

Hastanede çalışan ermeni kökenli hemşireler ve hastabakıcılar da vardı. Bunlardan biri Hastabakıcı Leyla Hanım'dı. Kısa boylu, etine dolgun, esmer bir bayandı. 50 yaşlarında vardı. Hastanenin lojmanında kalırdı. Hastane içinde sessiz sedasız dolaşır dururdu.

Yalnız bir huyu vardı ve bu da benim dikkatimi çekerti.

Özellikle hastanede çalışan Türk işçileri ile karşılaştığında gülümseyerek okşarcasına onların yüzüne hafifçe bir tokat atardı. Sözde böylece şakalaşarak sevgi gösterisinde bulunurdu.

Döndü dolaştı, bir gün benimle karşılaştı. Yolumu kesti, önümde durdu ve bana da tokat atmaya kalkıştı. Elini havada yakaladım. “Bana vuramazsın, bir daha bana vurmaya kalkışırsan ben de sana vururum ve sen de bir daha yerden kalkamazsın!” deyince neye uğradığını şaşırды.

Hiç beklemiyordu kendisine böyle davranacağımı ve bir daha da benimle konuşmadı. Konuşmadı ama bu olaydan sonra bir daha kimsenin yüzüne okşayarak vurduğunu görmedim.

20. HOCAYA ŞİKAYET...

Hastanede Ermeni kökenli başka hemşireler de vardı. Bunlar da Leyla Hanım gibi hastanenin lojmanında kalırlardı. Adlarını unutmadıklarımın biri Sabiha ve bir de Necla hanımdı. Sabiha hanımın bir de Behiye adlı küçük kardeşi vardı ve o da hemşirelik yapardı. Bu iki kardeş hemşire sonraları İstanbul Samatya'daki Ermeni hastanesine gittiler.

Necla Hemşire; orta boylu, kumral tenli, sarı kıvrım saçlı, mavi gözlü idi. Hepsinden çok gözleri ilgimi çekerdi. Hiç üzgün gördüğüm olmadı; daima neşeli idi ve gülümseyerek gezerdi...

Kendisi ile ilgilendiğimi bilirdi ve buna da sevinirdi. İlgimiz ve ilişkimiz daha öteye gitmedi. Ancak karşılaştığımızda sevecen bakışlarla selamlaştırdık; bu da bize yeterdi...

O yıllarda Halkevi Kültür Kolu Başkanı idim. Başkanımız Ali Nadi Ünlerdi. Tiyatro ve Halk Türküleri çalışmaları benim yönetiminde yapılırdı. Halkevi Yönetim Kurulu 24 Temmuz 1923'te yapılan Lozan Barış antlaşmasını yıldönümünü kutlama kararı aldı. Kutlama, Çocuk Esirgeme Kurumunun Bahçesinde yapılacaktı.

Ali Nadi Bey bizlere:

“Eş dost neyiniz varsa getirebilirsiniz. İşte size bol bol davetiye!” dedi.

Biz Emin Kılıç Kale'nin öğrencileri bu kutlamaya toplu

halde katıldık. Aramızda yalnız Hocamız Dr. Emin Kılıç Kale yoktu ve zaten o böyle toplantılara katılmayı da sevmezdi; ne var ki, bu kutlamaya toplu halde katılmamızı önerdi.

Ben de elimdeki davetiyelerden Amerikan hastanesi çalışanlarına da verdim. Bu kutlamaya Amerikan Hastanesinde çalışan kimi hemşireler de katıldı. Katılanlar arasında yeşil gözlü Necla Hemşire de vardı.

Kutlamada Halkevi Müzik kolundan olan gençler müzik gösterileri yaptılar. Halk türküleri okudular. Canı çeken kalkıp oynadı, halay sekti.

Kutlamada caz müziği de vardı. Bir ara dans müziği çalmaya başladı. Ben eşim ve çocuklarımla bir arada oturuyordum. Bir ara karşımızda oturan Necla hemşire ile göz göze geldim. Bana, bakışlarıyla: “Ne duruyorsun, beni dansa kaldırırsana!” der gibi idi. Hemen kalktım, Necla hemşirenin yanına gittim. “Bu dansı bana lütfeder misin?” dedim. Hiç düşünmeden kucağıma atladı.

Pistin ortasında Necla hemşire ile sarma dolaş dans ediyorduk. Ben ilk defa dans ediyordum. Bereket falso yapmadım. Necla Hemşire beni çekip çeviriyordu... Bir falso yapmamı önlüyordu.

Ne var ki bizim bu dansımız Emin Kılıç Kale öğrencilerinin hoşuna gitmemiş. Birkaç gün sonraki Derste beni hocaya şikayet ettiler. “Yazman elin kızını dansa davet etti. Kalkıp dans ettiler...” deyince Hoca biraz düşündü ve:

“Dans etmenin neresi ayıp! Siz de birini ayarlayıp dansa kaldırısaydınız! Elinizden tutan mı vardı? Elinden gelene yara helal olsun!” diyerek bana sahip çıktı.

21. NOEL GECESİ

Hastanede bütün çalışanlarca sayılıp seviliyordum. Yıl sonuna doğru hastane müdürü odama girdi.

- Sen yazarmışsın... Noel gecesi için bir oyun yazıp sahneye koyabilir misin!” dedi.

İstedğim fırsat doğmuştu. Çünkü daktilo makinesi önümde olduğu halde kendime bir saniye olsun zaman ayıramıyordum. Ancak çalışma saati bitince kendi işlerime bakabiliyordum.

Yazma duygusu içimden dolup dolup geldiği halde “Çalışma saatinde kendi işi ile meşgul oluyor...” derler korkusu ile yazamıyordum.

Yılbaşına on beş gün vardı. Noel Gecesine 15 gün kala müdür benden oyun yazmamı ve sahneye koymamı istiyordu. On beş gün içinde hem oyunu yaz, hem sahneye koy, hem de oyununun provasını yönet biraz zor olmayacak mıydı?..

- Zaman çok kısa ama ulaştırmaya çalışacağım!.. dedim.

Müdür yılbaşı gecesini hazırlayacak olmama çok sevinmişti...

Hemen oyunu yazmaya başladım. Hem hastanenin işini yapıyordum, hem de oyun yazıyordum. İki gün içinde oyun bitti.

Oyunun adı Sakar Ali idi. Gaziantep'in folklorik özelliğini bir ciğerci dükkanındaki olaylara dayanarak anlatıyordum. Oyunu, oyundaki kişi sayısınıca teksir makinesinde çoğalttım.

Bu teksir makinesinin nasıl yapılacağını da Şaban Solmaz Öğretmen, ki bu da öğrencilerimizdendi, öğretmişti bana... Hocam Dr. Emin Kılıç Kale'nin yazılarını kendi yaptığım teksir makinesi ile çoğaltıp öğrencilere dağıtıyordum.

Hastanenin konferans salonunu bize vermişlerdi. Noel Gecesini hazırlamaya başladık. Çalışma saati bitince her gün provalara başlıyorduk. İşçiler ilk olarak böyle bir geceye katılacaklardı. Birlikte halk oyunları oynayacaktık. Tiyatro oyununda rol alacaktık.

Kenar mahallelerden bir davulcu ile bir zurnacı getirttik. Onlar bize Gaziantep yöresel halk oyunlarını nasıl oynayacağımızı öğretiyorlardı. Davul zurna eşliğinde Gaziantep'in yöresel oyunlarını çok çabuk öğrendik.

Hemşireler içinde güzel sesli olanlar da varmış. Onlar içinde bir halk müziği topluluğu oluşturduk. Boyacı başı dediğimiz Fazıl Muhsinoğlu, ki bu da bizim öğrencilerdendi, hastanede yemekhanede aşçı olarak çalışıyordu. Onun zaten Halkevi'nde Halk Türküleri ekibi vardı. Klasik Türk Musikisini de Emin Kılıç Kale öğrencilerinden ayarladık. Her iki ekipte ritim tutmak bana düşmüştü. Zilli tef çalışıyordum.

Yaptığımız çalışmalar sonucu oyunu da hazır duruma getirdik. Hastanede çalışan işçi, hemşire, doktor yılbaşı

gecesi salonu doldurmuştu. O gece güzel bir yılbaşı gecesi düzenlemiştik... Aşçısından bahçıvanına oyunda rol aldık. Türküler söyledik, halay sektik oynadık, zıpladık....

Oynadığımız oyun seyircileri gülmekten kırıp geçirmişti. Oyun sonunda bir alkış bir alkış sorma gitsin...

Oyunun sonunda müdür hepimizi kutladı ve bana dönerek:

“- Önümüzdeki yıl da böyle bir gece yapsak iyi olacak! Aklında olsun..” dedi. Çünkü kendisi de gecenin açılış konuşmasını yapmıştı. Kendisine biçilen bu rol de hoşuna gitmişti anlaşılın.

Ertesi yıl da Noel Gecesi düzenlemiştik. Elbette yeni Noel Gecesi için yeni oyun gerekecekti.

Tuttum bu kez de “Şaşkın Başkan” adlı bir oyun yazdım. Bu oyunda da kendini beğenmiş bir doktorun hastalarla ilişkisini yine folklorik olarak anlatıyordum.

Bu arada ben aynı zamanda Gaziantep Halkevi'nin Tiyatro ve Kültür Kolunun başkanlığını yapıyordum. Orada da sahneye oyunlar koyuyorduk. Cabir Tekin, Mustafa Bakkaloğlu benden önceki Halkevi tiyatro kolunu yönetiyorlardı. Ne var ki o zaman ki Gaziantep Valisi Salih Tanyeri'nin isteği ile Halkevini canlandırmakla görevlendirilince bu iki arkadaş Halkevi tiyatro çalışmalarını bıraktı. Oysa tiyatro konusunda çok usta idiler. Benim ise tiyatro konusunda hiçbir ön çalışmam yoktu. Buna karşın hem rejisörlük yapıyordum hem de oynuyordum. Oyuncularımız arasında da Ekrem Erkek. Vahittin Bozgeyik, Süleyman Karakuş ve birçok genç vardı. Daha çok da Cahit Atay'ın oyunlarını oynuyorduk. Elbette bu arada benim yazdığım Sakar Ali ile Şaşkın başkanı da sahneledik... Bu oyunlardan birinde başrolde oynayan Süleyman Karakuş, oyunda rol alan Vahittin Bozgeyik'e, rol gereği, öyle bir tekme attı ki az daha Vahittin Bozgeyik'in kaburga kemiklerini kırarak öldürecekti.

Burada bir anımı da anlatmadan geçemeyeceğim. Halkevinde düzenlediğimiz bir geceye Gaziantep Valisi Salih Tanyeri de gelmişti. En önde Başkanımız Ali Nadi Ünler ile birlikte oturuyordu. Serde atılganlık var ya. Geceye başlamadan önce perdeyi aralayarak sahneye

çıkıttım. Gaziantep Valisi ve Ali Nadi Ünler bir metre önümde oturuyorlardı. Ben de el kol hareketleri ile Türk diline önem verilmesi konusunda bir konuşma yaptım. Ben konuşma yaparken Valinin, Ali Nadi Ünler'in kulağına eğilerek bir şeyler fısıldadığını gördüm.

Gece bittikten ve vali gittikten sonra Ali Nadi Ünlere sordum:

- Başkan, Gaziantep Valisi kulağına eğilerek ne dedi?
- Canın sıkılmazsa söyleyeyim:
- Sıkılmaz! Söyle...
- Hayri Balta dedikleri buysa hiçbir şey değil!

Bir adamın adı çıkacağına canı çıksın daha iyi derler ya... Gaziantep valisinin bu sözü kulağıma küpe oldu. Bir daha toplum karşısında ön hazırlık yapmadan çıkmadım.. Anlaşılan şu ki Gaziantep Emniyeti; beni, olduğumdan daha nitelikli ve kültürlü biri olarak göstermiş. Gaziantep valisi de konuşmalarımın cahil olduğumu anlayınca hayal kırıklığına uğramış...

22. KÖYLERDE TİYATRO

Şimdi benim gibi cahil bir adamın başına gelene bakınız. Hani dedik ya iki oyun yazdık ve bu oyunları da Amerikan Hastanesinin Noel gecesinde oynadık...

Bu iki oyunu da Halkevi'nde arka arkaya oynamaya karar verdik. Verdik ama öyle canın istediği zaman oynatamazsın. Bunun için Vilayet'ten olur almalısın. Ne bileyim ben usul öyle imiş.

Neyse, Halkevi olarak başvurumuzu yaptık. İki oyunun da yazılısını istediler bizden. Ayrıca bizim Halkevi de kendiliğinden inceleme başlattı. Bilirkişi olarak Cemil Cahit Güzelbey'i seçtiler.

Adım komünist'te çıkmış ya. Oyunlarımda komünistlik propağandası yapacağımı sanıyorlar. Bu yüzden bizim iki oyun da hem Vilayetçe hem de Halkevi'nce incelemeye alındı. Bekle ki bilirkişilerden izin çıksın... Buna karşın Halkevi Tiyatro kolu oyuncularınca provalara başladık. Biliyordum ki sonuç olumlu gelecek.

Sanki ben başıma gelecekleri bilmişçesine dikkatli

davranmışım. Kaldı ki yazdığım oyunun hiçbir ideolojik yönü de yok. Edebî değeri olmayan bir perdelik sıradan oyunlar.

O zaman anladım ki devlet halkından korkuyor. Ayrıca anladım ki herkes de birbirinden korkuyor. Bu korku nedeniyle herkes birbirinin sansürçüsü oluyor. Aman onun yüzünden başımıza bir iş gelmesin diye...

Sonradan bu korkuyu ve korku yüzünden gazetecilerin sansürçülüğü ile de karşılaştım. Gazetenin bir okuru gazeteye telefon ediyor: "Bu adama yazdırırsanız, aboneliğimi bitiririm ve bir daha da abone olmam!" deyince bizim patronun etekleri tutuşuyor ve hemen bizim yazılar çekiliyor.

Bir keresinde Gaziantep 27'de yazıyorduk. Ben ve eniştem Güner Samlı. 2000 yıllarında Gaziantep valisi Muammer Güler gazetenin patronuna telefon etmiş. Benden ve Güner Samlı'dan söz ederek: "Ne o, sol bir parti mi kuracaksınız?" demiş...

Demek ki bizim yazılarla Vali bile ilgileniyor.

Valinin ilgilenmesine ilişkin bir kısa anı daha. 1969 yılında Fevzi Günenç'in Kurtuluş gazetesinde yazıyordum. Bir gün Ali Nadi Bey beni çağırdı. "Hayri bey, dedi. Vali Bey bana söyledi. Kurtuluş'ta yazmasın... Başına bir iş getirecekler..."

Şu hale bakın... Öğrenim durumum da ortaokul 1'den terk... O zamanlar da adı solcuya çıkanlar bir kurşunla ortadan kaldırılıyordu. Dönem böyle bir dönemdi. Mecburen yazılarımıza çektik.

İşte böyle Gaziantep'te gibi bir yerde okuyucuların ve vilayetin baskısı nedeniyle; yazmadığım gazete kalmadı hemen hemen... Bir adamın adı çıkacağına canı çıksın derler ya tam o hesap.

Oysa ben Gaziantep'in hemen hemen 10 yerel gazetesinde 48 yıldan bu yana yazarım ve bir yazım için de ne cezai ve ne de hukuksal bir dava ile karşılaşmadım. Ama patronların, okuyucuların ve de vilayetin sansürçülüğü yüzünden zaman zaman yazılarım kesilip durdu.

Neyse konumuza dönelim sonunca Vilayet'çe ve Halkevi tarafından yapılan inceleme bitti. Sorun yok...Biz provaları daha önceden yaptığımız için oyuna hazırдық.

Perdelerimizi haftada bir açıyorduk. Bir hafta Sakar

Ali'yi ve bir hafta da Şaşkın Başkan'ın oynayarak Halkevi'ni şenlendiriyorduk.

Ayrıca bu oyunları köylere de götürüyorduk. Gidip oynadığımız köyler hatırımda kaldığına göre Karabük, Karacaburç ve Nurgana köyleri idi. Oyuncular ve aileleri olarak bir otobüse sığmadığımız için iki otobüs dolusu köylerin yolunu tutardık. Köylüler tarafından ilgi ile karşılanırdık. Bir kaynaşma yaratırdık.

Ne var ki bizim bu etkinliklerimiz başta MİT'in ve Vilayetin ilgisini çekmiş olacak ki bizi Halkevi'nden uzaklaştırdılar. Cemal Aslan diye bir öğretmeni Halkevi'nin başına getirdiler. Bir daha Halkevi'ndeki o etkinlikleri ara ki bulasın...

23. BAŞKAN DEDİĞİN DE BÖYLE OLMALI!..

Öğretmen Cemal Aslan ilginç bir tipti. Kendisi de eşi de sınıf öğretmeni idi. Eşi, Akyol İlkokulu'nda öğretmenlik yapardı ve benim Elçin ve Gülçin'in adlı kızlarımın öğretmeni idi...

Cemal Aslan bizim Halkevi'ne başkan oldu. Amacı Halkevi'nin yaşatmak, geliştirmek değil de; tersine ekinliklerine son vermiş... Biz bunu sonradan anladık ama iş işten geçmişti. Kaldı ki bizim de yapacak bir şeyimiz de yoktu. Çünkü emir büyük yerden gelmişti.

Cemal Aslan'dan önce Gaziantep Halkevi Başkanı Ali Nadi Ünler'di. Ali Nadi Ünler'i, olayı tezgahlayanlar şöyle aldattı: "Sen yaşlısın, koşturup duramıyorsun. Senin yerine Başkan olarak Cemal Aslan'ı seçelim. Seni de Başkan vekili olarak görevlendirelim. Sen, deneyimlerinle ona ne yapması gerektiğini söylersin; o da genç olduğu için koşuşturup durur..."

Böylece Cemal aslan Halkevi başkanı oldu.

Yıl 1969'du... Ben o zamanlar Fevzi Günenç'in Kurtuluş gazetesinde yazıyordum... Gençliğin verdiği heyecanla ve de o günün moda siyaseti gereğince ateşli yazılar yazıyordum. Bu Cemal Aslan da cadde de her karşılaşmamızda; "Yav! Hayri Bey, sen ne güzel yazılar yazıyorsun. Zevkle okuyorum. Devam devam!" diyerek beni dolduruşa getiriyordu!..

Böylece benimle aynı düşüncede olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Ama bizim Halkçı çizgimizin dışında olduğunu şu olay vesilesiyle anladık. Başkan dediğin de böyle olur hani!...

Yeni seçimle beni Halkevi Tiyatro ve Kültür Kolu Başkanlığından uzaklaştırmışlardı. Ama ekip benim ekibimdi. İşte bu tiyatro ekibi bir etkinlik düzenlemeye karar vermiş... Halk ozanlarından şiirler okunacakmış Halk Türküleri Korusu da saz çalıp türküler okuyacakmış... Bu etkinliklerinin programını teksir makinesi ile çoğaltmışlar. O zamanlar daha fotokopi makinesi çıkmamıştı. Etkinlik tarihinden bir gün önce de dağıtmaya başlamışlar.

Elbette bu etkinlik Halkevi Yönetim Kurulundan ve de Başkandan habersiz olamazdı. Onların oluru ile yapılacak bu etkinlik de bizden sonraki yönetimin ilk etkinliği olacaktı.

Akşama yapılacak bu etkinliğin programını eline alan Başkan doğru Vilayet'e ve de Emniyet 1. Şubeye... "Amanın, haberiniz olsun... Halkevindeki eskiden kalma solcular etkinlik yapacaklar!.."

Halkevi Başkanı bununla da yetinmemiş... Gaziantep'te ne kadar sağcı gazete varsa hepsini tek tek dolaşmış; "Solcular etkinlik yapacak. İşte programları. Nasıl bilerseniz öyle yapın!"

Etkinlik akşama olacak. Gazeteler büyük bir haber yakalamışlar gibi etkinliği gazetelerine haber olarak girmişler ve baskıya vermişler. Hem de yapılmayan geceyi izlemişler gibi yorumlarda bulunarak...

Ne var ki etkinliğe bir saat kala Gaziantep Valiliğinden gönderilen sivil polisler "Valilikçe etkinliğe izin verilmediğini" bildirerek o geceki etkinliği durdurmuşlar. Elbette Valiliğin izin vermemesi üzerine ne oyun oynanmış ne de sazlar çalınıp türküler söylenmiş...

Ertesi gün sağcı gazetelerde çıkan haber: "Solcular halkımızın mukaddesatı ile oynuyorlar. Milliyetçi ve mukaddesatçı halkımızı zehirlemeye devam ediyorlar!"

Tam bir provokasyon... Ver amcanın kafası tutsun, pamuk yansın keyif olsun!...

Ertesi gün; yapılmamış bu etkinliği yapılmış gibi gösteren gazeteler bozum oldular mı bilmem ama bizim taraftakiler

sağcı gazetecilerin düştüğü bu gülünç durumu dillerine doladılar.

Ertesi gün, Fevzi Günenç, **“Yapılmamış geceyi yapılmış gibi gösterdiler!”** diye büyük puntolarla Kurtuluş gazetesinde açıkladı. İptal edilmiş etkinliği yapılmış gibi gösteren gazetecilerin yalan haberlerini yüzlerine vurdu.

İşte böyle okurlarım geçmişte böyle provokasyonlar yapıldı. Bağımsızlık ve halkın refah seviyesini yükseltmek isteyen biz solcular hakkında...

Nerede adı solcuya çıkmış olanlar varsa ya hapislerden geçirildi, ya da kurşunlardan.

Cemal Aslan gibi Başkanlar da bir başka boyutta yer aldı bu olaylarda.

Yaptılar da ne oldu... Getirip ülkeyi mafyaya, tarikatlara, cemaatlara, soygunculara, vurgunculara teslim ettiler...

Alma mazlumun ahını çıkar aheste aheste!..

24. BABANIN YANINDA YER ÇOKMUŞ / AMA BENİM İÇİN YER YOKMUŞ

Amerikan hastanesinde çalışıyorum. Muhasebe işlerine bakıyorum. Bir gün baktım içeri Dr. Updegraf girdi. Şaşıtm kaldım, bu adam bana selam bile vermezdi, ne oldu da birdenbire büroma girdi.

“Hayri Bey!” dedi **“Sen, İncil ve Hıristiyanlık hakkında araştırma yapıyormuşsun. Bu konuda bilgin varmış. Bu hafta Kilisemizde sana konuşma öneriyoruz. Pazar ayinimizde bulunup konuşma yapar mısın?”**

Yaşamında camiye kiliseye gitmemiş bir adam nasıl olur da kilise’de vaaz verir anlamadım. Şaşıtm, kaldım...

“Olur, olur ama, görüşlerim, sizlerinki ile bağdaşmaz. Korkarım ki benim konuşmalarımı beğenmezsiniz...”

Biraz düşündü, yüzüme baktı.

“Olsun!” dedi “Babanın yanında yer çoktur. Sana da bir yer buluruz elbet!”

Bana İncil’den bir ayet okuyordu ve “aramızda sana da yer var!” demek istiyordu.

“Olur.” Dedim “Bir deneyelim bakalım...”

“Hangi gün olsun istersin. Hazırlanmak için kaç hafta

gerek!”

“Önümüzdeki Pazar... Siz bana saatini söyleyin yeter...”

Pazar günü çabuk gelip çattı. Bak şu Allah'ın işine, benim gibi bir adam kilisede vaaz verecek...

Adımız, kimilerinin yanında dinsize, ya komünistte çıkmış ya... Merak ediyorlardır bu adam ne söyleyecek bu cemaate...

Çıktım kürsüye, Baba'dan, oğlu İsa'dan söz edeceğime sözü getirdim Şeytan'a, İblis'e...

Dedim:

“Şeytan da, Melek de insanın içinde. Bunlar içimizdedir. Melek olumlu duygu ve düşüncelerimizi; şeytan ise olumsuz duygu ve düşüncelerimizi simgeler... Olumlu duygularımıza uyararak Tanrı'nın yolunda sayılır; öyle ki giderek Tanrı'nın oğlu kızı oluruz; olumsuz duygularımıza uyararak Şeytan'ın yolunda sayılır, Şeytanın oğlu kızı oluruz...”

“İtirazı olan var mı?” diye sordum bir ara; baktım kimseden ses seda yok, devam ettim konuşmama...

Sonra sözü getirdim İsa'nın dağda şeytan tarafından denenmesine. Orada Şeytan, İsa'ya: “Hadî” diyor “Allah'ın seni koruyacaksa, at kendini şu dağdan da görelim Allah seni nasıl kurtaracak?..” İsa'da şeytanın bu önerisine öfkelenerek: “Çekil ya şeytan Rab Allah'ı denemeyeceksin...”

Hepsi sözü nereye bağlayacağımı merak ediyordu. “Burada” dedim “Şeytan dediği insanın iç benliği...” “İsa, iç benliği ile konuşuyor.... İçindeki kuşukları gidermeye çalışıyor. Şeytan dediği İsa'nın içinden geçen kuşukuya dayanan düşünceleridir. Yoksa öyle sanıldığı İnsan dışında, İsa'nın dışında Bir Allah olmadığı gibi Şeytan da yoktur. Ne varsa insanın kendi ruhsal dünyasında vardır...”

Bu sözlerim üzerine cemaatte bir kıpırdanma oldu. Anladım ki vakit tamam...

Vaazımı kısa keserek kürsüden indim. Çoğu göstermelik de olsa beni kutladılar ama ben biliyordum ki vaazım hoşlarına gitmemişti ve ben inandıklarının tam tersi sözler söylemişim.

Tam kapıdan çıkarken güzel bir bayan önüme bir kutu tuttu kumbara gibi deliği olan:

“Allah'ın evi için lütfen bir yardımda bulununuz!”

Güzel bir bayanı reddetmek kolay değil ya. Onun için genç ve güzel kadınları görevlendiriyorlar insanları yolmak için...

Dedim: "Allah'ın, benim yardımımıza ihtiyacı yok. Allah evini nereye yapacağını bilir. Allah'ın evi insanın yüreğidir..."

Genç ve güzel kadın neye uğradığını şaşırı. "Böyle de vaiz mi olur!" demiştir muhakkak içinden...

Dr. Updegraf sonradan bir daha yanıma uğramadı. Anladım ki "babanın yanında bana yer yokmuş..."

Bir daha da bana kimse bana vaizlik önerisinde bulunmadı.

25. VAY SEN MİSİN SENDİKALI OLAN...

Gaziantep Amerikan Hastanesinde; ambar görevlisi, aşçı, bahçıvan, kaloriferci, kapıcı, marangoz, temizlikçi, terzi, ütücü... En az 15, 20 kişi kadar. Ben de muhasebeci olarak çalışıyordum ama işçi sayılırdım.

Bir de baktım marangoz ustası ile kaloriferci odama girdi...

"Hayri bey biz sendikalı olacağız? Ne dersiniz!" dediler.

Ben de:

"Sendikalı olmak bir işçinin en doğal hakkıdır. İşçi dediğin sendikalı olmalıdır. Hemen sendikaya kaydınızı yaptırın!" dedim.

Sevindiler...

"- Sen de sendikaya kaydını yaptırırsan, hemen oluruz!" dediler.

Adım solcuya çıkmış ya. İşçilerin sendikalı olmasını benden bileceklerdi. Belki de iş akdimi feshedeceklerdi. Buna karşın:

"Öyleyse en başa beni yazın!" demekten kendimi alamadım.

Bunun üzerine depo görevlisi (Hatice Kale), kapıcı (Talip Güzelhan) ve bir aşçıdan (Nihat Doğrar) başka bütün işçiler Sağlık İş sendikasına üye olduk.

Ne var ki bizim bu atılımımızı çekemeyenler de vardı. Sendikaya üye olmayan Kapıcı Talip Güzelhan'ın hakkımda dedikodu yaptığı kulağıma geldi. Diyormuş kii: "Hayri Balta,

işverenin adamı. Hepiniz hakkında işverene bilgi veriyor...”

Bu olayda da bir iftiraya uğramış oldum...

Bu benim çok zoruma gitti. Kavga çıkar diye yüzüne gelmedim. Bu adam benim muhasebeci olmama da kafayı takmıştı.

“O muhasebeden ne anlar, o defterci...” diyebiliyordu ve bu adam komşumdu ve arkadaşım. Hala da arkadaşız; çünkü Emin Kılıç Kale'nin öğrencileriyiz...

Haklıları gerçi, muhasebe hakkında derli toplu bir bilgim yoktu; ama, yine de muhasebe işlerine ben bakıyordum.

Sağlık İş Sendikasına üye olmamızın üzerinden bir hafta geçti geçmedi hastane müdürü George Pravrastki odama girdi. Suratından düşen bin parça... Tepeden inme sordu:

“Egemen sınıflar ne demek!”

“Bu da nereden çıktı?”

Meğer AP (Adalet Partisi) Milletvekili İbrahim Tevfik kutlar kendisine:

“Ne zamandan beri hastanenizde komünist çalıştırmaya başladınız?” demiş. Benim takma adlarla “Gazetelerde yazı yazdığımı ve milleti egemen sınıflar ve egemen olmayan sınıflar diye ikiye ayırdığımı söylemiş...”

“Şimdi de işçilerin başına geçmişsin hepsini sendikalı olmaya zorluyormuşsun!..”

Al başına belayı, şimdi ben ne yapacaktım... Nitekim de korktuğum başıma geldi.

“Kendine bir iş arasan iyi olur, biz senin işine son verirsek bir daha hiçbir yerde iş bulamazsın!”

Şu uğradığım iftiraya bak ve de şu başıma gelene bak!... Ne büyük suçmuş bu sendikalı olmak...

Sözde bunlar misyoner ve bunların kitabında **“Düşmanını seveceksin! Sağ yanağına vurana, sol yanağını çevireceksin...”** (İncil. Matta. 5/43) yazılı.

Ertesi gün yine geldi odama. Baktım öfkesi burnunda. Eski sevecenliğini ve güler yüzlülüğü gitmiş, Yüzünden düşen bin parça...

Başımı kaldırıp yüzüne bakar bakmaz:

“Bundan böyle muhasebe ile ilgili işlerin bitince arşivin bulunduğu depoya gideceksin. Orada daha önce Hastanemizde yatıp çıkanların dosyaları var. O dosyaların

tozunu alacak, alfabetik olarak sıraya koyacaksınız.”

Anladım, kendince beni cezalandırıyor, işimi zora sokuyor ve beni istifaya zorluyordu...

Bu davranışı o kadar ağırıma gitti ki hemen istifa edeceğim geldi. Nereye gidebilirdim, ne iş yapabilirdim. Yeniden o debbağlığa ya da kilimciliğe dönmekten başka gidecek yerim yok ki... O çemberden kurtuluncaya kadar neler çektiğimi bir ben bilirim. Yeniden o ortama dönmek benim için ölümdü. Çaresiz deponun yolunu tuttum.

Orada elli altmış yıllık hasta zarfları toz toprak içinde karmakarış üst üste... Hangisini kaldırsan bir toz bulutu kaplıyor ortalığı. Şimdi öğleden önce muhasebe bürosunda, öğleden sonra da depoda, arşivde...

Kendisi de ara sıra gelip beni yokluyor, çalışıp çalışmadığıma bakıyor. Solcu olmak, sendikalı olmak bu kadar mı kötü bir işmiş... Olmayalım mı, emeğimizin karşılığını istemeyelim mi?

Arşivde çalıştığım günler öylesine stres içine girdim ki mide kanaması geçirdim. Ağızımdan pelte pelte kan geldi. Yaptığım iş değil de takınılan düşmanca tavır bana koydu. Bütün Amerikalılar bana düşmanları imişim gibi bakıyordu... Şimdi de bir başka çembere düşmüştüm. Ben bu düşmanca çemberden nasıl kurtulacaktım.

26. AMERİKAN HASTANESİNDEN AYRILIŞ

Amerikan Hastanesinde çalışmaya başlayalı 5 yıl olmuş. Ama şimdi; egemen sınıflar dediğim için, sendikaya üye olduğum için işten ayrılmaya zorlanıyorum. Hastane müdürü resmen: “Biz seni işten atarsak, bir daha hiçbir yerde iş bulamazsın!” diyor.

Burada yanıldım, “Buyurun beni işten atın!” demiş olsaydım 5 yıllık kıdem tazminatı yanında diğer yasal haklarımla elime epey para geçecekti. Bu parayla elbette bir iş yapardım. Hiçbir iş yapmasaydım bu para beni 5-6 ay idare ederdi.

Ancak ben Hastanede işe başladığımdan bu yana huzursuzdum. Huzursuzluğumun nedeni sabahları altıda kalkıp; banyo, el yüz temizliği, kahvaltı falan saat 7’de işbaşı

yapmak zorunda oluşum idi. Milli Eğitim Müdürlüğünde çalışırken saat 9'da işbaşı yapıyordum. Dergi, gazete, kitap okumak için bol bol zamanım oluyordu. Oysa Hastanede böyle bir vaktim olmuyordu. Uykudan uyanıp alelacele temizlik, kahvaltı ve 7'de işbaşı derken bana okumak için zaman kalmıyordu. Bu da beni çok rahatsız ediyordu.

Bu rahatsızlığa 5 yıl katlandım. Tutarlı bir mesleğim yoktu, beni geçindirecek mal varlığım ve gelirim yoktu. O zaman üç çocuklu beş kişilik bir ailem vardı. En küçük kızım Yener daha dünyaya gelmemişti.

Buradan ayrılısam Tabakhanede ya debbağlık ya da kilimcilik yapmak zorunda idim. Bu meslek ise hem kar getirmiyor hem de benim bu işlerde çalışmaya gücüm yetmiyordu.

Ne yapacağımı şaşırılmış bir durumda öğleden önce muhasebe işlemlerini yapıyor öğleden sonra da arşivdeki tozlu raflarda bulunan dosyaları indirip, tozlarını temizledikten sonra, alfabetik olarak yeniden yerleştiriyordum.

Sendikalı olmayanlar benim bu cezalı durumuma bakarak alay edercesine "Sendikalı oldun, başına belayı satın aldın!" dercesine bana gülümsüyorlardı. Benim her gün, öğleden sonra, depoya girip akşama kadar orada çalışmamı tenzili rütbe sayıyorlardı.

Bu sıkıntılı durumda iken bir gün yolda Bekçi Hamo'nun kızı Hatice Hanım'la karşılaştım. Hatice Hanım'la birlikte Gaziantep Milli Eğitim Müdürlüğü'nde birlikte çalışmıştım. Aynı dairede çalışırdık ama bir yakınlığımız olmamıştı. Merhaba, merhaba!..

Kendi halinde esmer güzeli bir kızdı. Giydikleri kendisine yakışırdı. Kendisi de zaten en modern biçimde modaaya uygun giyinirdi ve salt bu giyiniş tarzı ile dikkati çekerdi.

Hatice Hanım bana "Nerede çalıştığımı" sordu. "Amerikan Hastanesinde" çalıştığımı söyleyince: "Bizimle birlikte çalışır mısın?" demesin mi?..

Anlattı, meğer Gaziantep'te Bayındırlık Bakanlığı'na bağlı yeni bir iş yeri kurulmuş. Kendisi de orada daktilo sekreter olarak çalışıyormuş.

Benden sonra gitmiş, benimle olan konuşmasını eski Müdürümüz Mühendis Asım Ahi'ye anlatmış.

Bir de baktım Milli Eğitim Müdürlüğüne bağlı Okul Yaptırma Bürosunda amirim olan Mühendis Asım Ahi'den bir haber:

“Hayri Bey, Gaziantep'te, Bayındırlık Bakanlığı'na bağlı olarak Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğü kuruluyor. Bizimle birlikte çalışır mısın? Yapacağın iş Personel Şefliği...”

Ben personel şefliğinin ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. İşin içinde bir de şeflik olunca hemen atladım. Kıdem tazminatı falan gözüme görünmedi. Saat 9'da işbaşı, 17'de çalışmaya son... Bana okumak ve yazmak için zaman kalacaktı.

Sabahları gün doğmadan kalkmak olmayacaktı. Uykumu da alacaktım. Hem 9'a kadar bol bol zamanım olacaktı. Hem de bir unvanım olacaktı: Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğü Personel Şefi...

Hemen istifayı bastım. 1.11.1962'de işbaşı yaptığım Amerikan Hastanesinden 1.12.1967'de ayrıldım. Hesaplarsak 5 yıl 1 ay çalışmışım... Ayrıldığı günün ertesi günü yeni işyerinde işe başladım. Elime geçen ücret de Amerikan Hastanesinde aldığım ücretin yüzde elli fazlası idi. Bu arada ben 35 yaşında idim. Bu yaşa kadar yakaladığım en güzel bir işi yapıyordum ve böylesi bir mutluluğu ilk olarak tadıyordum.

Bu duruma benim yanımda eşim de seviniyordu. Aldığım ücret de bize yetiyordu. Ne var ki bu durumumu kıskananlar oldu. Yakın akrabalarımın bir ateş düştü. Bunların adını anmak istemiyorum. Benim iyi bir iş bulmam ve rahat yaşamış olmam onlara battı. Öyle ki beni işten attırmak için o zaman iktidarda olan Adalet Partisi Gaziantep il örgütüne baskı yapmaya başladılar.

Yerel gazetenin biri: “Benim gibi bir solcunun nasıl olur da devlet dairesinde işe alındığını” soruyordu.

İşte sözü edilen yazı:

27. FAKÜLTELİLER, LİSELİLER GEZERKEN İLKOKULLU SOLCU ŞEF OLUR MU?

(Başlıktaki anlatım yazarın kültür seviyesini göstermektedir, dikkatinizi çekerim...)

Aşırı sosyalist Hayri BALTA işittiğimize göre 9, bölge müdürlüğü personel şefliğine getirilmiştir. Lise mezunu ve muadilleri veya yüksek tahsilden takıntılı nice Gaziantep'li gençler iş bulamazlarken, mukaddesatımıza düşman Moskova hayranlarını subaşlarında masa sahibi olmaları Türkiye'mizin geleceği bakımından üzerinde durulması gereken bir problem olduğunu acaba ilgililer bilmezler mi? Hakiki milliyetçi ve bu vatana canlarıyla bağlı olanlar, hürriyeti en mukaddes aşk gibi terennüm edenler kıyıda köşede kalırken kimler hesabına hizmet edeceği şöyle dursun hangi tahsil belgesine iltifat edilerek makam sahibi edilirler.

Onlar ki yetkilerinden de kuvvet alarak el altından dairelerinin çalışmalarını sabote ederken saf ve masum kişilerin fikir ve inançlarını yok etmeye gayret gösterip hükümet İcra eden zevatı kötöleyerek, mevcut düzenin değişerek hayallerinde yaşayan düzeni kurmak sevdasıyla bu memleketin nimetleriyle midelerini doldururken bunlara seyirci kalmamak aklı-selim sahibi daire amirlerinin milli görevi olsa gerektir.

Yukarıda adı geçen meşhur Hayri Balta gibileri koynunda saklayanlar er geç hüsrana uğrayacaklardır ve bu kadirşinas milletin sabrı bir gün gelip taşacaktır.

İsim Adres Mahfuz

(Gaziantep Uyanış Gazetesi.19.12.1968. YAZMASI SİZDEN DİZMESİ BİZDEN. YÖNETEN: Nuri Sabırsız)

+

Yazıyı yayınlayan kişi ile konuşmuşluğum yoktur.

Herhangi bir şekilde bir araya gelmemişimdir

Ne eli elime, ne de dili dilime değımiştir.

Muhakkak benim hakkımda dolduruşa getirilmiştir.

Kendisi de vatan millet aşkına bana yüklenmiştir..

Bir kere adınız komünist'te çıkmasın yoksa

Huzur bulamaz sana saldırmazsa...

**Nasıl olsa bir komünist'te sahip çıkacak adam yoktur
ülkemizde...**

Neyse...

**Yazıyı yazanın cehaleti
Attığı başlıktan belli.
Olur mu hiç fakülteli liseli...**

**Yazı baştan sona edepten yoksun.
Yazıyı yazan her kimse
Türkçe bilgisinden de yoksun.**

**Yazıyı yazanların amacı işverenimi korkutmak.
Amaçları beni işten attırmak...**

**Yazıyı yazanların amacı işverenimi korkutmak.
Amaçları beni işten attırmak...**

28. MAHKEMEYE GÖNDERDİĞİM TEKZİP METNİDİR

19.12.1968 tarihli Gazetenizin “Yazması Sizden Dizmesi Bizden” sütununda işim ve geleceğimle oynanmıştır.

Şöyle ki: “Fakülte ve lise mezunları boş gezerken bir ilkokul mezunu nasıl şef olur?” denmiştir.

Bir iş yerinde işi diploması olana değil yapabilene yaptırırlar.

İşverenler seçme yaparak en iyisini işe alırlar....

Ben bu işe sınavla ve de en yüksek notu alarak girdim.

Fakülte ve lise mezunları ile yarışacak kadar kültürlü ve bilgiliyim.

Benim için “Mukaddesatımıza düşman Moskova hayranı” denmiştir.

Oysa; “Elhamdülillah Müslüman’ım. Allah’ımı, Peygamberlerimi bilirim...”

Allah’ın kokusunu aldığım içindir ki yaşantıma ahlâki ve insancıl olmak üzere bir düzen verdim.

Bütün kutsal kitapların yorum ve açıklaması üzerine isteyenle tartışmaya girerim.

Moskova hayranı olmama gelince bu iftirayı şiddet ve

nefretle reddederim.

“Hakiki milliyetçi olmadığım” ileri sürülmektedir.

Oysa milliyetçi olduğum içindir ki bu iftiralar edilmektedir.

Milliyetçi ve mukaddesatçı bir adam bir Moskova hayranını afişe ederken isim ve adres mahfuz der mi?

Böylesi milliyetçi ve mukaddesatçılardan memleketeye yarar gelir mi?

El altından dairemin çalışmasını sabote ettiğim” ve “Saf ve masum kişilerin fikir ve inançlarını yok etmeye gayret göstererek hükümet icra eden zevatı kötülediğim” yazılmıştır.

Bunun da hesabı Yargıç karşısında müfterilerden sorulacaktır.

Durumun 5680 sayılı Basın Kanununun 19. maddesi gereğince,

Açıklamamın yayınlanmasını isterim aynı gazetede, aynı yerde, aynı şekilde...

Hayri Balta, 25.12.1968

Eki: 19.12.1968 UYANIŞ GAZETESİ

+

Bu tekzip metni Uyanış gazetesinin 29.12.1968 tarihli nüshasında olduğu gibi yayınlanmıştır...

29. MÜFTERİYE YANIT

19.12.1968 tarihli Gaziantep Uyanış gazetesinde şahsımla ilgili bir yazı okudum. Yazıyı yazanın adını yazamayacak kadar medenî cesarettten yoksun olduğunu gördüm.

Türkçe kurallarına aykırı cümleleri okuyan insan yazıyı yazanın cahil olduğunu anlar.

Ayrıca yazı, aşağılık duygusuna kapılan bir insanın komplekslerini yansıtmaktadır.

O, adını açıklamaktan korkan medenî cesaret yoksunu kişi bilsin ki; bir iş yerinde işi, diploması olana değil ehline yaptırırlar.

Ben bu iş yerine torpil patlatarak değil iyi hal kâğıdımla ve yapılan sınavla girdim.

Benim ilkokul tahsilli olduğumu söyleyen kişi; Gaziantep Akşam Ortaokulu son sınıfında okuyan biri olduğumu çok iyi bilir.

Adını açıklamaktan korkan milliyetçi – mukaddesatçı ve medenî cesaret yoksunu müfteri; benim için, “**Moskova hayranı!**” diyor.

Ben ne Moskova, ne Washington ne de Pekin hayranıyım.

Ben kendi halkıma, kendi milletime sevdalıyım

Ne günlere kaldık Yarabbi! Bir Moskova hayranını afişe eden kişi “**isim ve adres mahfuz**” der mi?..

Yuh Olsun senin milliyetçiliğine, mukaddesatçılığına... Adam; milletini ve mukaddesatını korurken adını gizler mi?

Sizin gibi cahiller ve korkaklar yüzünden geri kaldı güzelim Atatürk Türkiye'si...

Olmaz olsun, sizin gibi milliyetçi ve mukaddesatçı...

Hadi yiğitsen “**Bendim o yazıyı yazan kişi!**” deyiver de görsün millet senin o çirkin yüzünü...

Halkın en duyarlı olduğu milliyetçilik ve mukaddesatçılık konusunda bir Moskova hayranını afişe ederken adını açıklamayan kişiye ne derler bilir misin?

Müfteri...

Hayri Balta, 30.12.1968

+

Hakkımdaki bu suç konusu yazıları yazan gazete tazminatına mahkûm edildi. Aldığım tazminatın bir miktarı ile yeteri kadar baklava aldım. Getirdim tepsileri dostların önüne koydum. “Ne baklavası bu?” deyenlere de konuyu anlattım ve “Baklavayı yiyin, yedikten sonra da “**MÜFTERİYE LANET OLSUN!**” deyin!..”dedim...

Bu “**MÜFTERİYE LANET OLSUN!**” olayı; halâ söylenir yakınlarım ve dostlarım arasında...

30. UYANIŞ GAZETESİ MAHKEMEYE VERİLDİ **Gaziantep Kurtuluş gazetesinde bir haber:**

Birkaç gün önce Uyanış Gazetesinin “**Yazması Sizden**

Dizmesi Bizden” sütununda ismi saklı olarak yayınlanan bir yazıdan dolayı şahsına hakaret edilen ve ekmeğiyle oynanmak istenen Hayri Balta; Uyanış Gazetesi sahibini, sorumlu müdürünü, köşeyi yöneten Nuri Sabırsız'ı ve ismi saklı şahsı mahkemeye vermiştir.

Yazıda, **“Lise mezunları boş gezerken bir ilkokul mezunu nasıl şef olabilir?”** denilmekte ve Hayri Balta Moskova hayranı olarak suçlanmaktaydı.

Kendisi ile konuştuğumuz Hayri Balta:

“Ben Moskova hayranı değilim. Vatanımızın ve milletin geleceğiyle oynayan her millete olduğu gibi Rusya'ya da karşıyım. Beni suçlamaya hakları yoktur.

Allah'ı ve Peygamberini kendilerinden çok iyi tanırım.

Gerekli ibadeti kendi anlayışına göre kendilerinden bin kat daha iyi yaparım. Üstelik kendilerinden bin kat daha milliyetçiyim.

Milliyetçi olduğunu ileri süren kimseler beni suçlarken nasıl olur da isimlerini saklama gereğini duyarlar.

Eğer, ellerinde beni suçlayacak delilleri varsa buyursunlar mahkeme versinler...

Beni mahkemeye verseler bile yine alnımın akıyla çıkmasını bilirim.

Ben ilkokul mezunu değil, Akşam Ortaokulu dördüncü sınıf öğrencisiyim.

İşi; diploması olana değil yapabilene verirler.

Şimdiki bulunduğum vazifeye de en iyi de dereceyi alarak girdim.” demiştir.

GAZİANTEP, KURTULUŞ GAZETESİ 31.12.1968

+

**31. ADALET BAKANLIĞINA ve İÇİŞLERİ
BAKANLIĞINA,**

**(Polislerin işverenlerime baskı yapması üzerine
Adalet ve İçişleri Bakanlığına yazdığım dilekçe...)**

+

Gaziantep, 2.1.1969

1962 yılında Gaziantep Millî Eğitim Müdürlüğünde

yazman olarak çalışıyordum. Bu sırada kimilerinin iftirası üzerine Gaziantep Emniyet Müdürlüğüne komünizm propagandası yaptığım suçlaması ile mahkemeye verildim. Sorgum ve duruşma sonunda aklandım. Verilen karar örneği ekli olarak sunulmuştur.

1962 yılı sonunda Millî Eğitim Müdürlüğünden ayrılarak Gaziantep Amerikan Hastanesi Muhasebeciliğine geçtim.

Hastanede çalışırken, işten sonra, şehrimizde açılan Akşam Ortaokuluna devam etmeye başladım. Şimdi 3. sınıftayım.

Hastanenin mesaisi fazla idi. Okulda verilen ev ödevlerini yapacak zaman bulamıyordum. Çünkü sınıflar ilerledikçe dersler ağırlaşıyordu. Benim amacım ise: Akşam Ortaokulunu, Akşam Lisesini ve hatta bir de fakülteyi bitirmek...

Bu nedenle beş yıldır çalıştığım Amerikan Hastanesinden ayrılarak 1.12.1967 tarihinde Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğünde işe başladım.

İşbaşı yaptıktan iki hafta sonra odama giren işyerimizde görevli Mehmet Ekici: **“Hayri Bey, dışarıda bir arkadaşın seni arıyor. Senin ne zaman buraya geldiğini, ne iş yaptığını soruyor.”** deyince dışarı çıktım.

Salondakiler arasında tanıdık kimseye rastlamayınca, Mehmet Ekici adlı arkadaşına: **“Benim bunlar arasında tanıdığım kimse yok.”** dedim.

Diğer işçi arkadaş Selim Aksoy: **“İşte seni arayan adam bu!”** diyerek otuz yaşlarında ürkek ve çekingen birini gösterdi. Ona: **“Beni niçin arıyorsun. Ben seni tanımıyorum!”** dedim. Dili damağı dolaştı. Ne diyeceğini şaşırırdı. **“Asım Beyle konuşup sana geleceğim.”** dedi. Kendisini iş arayan bir yurttaş sanmıştım.

Odama girdikten biraz sonra Mehmet Ekici adlı işçi arkadaş gelerek: **“Bu gelen polisti. Kapıyı örterek Müdür Muavini ile konuştu. Şimdi de Proje Bürosu Şefi Yük. Müh. Mimar Yalçın Göğüş ile konuşuyor!”** dedi.

Hemen Müdür Muavini Yük. Müh. Asım Ahi'nin yanına gittim. **“Bu polis benim için mi geldi?”** dedim. Önce söylemek istemedi.

Polisin, benim hakkımda bilgi toplamış olduğunu

kendisine anlatınca saklamanın yersiz olduğunu anladı. Bana: **“Seni hastaneden aldığıma üzgünüm. Keşke hastaneden ayrılmasaydın. Evet, emniyetten sık sık senin için polisler geliyor. Senin için bize baskı yapıyorlar. Ne yapıp yapıp bize yapılan bu baskıyı durdurmalısın. Hakkında yapılan bu alenî takibata da bir son verdirmelisin. Bu gibi durumlar bir devlet müessesesi olan iş yerimize yakışmaz. Yoksa durumun güçleşir. Neredeyse seni buraya aldım diye ben de mimleneceğim. Sende bir hareket olmasa bunlar gelip bizi bu kadar sıkıştırmazlar. İyisi mi git Müdür Beyle konuş.”** dedi.

Doğru Müdür Beyin yanına çıktım. Niyetim Müdürdan izin alıp Gaziantep Valisine çıkmaktı. Müdür. Bey önce bir şey söylemek istemedi. Olayı anlatınca saklamanın boşuna olduğunu anladı: **“Evet, senin için bana da geldiler. Bana gelenler Millî Emniyet mensubuydu. Bize; seni niçin işe aldığımızı, eğer seni bilmiş olsaydık işe almayacağımızı...”** söylediler.

Kendilerine: **“Nesi var bunun?”** dedim.

Bana: **“Bir şeyi yok ama hakkında açılan bir dosya var!.. Dikkat edin, önemli işlerde kullanmayın, gizli devlet sırları vermeyin!..”** dediler.

Müdürüm Yüksek Müh. Mimar Halil Aksu'ya durumu anlattım. **“Eğer geçmişte ve gelecekte sizleri müşkül duruma sokacak bir fiilim meydana çıkarsa yapacağınız her muameleye razıyım.”** dedim.

Bana: **“Valiye çıkmama lüzum yok. Hakkında Mahkemelerce alınmış bir karar da olmadığına göre korkma, git işine bak.”** deme yürekliğini gösterdi.

Şimdi işimin başındayım. Fakat gelecekte emin değilim.

Ben, bir gün çalışmazsa o gün aç kalacak kadar yokluk içinde olan bir yurttaşım. Hiç bir yerden bir kuruş gelirim de yok.

Bu arada şu hususları da belirtmeliyim: Düşünce ve davranışlarım gelenek ve göreneğin dışında olup sağduyu uyarıncadır. Duygu, düşünce ve görüşlerim kendime özgü olup toplumun alışageldiklerinden, duyduklarından, bildiklerinden başkadır. Hiç bir ekol ve doktrinle de ilgim

yoktur. Duygu, düşünce ve görüşlerim hiç bir zaman memleketimin güvenliği aleyhine olmamıştır.

Sizlerden dileğim: Millî Emniyete ve Gaziantep Emniyetine mensup görevlilerin işverenlerim üzerinde yaptıkları baskıya son vermeleri ve kimseyi özel görüş ve düşüncülerinden ötürü işsizliğe mahkûm edici bir yol tutmamalarıdır.

Şüphelendikleri kişiyi yakından takip etsinler. Bir suçumu görürlerse hâkimin karşısına çıkarsınlar; ama hiçbir zaman yargılama ve infaz işini kendileri yapmasın...

Evet, polisin de bir görevi vardır. Polis, şüphelendiği kişi hakkında işverene: **“Takibat altındadır. Hareketlerine dikkat edelim. Olumsuz bir davranışını görürsek birbirimize bildirelim.”** diyebilir; fakat hiç bir zaman: **“Bunu niçin işe aldınız. Bunu almamalı idiniz. Bilseydiniz almazdınız gibi!..”** laflar edemez.

Polis bir işçi hakkında, işverenine, bu gibi hukuka aykırı sözler söyleyecek kadar kendini yetkili görürse vatandaşın devlete ve hükümete karşı olan güveni sarsılır ve sizler dâhil hiç kimse de kendisini hem savcılık, hem yargıçlık hem de infaz görevini yapan polisin müdahalesinden kurtaramaz.

Durumu ve olayı, tanık adı vererek, kısaca anlatmaya çalıştım. Beni takip etmesinler demiyorum. Benden şüpheleniyorlarsa takip etsinler. Hatta bir polisle takip edeceklerine beş polisle takip etsinler. Varsa eğer bir suçum ilk fırsatta da hâkim karşısına çıkarsınlar. Ama hiçbir zaman iş yerime baskı yapmasınlar, onlara korku vermesinler. Benim ekmeğimle, çocuklarımla rızık ile oynamasınlar.

Eğer devlet bana iş vermeye korkarsa kim bana iş vermeye cesaret edebilir.

Sizler bu devletin sorumlularısınız. Bizlerin hak ve huku-kunu aramakla görevlisiniz. Bu durum karşısında ne yapmak gerektiğini benden iyi bilirsiniz.

Olayı olduğu gibi anlattım. Yalanım yok. Bundan ötesi sizlerin idarî, kanunî, vicdanî, sorumluluğunuza kalmıştır...

2.1.1969

Saygılarımla,
Hayri Balta

+

**32. DİLEKÇEMİN ALINDIĞINA İLİŞKİN ADALET
BAKANLIĞI YAZISI:**

+

T.C.

**ADALET BAKANLIĞI
CEZA İŞLERİ GENEL MÜDÜRLÜĞÜ**

Sayı: S. G. 9. 1.2.1969

**Sayın Hayri Balta,
Yapı İşleri 9. Bölge
Personel Şefi
Gaziantep**

2.1.1969 günlü dilekçeniz ilgisi cihetiyle gereğinin takdir ve ifası için İçişleri Bakanlığına ve Yüksek Hakimler Kuruluna intikal ettirilmiştir.

Bilgi edinilmesi rica olunur.

Melih Ezgü
Adalet Bakanı Y.
Ceza İşleri Genel Müdürü

33. SİYASİ POLİSLER PEŞİMDE

Gaziantep Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğünde 1.12.1967 tarihinde işe başladım.

Yaptığım işten memnundum. Çalışanların, işe girip çıkanların sicil dosyalarını hazırlıyordum.

Dairede çalışanların hepsi ile de ilişkilerim iyi idi.

Aldığım ücret Amerikan Hastanesinde aldığım ücretin iki misli idi. Elime bir albayın aldığı kadar maaş geçiyordu.

Borçlarımı tamamıyla ödemiştim. Artık bakkaldan, kasaptan ödünç alışveriş yapmıyordum...

İlk işim bir masa almak oldu. Artık masam vardı. Yazı makinemi masaya koyup yazıyordum. Okumaya yazmaya da bol bol zaman buluyordum...

Bu arada da işten çıkar çıkmaz Gaziantep Lisesi Akşam Ortaokulu'na gidiyordum. Okul, işyerime yakındı. Yaşım da otuz beş...

İşyerinde bir mesken kooperatifi kurduk. Kooperatif başkanlığına da beni seçtiler... Hem Personel Şefi hem de Yapı İşleri 9. Bölge Çalışanlarının kurduğu Yapı Kooperatifi'nin başkanı olmuştum.

İşyerimiz iki katlı idi. Benim odam ikinci katta idi.

Bir gün İsa Kaya adlı bir işçi arkadaş bana:

“Aşağıda iki kişi seni soruşturuyor! Hayri Balta burada mı çalışıyor diye bana sordular...” dedi.

Aklıma kötü bir şey gelmedi Sandım ki iş arıyorlar...

Merak ettim, kim bunlar diye aşağıya indim...

Baktım iki kişi, şaşkın bir durumda...

“Aradığınız kişi benim. Yoksa iş mi arıyorsunuz? İş arıyorsanız Md. Yardımcısı Asım Ahi ile Konuşmalısınız!”

“Olur!” dedi ikisi birden...

Üstlerinden bir yük kalkmış gibi hafiflemişlerdi.

Ben odama çıktım. Masama oturur oturmaz kafam aydı. Bunlar hiç de iş arayanlara benzemiyordu. Polis olduklarını anladım. Hemen aşağıya koştum. Baktım ortalıkta görünmüyorlar. Müdür yardımcısı İnşaat Mühendisi Asım Ahi'nin odasına girdim.

Asım Ahi şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu. Dili damağı tutulmuştu. Ne diyeceğini bilmiyordu.

“Bunlar, dedim, benim için geldiler değil mi?”

Yalanlamadı, sözü döndürüp dolaştırmadı.

“Evet!” dedi.

“Bir daha gelirlirse bana hemen bana haber ver!..” deyip yukarı çıktım.

Anladım ki bunlar bana rahat vermeyecek...

Birkaç gün sonra öğle tatilinde işyerinden çıkıp eve giderken baktım arkamda Mit'in Gaziantep temsilcisi Mehmet Baykal...

O gün kar yağmıştı. Hava soğuk değildi ama kar diz boyu idi. Arabaların bıraktığı izden gidiyordum. Arkamdan gelen Mehmet Baykal'a yol açmak için araba tekerinin açtığı diğer yola geçtim. İstedim ki arkamdan gelen Mehmet Baykal'ın önünü açayım o da açtığım yoldan savuşup gitsin. Öyle olmadı. O da yolunu değiştirdi benim gittiğim yola geçti ve arkamdan yürümeye başladı...

Baktım, derdi benimle. Durdum. Yanıma yaklaşıncaya, döndüm, sordum:

“Derdin nedir arkadaş! Ne soracaksan bana sor!”

“Soracağın bir şey yok. Biz seni biliyoruz...”

“Peki biliyorsanız beni niçin rahatsız ediyorsunuz, Size yol verdim geçip gitmediniz. Yine arkama düştünüz. İnsan bu kadar rahatsız edilmez ki. Birkaç gün önce de işyerime geldiniz...”

Bu sözlerim üzerine sesini çıkarmadı. Herhangi bir şey söylemedi. Önümden geçip gitti. Ama o kötü kötü bakışlarını hiç unutamadım. Sanki bir vatan hainine bakıyordu.

Akşam ortaokuluna devam eden 35 yaşında bir kişi, komünizmi bilse bilse ne kadar bilebilirdi? Kaldı ki benim komünizmle ilgili yeterli bir bilgim de yoktu. Herhangi bir örgütle bağım olmadığı gibi bir eylemim de yoktu. Ama iftiraya uğramıştım bir kere, beraat etmiş olsam da, gece gündüz polis peşimde...

Ne var ki basındaki polis ajanları peşimi bırakmıyordu. Beni Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğü'nden attırmak için kamuoyu hazırlanıyordu...

İşte bu hazırlıklardan biri:

+

34. İŞ AKDİMİN FESHİ...

T. C.

**Bayındırlık Bakanlığı Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğü
Gaziantep, 2 Ocak 1969**

Fen Heyeti: Mua

Sayı: 2

Konu: İş akdinizin feshi Hk,

Hayri Balta

Personel İşleri Görevlisi

931 sayılı iş kanununun 13. maddesinin (b) fıkrası uyarınca, **çalışmalarından memnun olduğu halde düşüncelerinizden memnun olunmadığı için**, iş akdiniz feshedilmiştir.

Hüküm gereği olarak 2.1.1969 tarihinden itibaren hizmet durumunuza göre 4 haftalık ihbar öneli ücretiniz ile hak

etmiş olduğunuz 18 günlük senelik izin ücretiniz peşin ödenecektir.

Görevinizi derhal terk etmenizi rica ederim. 2.1.1969

Halil S. AKSU

YAPI İŞLERİ 9. BÖLGE MÜDÜRÜ

+

Siz hiç böyle iş akdinin feshedildiğini gördünüz mü? “**çalışmalarından memnun olduğu halde düşüncelerinden memnun olunmadığı için**” bir işçinin iş akdi feshedilir mi?

Düşüncelerimin nasıl okuduğunu bu güne kadar merak eder dururum...

Ne var ki, böyle bir iş akdinin kendilerini hukuken zor duruma düşüreceğinin ayrımına varır varmaz hemen gelip iş akdinin feshi bildirimini elimden aldılar.

Aynı tarih ve numara ile aşağıda okuyacağınız yenisini verdiler.

İşte verilen yeni iş akdimin feshi bildirim:

T. C.

Bayındırlık Bakanlığı Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğü

Gaziantep, 2 Ocak 1969

Fen Heyeti: Mua

Sayı: 2

Konu: İş akdinizin feshi Hk,

Hayri Balta

Personel İşleri Görevlisi

931 sayılı iş kanununun 13. maddesinin (b) fıkrası uyarınca iş akdiniz feshedilmiştir.

Hüküm gereği olarak 2.1.1969 tarihinden itibaren hizmet durumunuza göre 4 haftalık ihbar öneli ücretiniz ile hak etmiş olduğunuz 18 günlük senelik izin ücretiniz peşin ödenecektir.

Görevinizi derhal terk etmenizi rica ederim. 2.1.1969

Halil S.AKSU
YAPI İŞLERİ 9. BÖLGE MÜDÜRÜ
+

İş akdinin feshi üzerine Fevzi Günenç aşağıdaki yazıları gazetesi Kurtuluş'ta yayınladı:

35. VE EKMEĞİNDEN ETTİLER

1

Uyanış Gazetesinin “Yazması Sizden Dizmesi Bizden” sütununda imzasız olarak yayınlanan bir yazıdan dolayı dört çocuk sahibi yoksul bir aile reisi ekmeğinden edilmiştir.

Önceki gün, Uyanış Gazetesini, hakkında hilaf-ı hakikat yayın yaptığı için mahkemeye veren Hayri Balta'nın “Görülen lüzum üzerine” işine son verilmiştir.

Uyanış Gazetesi aleyhine hakaret davası açan Hayri Balta'nın bir de tazminat dâvası açacağı öğrenilmiştir.

İşine son verilen Hayri Balta, halen kiralık evde oturmakta, dört çocuğundan üçü ve kendisi tahsiline devam etmekte, başka bir gelire de sahip bulunmamaktadır.

Bu gazete yöneticileri acaba art niyetle davranmanın, doğruluk derecesini araştırmadan her haberi sütunlarına almanın ve altı kişilik bir ailenin ekmeğiyle oynamanın sorumluluğunu ve vicdan azabını duyacak mıdır?

GAZİANTEP, KURTULUŞ GAZETESİ, 3.1.1969

+

EKMEKLE OYMAMAK MÜSLÜMANLIĞA SİĞMAZ

2

İşinden kovulan bu adamın adı; Hayri Balta'dır.

Hayri Balta'yı çocukluğumdan beri tanırım. Önceleri kendisinden öcü gibi korkardım. Çünkü o Emin Kılıç'ın talebesi idi.

Ben ondan kaçtım, o benden kaçmadı. Yakın ilişkilerimiz oldu. En mahrem sayılacak şeylerine kadar öğrendim. Ama “böylece toplumun onu tanıdığı kadar kötü bir adam olmadığını anladım.”

Ona komünist dediler, yalan. Komünist (Moskova hayranı, vatan, millet, namus tanımaz...) değildir Hayri Balta. İftira ettiler. Bu iftirayı şerefli Türk hâkimi de onayladı.

Ona dinsiz diyorlar. Yalan. Dinsiz değildir Hayri Balta. Hacca gidip gelen, beş vakit namaz kılan, oruç tutan, fitre zekât veren ve günde kırk kere kelime-i şahadet getiren çok Müslüman'dan daha dindardır. Dini bilir, İslâmiyet'in koşullarına bilerek katılır.

Allah'ın birliğine, peygamberlere, kitaplarına, meleklerine, ahrete, hayır ve şerrin Allah'tan geldiğine inanır. İlmî olarak da izah eder.

Bunun aksini söyleyenler yalancıdır.

Bu iftiracıları birer birer teşhir edeceğim.

KURTULUŞ GAZETESİ, 4.1.1969 Fevzi Güneç

+

EKMEKLE OYNAMAK MÜSLÜMANLIĞA SIĞMAZ

3

Balta'nın "bir uzak akrabası vardır. Bu uzak akraba aşağılık duygusu altında inim inim inlemekte ve her fırsatta ona kötülük etmeğe çalışmaktadır.

Balta'ya sık sık tehdit mektupları gelir bu adamdan. Küfürler, hakaretler... bini bir para.

Balta sabırlı bir adamdır, susar... Gazetecilere asılsız jurnaller veren bu adam gazetecilerin de başını derde sokar. Ama gazeteciler de aslan gazetecilerdir hani, yazmazlarsa olmaz... Ne de olsa din iman elden gidiyor, memleket batıyor, kurtarmak gerek.

Yolunu çevirirler, evine baskına gelirler. Ee, sabır da bu kadar olur hani...

Gücü yetmez mi bunlara Balta'nın... Yeter, yetmesine ama Balta Efendi adamdır, Feylesoftur. Kendine özgü bir takım prensipleri vardır. Ama "gericiler" imzasıyla tehdit mektupları yazan bu uzak akrabasının akli erer mi bunlara? Ermez. Ermediği gibi cevap da alamadığı için daha bir şirretleşir, kudurur.

Sabrın da bir sınırı vardır.

Balta'ya, gazetelerde alenen hakaret edilmiştir. Şerefiyle ve ekmeğiyle oynanmıştır, suçlular mahkemeye verilecek ve cezalarını bulacaklardır.

Yarın da küçük politikacıdan söz edelim de bitsin bu konu.

Esenlikle kalın...

KURTULUŞ GAZETESİ, 5.1.1969 Fevzi Güneç

+

EKMEKLE OYNAMAK MÜSLÜMANLIĞA SIĞMAZ

4

Hayri Balta'ya ilk musallat olan yine bir akrabası, teyzesinin oğlu, Bizim Anadolu yazarı Mete Necdet Sevinç'tir. Sevinç küçük bir politikacıdır. Öğrenim hayatında başarıya ulaşamayınca birtakım ütopyalara kapılarak Turancılığın peşine düşmüştür.

Halen de Türkeş'in peşinde dolaşır durur. Toplumunu avlayıp, tavlayabilmek için kendini milliyetçi, dinci, imancı göstermeliydi. Bunda samimi olduğunu ispat edebilmek için de bir başarı göstermesi gerekiyordu. Bu başarı için akrabası Balta iyi avdı doğrusu.

27 Mayıs Devriminin önceleri sosyalistim demek her babayığidin kârı değildi. Balta bu babayığitliği yapabiliyordu.

Sevinç sözde ondan sosyalizmi öğrenmek istedi. Balta'dan yazı ve fikir istedi. Balta Milliyet Gazetesinde bu konuda yayınlanan bir yazıyı kesti verdi. Birkaç tane de fikir ve sanat dergisi verdi. Yön ve Varlık Dergisi gibi...

İlk elden iyi kârdı bu. Mal bulmuş mağribi sevinci içinde Emniyetin yolu tutuldu. Sözde vesika sayılacak bu dergi ve gazeteler polise teslim edildi.

Arkasından bir tuzak ve tertip kurdu Necdet Sevinç:

"Anneannem seni istiyor!" diye Balta'yı evine çağırdı. Sosyalizm hakkında bildiklerini kendisine söylemesini rica, etti. .

Balta, bildiğini öğrenmek isteyene verir. Ona da sosyalizmi bildiği kadarıyla anlattı.

Ama habersiz olduğu bir şey vardır. İlerde başını derde sokacak, onu aylarca boş yere mahkemelerde süründürecek olan tuzak...

Necdet Sevinç tarafından oturduğu koltuğun altına yerleştirilmiş gizli bir teyp Balta'nın söylediklerini zapt ediyordu.

Gerçi Balta, bunu bilse yine konuşurdu. Çünkü söyledikleri, öyle onların sandığı gibi yasak, gizli şeyler

değildi. Bir bilimden söz ediyordu: Sosyalizm... Bilmek günah değildi, yasak değildi.

Değildi ama küçücük kafalar bunu anlayamaz. Onlar için her türlü "izm" komünizmdir. Hatta sofizm "bile...

Ve toplanan belgeler(!) Hayri Balta'nın başını derde sokmaya yetti. Balta'nın evi basıldı, arandı. Ne kadar kitabı varsa emniyete taşındı ve Balta mahkemeye verildi.

Akliselim sahibi, şerefli Türk hâkimi olayları, belgeleri inceledi. Balta'nın banda alınan sesini dinledi. Sonunda beraatına karar verdi. Balta komünist değildi. "Atatürkçü ve aydın bir kimse idi." Elinde artık bir de beraat kâğıdı vardı. Alını aktı.

O zaman küçük politikacı da, diğerleri de başını sokacak delik aradı.

Kötülük çarkları bir süre durdu. Ama şimdi gene işlemeye başladı. Bu demektir ki, Türk hâkiminin kararı karar değildir. Hâkimler, her ne kadar O'nu beraat ettirdi ise de 0 yine bir Moskova hayranıdır.

Bu demektir ki Türkiye'de emniyet ve savcılık makamları yoktur. Biz zehir hafiyeler varız.

Onlara sön sözümüz: Buyrun, işte mahkeme, bu kere de siz hesap verin...

KURTULUŞ GAZETESİ, 8.1.1969, Fevzi Güneç

+

İşten atılmam, Fevzi Güneç tarafından böyle haber yapılmıştır.

Hem beni işten atan işverenim aleyhinde hem de bana iftira atan Uyanış gazetesi hakkında tazminat davası açtım. Her iki dava da lehime sonuçlandı. Aldığım tazminatların bir bölümü ile dostlara, "Müfteri'ye ve Haksız'a Lanet Baklavası" yedirdim.

Ne var ki ben işsiz kalmış oldum. Kendimi, Hükümet Konağı önünde Baki Çelik'in yanında arzuhalcilik yaparken buldum.

Baki Çelik, gördüğüm en güzel insanlardan biri idi.

Şimdi anlatması kolay; ama o tarihlerde, yani günümüzden 40 yıl önce böyle bir olayı yaşamak dile kolay.

Bana ağır gelen çok cahil insanların Devlet ve Millet

adına başıma çullanarak Milliyetçilik ve mukaddesatçılık gösterisinde bulunmuş olmalarıdır.

Başıma çullandılar da ne oldu? Memleket refaha mı erdi? Halen halkımızın yüzde 20'si açlık sınırında, yüzde 40'da yoksulluk sınırında çırpınıp duruyor.

Benim gibi mesleksiz, kimsesiz, güçsüz birinin başına çullanmak vatanseverlik oluyordu o zamanlar...

X

Yazdıkça Yazdıkça www.tabularatalanayalanabalta.com adresli sitemde yayınlanan anılarım hakkında bir okuyucum aşağıdaki şekilde görüş bildiriyor: om adresli sitemde yayınlanan anılarım hakkında bir okuyucum aşağıdaki şekilde görüş bildiriyor:

Değerli Hayri Balta,

Anılarınızı benimle de paylaştığınız için teşekkür ediyor ve ibretle okuyorum.

Bu yazdıklarınız yakın tarihe, sade vatandaş tarafından düşülen çok değerli kayıtlardır.

Ülkemizin hangi evrelerden geçtiğini ve geçmekte olduğunu gösteren kayıtlar.

Gelişmiş, çağdaş, insan haklarının var olduğu, demokrasinin sayfalarda olmadığı bir Türkiye'ye ancak siz ve sizin gibi olanlarla, acılar ve zorluklar çekerek varabileceğiz.

Aydınlığa giden yolun diyeti budur.

Birçok kuşağın, bilinçli, aydınlık, vatanını seven insanların emek ve çilesinden yeni kuşaklar ve çocuklarımız aydınlanabilecektir.

Dostça sevgi ve saygılarımla

Naci Kaptan, 10.4.2009

+

Durumu Gaziantep Valisi Hayrettin Ersöz'e bildiriyorum:

+

Sayın Gaziantep Valisi

Hayrettin Ersöz

Gaziantep, 8.1.1969

Dün benden, "Uyanış gazetesindeki yazıyı yazdıranların

kim?" olduğunu sormuştunuz...

Birkaç gün önce Y. H.'nin kâtibi K. A. bana şunları anlattı:

"AP'li birkaç kişinin isteği üzerine yazıyı Y. H.'nin ve AP'li S. M.'nin birlikte kaleme almışlar. Bu yazı AP Yönetim kurulunda onaylanmış. S. M. tarafından da Uyanış gazetesinde yayınlatılmış."

K. A. AP'liler hakkında daha birçok sözler söyledi. "Niçin partililik yaptıkların, ne gibi çıkarları olduğunu" anlattı. Bunları size anlatma gereğini duymuyorum.

Şimdi S. M.'ye gideceğim. Yeniden işe alınmam konusunda ricada bulunacağım.

Dr. Lütfü Söylemez'den de (AP Gaziantep İl Başkanı) randevu almak üzereyim. Onu da ikna etmeye çalışacağım.

Derin saygı ve sevgilerimle ellerinizden öperim benim çok değerli Valim...

Hayri Balta 8.1.1969

+

Görüldüğü gibi yeniden işe alınmam için çırpınıp duruyorum. Bu satırları yazdığım sırada da Adliye önünde Arzuhalcilik yapıyorum.

Her ne kadar Valiye yazdığım mektupta Şıh Mehmet Saki ve Dr. Lütfi Söylemez'e gideceğimi yazıyorsam da bu adamlara gitmeyi kendime yakıştıramadım.

Beni işten attıran bu kişilerle herhangi bir sorunum yoktu. Ama beni işten attırmak için birbirleri ile yarıştılar sanki.

+

Sayın Öğretmenim,

10.1.1969

Bir önceki mektubumda adresimi bildirmeyi unuttuğumu hatırlayınca çok üzüldüm.

Siz benden adres istiyorsunuz; ben size adresimi bildirmek için mektup yazıyorum ve adresimi yazmayı unutuyorum. Bereket versin siz olgun bir öğretmensiniz ve hatamı bağışlıyorsunuz.

Adresimi unutmamak için şuraya sıkıştırıyorum.
"Kurtuluş Gazetesi-Gaziantep"

Biliyorsunuz Gaziantep Yapı İşleri 9. Bölge müdürlüğünde çalışıyordum. Fakat fikren ve ruhen gelişmemiş kişilerin oyu hatırına sebep gösterilmeden işimden attılar beni. Şimdi

yazar olarak bir gazetede çalışıyorum. Ama dünya eski dünya değil artık.

İnsanları; dini, ırkı, cinsiyeti ne olursa olsun çok severim. Seviyorum sevmesine ama artık anlamsız geliyor bana. Çünkü kopuyor sevgi bir yerde... İnsanın diğer insanları olan sevgisinin kopması demek kendisine olan sevgisinden kopması demektir aslında. İnsanın kendisine olan sevgisi ile doğru orantılıdır insanlara olan sevgisi. Kendine sevgisi olan insan, insanları sevmeden duramaz. Hem elinde değil sevmemek.

Bencil insanlar yalnız kendilerini sevdiklerinden ayrı düşerler insanlardan. Bencil olmak çok kötüdür. İnsanlıktan çıkmıştır bencil insan.

Bense bencil olmadığım halde ayrı düşünüyorum insanlardan. Benim insanları sevdiğim oranda insanlar beni sevmemekte direniyorlar. Bana dişimle tırnağımla kazandığım işimi, ekmeğimi bana çok görüyorlar. Vicdanları sızlaya sızlaya oy hatırına beni işten atıyorlar.

Sevgili öğretmenim sınıfta yazdım bu satırları. Kendiliğinden dökülen satırlardır bunlar. Sınıf arkadaşlarıma okudum bu satırları yazdıktan sonra. Hepimiz anılarınızla yaşadık yeniden.

Selamlarımız var sana...

Hayri Balta, 10.1.1969

Ve mektubun altına bir şiir:

HIRSIZLAR

İstikbalimi çalarlarken yakaladım hırsızları...

Ekmeğimi, sevinçlerimi, umutlarımı çalarlarken

Biliyorum, oy almak için yaptılar bu utanmazlıkları.

+

İşverenlerin ve inşaat sahiplerinin her türlü defteri tutulur.

Sosyal Sigorta ile ilgili İşleri takip edilir.

Hayri Balta,

Seri Emniyet Terminali Bitişğinde

Yavuz Sok. No. 8/B-**GAZİANTEP**

+

Yukarda iki çarpı arasında gösterilen ilan Kurtuluş

Gazetesi'nde 1969 yılı Ocak ayı içinde yayınlanmıştır.

Ben kim muhasebecilik ve sigorta işlerini yapmak kim? Ama denize düşen yılanı sarılır.

“Bilmediklerimi bilenlere sorarım, deneme yanılma yoluyla bilmediklerimi öğrenerek yaparım!” dedim.

Ne var ki bir ay beklediğim halde bir kişi bile bana iş için gelmedi. Bunda adımın kötüye çıkmasının da rolü vardır elbet...

Hangi işveren adı komünistte çıkmış birine gelip de “Muhasebe işlerimi takip et!” diyebilir.

Altı kişilik ailenin reisi olasin, bir kuruş para kazanamayacak duruma düşesin.

Ne kadar zor işmiş toplumsal sorunlar karşısında duygu ve düşüncelerini açıklamak.

Beni bu duruma düşürenler ne kadar seviniyorlardır acaba?

X

Sayın Müdürüm,
Halil Aksu,

18.1.1969

Satırlarıma özür dileyerek başlıyorum. Size, babama gösterdiğim saygı gibi saygım, sevgim vardır.

AP merkez ilçe teşkilatı hatadan dönüş olgunluğunu gösterdi. Benim yeniden işe alınmam konusunda size ricada bulunacaklarını söylediler. Fakat bu kere de sizin kabul etmeyeceğinizden korkuyorlar. Ben ise, beni kabul edeceğinizi inancındayım.

Eğer siz yeniden işe alınmamı kabul etmezseniz beni başka bir yerde çalıştırmayı deneyecekler. Ne var ki herhangi bir yer benim için daha yıkıcı olacaktır.

Sizden ricam, beni herhangi bir yerde bambaşka insanların ezici bakışları altında çalışmaya mahkûm etmeyin. Benim başka bir iş yerine gönderilmeme izin vermeyin, beni yanınıza kabul edin. Bunu sizden bekliyorum ve rica ediyorum.

Eğer AP'liler size öneri getirirlerse benim için olsun reddetmeyin. Babacan bir adam olduğunuzu yakinen gördüm. Bu babacanlığı benden esirgemeyin.

Saygı ve sevgilerimle ellerinizden öperim. 18.1.1969

Hayri Balta,

Not: Uyanış gazetesindeki yazıyı yazan kişiyi bildiriyorum:
AP'li S. M.

+

Sonuç; sıfıra sıfır elde var sıfır. Bu mektubumun hiçbir etkisi olmadı. AP örgütü de bir daha adımı anmadı. Biz kaldık mı Gaziantep gibi yerde işsiz güçsüz.

Öte yandan bir kuruşum bile yok. Elinden gelen meslek de yok. Debbağlık ve kilimcilik ölmüş; kaldı ki ben de debbağlık ve kilimcilik yapacak güç de yok....

Bu durumda eski solculardan Baki Çelik'in yanında arzuhalcilik yapmaya başladım...

Baktım, gördüm dilekçe yazdırmaya gelenler benden yoksul. Para almaya kıyamadım. Çoğunun dilekçesini para almadan yazdım.

İşte böyle günler var bizim yaşamımızda...

+

Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğüne
Gaziantep

17.1.1969

Müdürlüğünüz emrinde çalışırken 2.1.1969 tarih ve 2 sayılı yazınızla iş akdim feshedilmiştir.

4. Toplu iş sözleşmesinin 154. maddesi uyarınca:

Yaptığım işin çeşidini, mahiyetini, süresini gösterir hizmet belgesi verilmesini ve belgede hal ve hareketim ile çalışmamın ne yolda olduğunun belirtilerek aşağıdaki adresime gönderilmesi isteğimidir.

Saygılarımla, 17.1.1969

Hayri Balta

Hayri Balta
Ünler Kitabevi / Gaziantep

X

Sayın Müdürüm,
Halil Aksu,

17.1.1969

Bu gün AP Gaziantep İl Başkanı Dr. Lütfü Söylemez ile görüştüm.

Bana: "İşten atılmamda bir rolleri olmadığını ve bu işi

tamamen sizin yaptığınızı...” söylediler. Oysa ben buna inanacak kadar saf değilim. Değil öyle, gözümle görsem bile inanmam. Ne var ki insanlık dışı bu uygulamayı size yüklüyorlar.

Dr. Lütfü Söylemeze, yeniden işe alındıktan sonra başka bir İle atanmam önerisinde bulundum. “Bunun da olacağını sanmıyorum!” dedi.

Bu işin peşini bırakmayacağım. Hiç bir suçun cezası bu kadar ağır olamaz. Nereye gitsem eski işyerimden niçin ayrıldığım sorulacak. Ne cevap vereceğimi bilemiyorum.

Bu düşünceler içinde bonservis için Müdürlüğünüze başvurdum. Bonservisimin gerçeğe uygun olarak doldurulup gönderilmesini arz eder saygılarımı yinelerim. 17.1.1969

Hayri Balta

+

Ya işte böyle dostlar, çırpınıp durdum yeniden işe alınmam için. Ne zormuş Gaziantep'te, Türkiye'de değişik, sıra dışı, bir dünya görüşüne sahip olmak...

X

Sayın Müdürüm

Halil Aksu

21.1.1969

Babam yeniden işe alınmam konusunda kendiliğinden Beşir Bayram'a gitmiş. Beşir Bayram'a şöyle demişsiniz: **“Hayri dairede propaganda yapıyordu. Kendisini ikaz ettiğim halde beni dinlemedi. Ben de kendisini işten atmaktan başka çare göremedim.”**

Oysa bu konuda AP Merkez İlçe Yönetim Kurulu üyesi Y. H. bana aynen şöyle demiştir: “Hayri Bey sen; ne fikrin, ne fiilin, ne sağcılığın ne de solculuğın için işten atıldın. Akrabalarından birinin tahriki ile AP Merkez İl ve İlçe Yönetim Kurulu, müdürüne baskı yaptı. Müdür, parti içinde bir grubu tuttuğundan seni korumuş olmakla suçlanacağı korkusuyla seni harcadı.

Olayın başlangıcı da şöyle: Enişten kendisinden boşanmak isteyen kız kardeşini koruyorsun diye telefonla ve de Mehmet Ekici yanında Asım Ahi'ye baskı yaparak **“Eğer siz atmazsanız AP yoluyla yine attırırım!”** demiş...

Bundan sonra enişten Tabakhaneli birkaç kişiyle birlikte

partie gidiyor. Senin işten atılmanı istiyorlar. AP Merkez İlçe Yönetim Kurulu üyesi Halil Karabıçkı (Zelzele Halil): **“Görevi vatandaşa ekmek bulmak olan partimiz bir vatandaşın ekmeği ile oynayamaz. Dairesinden iyi sicil almış bir adamı nasıl olur da dışarı atarız? Yaptığınız iş partizanlıktır. Yapmayınız, ayıptır, günahdır!”** diyerek seni işten attirmek için gelenleri partiden kovuyor ve kendisi de partisinin kapısını çekip çıkıyor.

Buna karşın AP Merkez İlçe Yönetim Kurulunca işten atılmana karar veriliyor. Bu karara dayanacak olacak şekilde Uyanış gazetesindeki o yazıyı el birliğiyle yazıp yayınlıyorlar. “dedi...”

+

Ben, bu konu ile ilgili olarak Vali Beye gittim. Vali Bey, yaptığı soruşturma sonucunda İşten atılmış olduğumu duyan 1. Şube mensupları şaşırılmışlar. (Oysa benim işten atılmam konusunda baskı yapanlar da kendileri...)

Milli Emniyet (MİT) mensubu Mehmet Baykal'la görüştim. Yemin billâh bu işe karışmadıklarını söyledi. AP İl ve Merkez İlçe Yönetim Kurulu üyeleri ile tek tek görüştim. Kimi utancından, kimi öfkesinden kaçırdı gözlerini gözlerimden.

Benimle yüz yüze yalnız Halil Karabıçkı (Zelzele Halil) görüştü açık yüreklilikle.

İşime geri alınmam konusunda ileri gelenlerle yüz yüze görüşeceğim.

Şahsıma yapılan bu tertip; değil bir partie oy kazandırmak o partiyi iktidardan düşürmek için yeterli bir sebeptir medeni cesaret sahibi aydınları bulunan bir ülkede.

AP ileri gelenleri başta olmak üzere emniyet mensupları da bu işle ilgilerinin olmadığını ileri sürerek bütün sorumluluğu size yüklüyorlar. Asıl sorumlular eniştemin tahrikine katılan AP Yöneticileri olduğu halde sizinle ben kalıyoruz karşı karşıya.

Oysa benim size saygım vardır. İş akdimin partizanca ve kötü niyetle feshi dolayısıyla açmak zorunda kalacağım bir davada muhatabım olmanızı istemiyorum. Sonra siz Balıkesirli bir gencin okuyamamış olmasından üzüntü duyarsınız da; benim, dört kızımın cahil kalma ihtimalinden üzüntü duymaz mısınız?

ZİLLİ KURT'UN ÇİRPİNİŞİ

Sizden dileğim beni yeniden işe alarak Akşam Ortaokulu olan başka bir il'e naklen tayinim yolundan çaba göstermenizdir. Bu yolda çaba göstereceğiniz kanısındayım...

Saygılarımla, 21.1.1969

Hayri Balta

Adresim:
Hayri Balta,
2. Vakıf İşhanı Kat. 1. Tf. 5094
Gaziantep
X

Yaptığım başvurulardan hiçbir olumlu sonuç alamadım. Sanki Yahudilerin Ağlama Duvarına sesleniyorum. Taş duvar gibi duygusuz kaldı hepsi. Ne zormuş sürüden ayrılmak...

+

Yapı ve İmar İşleri Reisliğine, Ankara
2. Bölge Çalışma Müdürlüğüne, Gaziantep
Yol-İş Sendikası Genel Başkanlığına, Mersin

Gaziantep, 22.1.1969

Gaziantep Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğünde Personel Şefi olarak çalışırken 2.1.1969 tarih ve 2 sayılı yazısı ile sebep gösterilmeden iş akdim feshedilmiştir.

Halen dört çocuğum, eşim, babam, kız kardeşim olmak üzere sekiz kişilik ailenin tek gelir kaynağıyım. Ev de kira; hiçbir yerden de bir kuruş gelirim yoktur.

Aşağıda sıraladığım olaylar ve ekli gazetelerden de anlaşılacağı gibi AP'nin düzenlediği bir tertip sonucu işten atıldım.

Kendisinden ayrılmak isteyen kız kardeşimin eşi, kız kardeşime sahip çıkıyorum diye, iş yerimiz Md. Yardımcısı Asım Ahi'ye telefonla ve şifahen, işimden atılmam konusunda baskı yaparak "Eğer siz işten atmazsanız Adalet Partisi yoluyla yine attırırım!" diyor. (Tarih: 16.12.1968)

Bundan sonra eniştem AP ileri gelenleri ile anlaşarak Gaziantep AP ilçe yönetimini tahrik ediyor. Bu tahrik üzerine AP Merkez ilçe yönetim kurulu üyesi Halil Karabıçkı (Zelzele Halil): **"Görevi vatandaşa iş ve ekmek bulmak**

olan partimiz bir vatandaşın ekmeği ile oynayamaz. Dairesinde iyi sicil almış olan bir adam nasıl olur da işinden atmak istersiniz. Yaptığınız iş partizanlıktır. Yapmayınız, ayıptır, günahdır, Allah'tan korkun!” diyerek şikâyetçileri kovduğu gibi kendisi de kapıyı çekip çıkıyor. Buna karşın AP Merkez İlçe Örgütü işten atılmama karar veriyor.

İşten atılmama dayanak olmak üzere ekli gazetede yazı AP ileri gelenlerince hazırlanarak gazetede yayınlanıyor.

Bu yazıyı mahkeme kanalı ile tezkip etmeme ve gazetenin sahip ve sorumluları hakkında dava açmama karşın ifadem bile alınmadan Bölge Disiplin Kurulunca da bir işlem yapılmadan ve herhangi bir sebep gösterilmeden iş akdim feshedilmiştir. Bu işlem partizanca bir tasarruf olup aynı zamanda İş Kanununun ruhuna ve vatandaşın temel hak ve hürriyetine aykırıdır.

Şahsıma yapılan bu tertip değil bir partiye oy kazandırmak o partiyi iktidardan düşürmek için yeterli bir nedendir hukukun üstünlüğüne saygısı olan bir ülkede...

Duruma ilginizi çekerken bu olay karşısında idarî yoldan soruşturma ve kovuşturma açılması, sorumluların cezalandırılması, aynı işime iadem yolunda caba gösterilmesi isteğimdir.

Saygılarımla, 22.1.1969

Hayri Balta

Hayri Balta,
Atatürk Bulvarı,
Ünler Kitabevi,
Gaziantep

+

Ne basit davranışlar bu davranışlar.

“Akrep etmez akrabanın akrabaya ettiğini...” demiş atalar.

Ya Adalet Partisi örgütünün olaya ağırlığını koymasına ne demeli?

Böyle işler yapar mı oy alacağım diye bir parti...

Geçmişte neler yaşamış aydınlık düşünceli insanlar...
Bu kafa yüzünden birbirine düştü gencecik insanlar...

+

Sayın Valim
Hayrettin Ersöz,

27.1.1969

“Her işime karıştığından...” dayımın yanından ayrıldım. Şimdi Cevdet ve Faruk Dailere ait Emniyet Oteli altındaki Fayans Ticaret'te kâtipliğe başladım. Ayda 500 lira verecekler.

Yapı İşleri 9. Bölge Müdürü Halil Aksu ile de görüştüm. “İki aya kadar beni yeniden işe alacağına...” ilişkin söz verdi.

Dr. Lütfü Söylemez ve diğerlerinin hatadan dönüş basiretini gösterebilmiş olmalarına sevindim.

Durumu bilgilerinize sunar; gösterdiğiniz yakın ilgiden dolayı size karşı derin saygı, sevgi beslediğimi belirtmekten kıvanç duyarım. 27.1.1969

Hayri Balta

+

Siyasi Şubeden polisler ve aleyhimde şikâyette bulunanlar Fayans Ticaret'e gelmişler. **“Bizim işten attırdığımızı sizler nasıl olur da işe alırsınız?”** demişler.

Böylece buradan da ayrılmak zorunda kaldım. Anlaşılan bunlar bana Gaziantep'te rahat vermeyecekler.

HB

+

Sayın Müdürüm
Halil Aksu,

5.3.1969

İki aydır beklediğim olumlu cevap gelmedi. Almış olduğum para bitti. Parasızlık evde huzursuzluk yaratıyor. Nereye iş istemek için gitsem niçin ayrıldığımı soruyorlar.

Ben sizden mevki istemiyorum. Şahsımda yapılan partizanlık kadarı görülmemiştir. Adı Adalet olan bir parti oy kazanmak için böylesine adaletsizlik yapar mı? Birbirleri ile anlaşamayan ailelerin kinlerine alet olur mu? Devletten emeği karşılığında maaş alanların içinde bir ben mi kötüyüm. Bu ne vicdansızlık? Bu gibi işlere parti nasıl karışır bir türlü anlayamıyorum...

Şu mektubu yazmamak için kendimi çok zorluyorum; fakat işsizlik, parasızlık ve moral bozukluğu çekilir gibi değil...

Sayın Müdürüm son bir ricada daha bulunuyorum. Bu, ne yaptığını bilmeyen veya oy için her şeyi yapabilecek yaratılıştaki olan acınacak kişilere karşı ağırlığınızı koyarak beni, hiç olmazsa Adana'ya, bir daktilo olarak gönderiniz. Zira işten atılmış olmam herkes tarafından başka türlü yorumlandığı gibi istismar da ediliyor.

Biliyorum ailecek perişan olmamdan en çok siz üzüleceksiniz.

Saygı ve sevgilerimi arz ederken tayin emrimin tebliğini beklediğimi bildiririm. **5.3.1969**

Hayri BALTA

+

Sayın Emin Kaya
Yol-İş Sendikası Genel Başkanı
Mersin.

8 Mart 1969

Gaziantep'e gelmişsiniz. Benim işten atılma olayını duymuşsunuz. Ancak, çok meşgul olduğunuzdan olsa gerek, ilgi göstermemişsiniz...

Ekte görüldüğü üzere partizanca bir tasarrufla, hiçbir neden gösterilmeden, işten atılmış bulunuyorum.

Sendikamız görevi: Üyelerinin ekonomik ve sosyal haklarını sonuna kadar korumaktır. İşçiler bu amaçla Sendikada bir araya gelirler.

Şimdi her bakımdan çok zor durumdayım. Gerekirse Federasyonla temasa geçerek ve de Sendika avukatını görevlendirerek ekonomik ve sosyal haklarımı aramanızı istemekteyim.

Bana yapılan hareket partizanca bir hareket olup buna göz yumulduğu takdirde bu partizanca hareket hepimizin kapısını çalacaktır. Hiç değilse Sendikanız bünyesinde partizanca bir tutumla hiçbir işçi işten atılmış olmasın. Bunu önlemeye çalışalım.

Bu demokrasi ve hukuk anlayışından yoksun partizanlık zebunu kişilere yaptıklarının hesabını soralım.

Şu an maddi bakımdan sıkışık durumdayım. Sendikanızın bir üyesi olarak bana yardım ederseniz çok sevinirim.

Söyleyecek sözlerim çok. Ancak ne desem boşuna...

Şimdi Sendikanıza iş düşüyor: Sorun Sosyal Güvenlik Danışmanlarınıza; bir adam durup dururken disiplin kuruluna verilmeden, bir neden gösterilmeden, partizanca bir tasarrufla işten atılır mı?

İlginizi bekler saygılar sunarım. 8 Mart 1969

Hayri Balta

Hayri Balta
Atatürk Bulvarı, Ünler Kitabevi,
Gaziantep

36. İMZASIZ YAZI YAZANLAR ADALET KARŞISINDA

Bir süre önce Uyanış Gazetesinde, "Yazması Sizden, Dizmesi Bizden" sütununda imza adres mahfuz olarak yayınlanan "Fakülteli Liseliler İşsiz Gezerken..." adlı yazıdan dolayı Uyanış Gazetesi Hayri Balta tarafından mahkemeye verilmiş bulunmaktadır.

Yazarımız Hayri Balta'ya neşren hakaret yapıldığına Sorgu Yargıçlığınca karar verilmesi üzerine dava 1. Asliye Ceza Mahkemesince görülecektir.

19.Mart.1969 günü yapılacak olan duruşmada yazının kimler tarafından yayınlattırıldığını ve oy uğruna oynanan oyunları açıklayacak olan Balta bundan böyle yapılacak olan dedikodu niteliğindeki yayınlara karşı tekzip müessesesini çalıştırarak müfterileri adalet karşısında terletecektir.

KURTULUŞ GAZETESİ, 9.3.1969

+

BEKLENEN DURUŞMA YAPILIYOR İMZASIZ YAZI YAZANLAR AÇIKLANACAK

Bundan bir süre önce Hayri Balta'ya imzasız yazı ile neşren hakaret ederek işten atılmasına sebep olanların duruşmasına "Bugün Toplu Basın Mahkemesi (Asliye Ceza Mahkemesi)'nde bakılacaktır.

Gazetemize gelerek duruşma gününü öğrenen vatandaşlar, imzasız yazıyı yazan sözde milliyetçilerin kimler olduğunu merak ettiklerini, sırf bu amaçla duruşmada hazır bulunmak istediklerini, belirtmişlerdir.

Bu duruşmaya Balta, Av. Aydın Genç'er'le birlikte çıkacaktır.

Duruşmada oy uğruna ne “büyük dolaplar çevrildiği ve nelere tevessül edildiği açıklanacaktır.

KURTULUŞ GAZETESİ, 19.3.1969

ASIL SUÇLULAR GİZLENİYOR

Bir süre önce asıl suçlular uyanış Gazetesinde yazdıkları bir yazı ile yazar Hayri Balta'yı işten attıranlar duruşmaya gelmemişlerse de yazıyı yayınlayanların ifadesi alınmıştır.

Yazıyı yazdırtan tertipçiler yazının sahibi olarak Mahmut Gözüküçük adında bir isim vermişlerse de yazıyı yazanın başkaları olduğu belgelerle önümüzdeki duruşmalarda açıklanacaktır.

Toplu Basın Mahkemesinde yapılan dünkü duruşmada İsmail Mutluay, Hüseyin Ulaş, Mehmet Uygun'dan meydana gelen Yargıcılar Kurulu yerlerini aldıktan sonra ilk soru 'Başkan İsmail Mutluay tarafından Balta'ya sorulmuştur.

Balta: **“Söz konusu yazı üzerine işten atıldığını, yazanlardan ve yayınlayanlardan davacı olduğunu”** belirtmiştir.

İkinci konuşma Başkanla Uyanış Gazetesi Mesul Müdürü arasında şöyle olmuştur:

- Mesul müdürü olduğunuza göre bu yazıda suç olup olmadığını niçin kontrol etmediniz.

- Tetkik etmedim. Suç olup olmadığını bilmiyorum. Her ne kadar mesul müdürsem de içerde müretteplik yaparım.

- Mesul müdür müsün, nesen? İncelemeden, okumadan nasıl yayınlatırsın?

- Efendim müretteptim.

- Dizerken de mi görmedin öyleyse?

- Başka arkadaşlar dizdi. Esasen bütün işlerle Nuri Sabırsız ilgilenir.

Nuri Sabırsız'ın ifadesi:

Başkan:

- Tahsilin?

- Ortaokul mezunuyum.

Kapıdaki seyirciler arasında gülüşmeler Çünkü Nuri Sabırsız'ın ilkokul mezunu olduğunu bilmekteler...

- Bu yazıyı sen mi yazdın?

- Hayır ben yazmadım. Mahmut Gözüküçük adında bir vatandaş yazarak bana göndermiş. Ben de yazıda suç unsuru görmediğimden yayınladım. Esasen gazetenin bütün işlerine ben bakarım.

- Ama gazetenin hiçbir yerinde senin adın yok, başkalarının adı var.

- Onların adı orada formalite icabı duruyor.

Seyircilerin acı acı tebessüm ettikleri duruşmada yazıyı yazdığı iddia edilen Mahmut Gözüküçük'ün çağrılmasına karar verilmiş ve duruşma 30.4.1969 tarihine bırakılmıştır.

Olayla ilgilenenler Mahmut Gözüküçük'ün kim olduğunu merak etmektedirler.

KURTULUŞ GAZETESİ, 20.3.1969

+

GÜNÜN AÇIKLAMASI SAKAR ALİ'YE MEKTUP YAR

Sayın Sakar Ali,

Dün, Toplu Basın Mahkemesinde yapılan Balta'nın duruşmasında bulundum. Adını ve adresini saklayıp da milliyetçilik taslayarak dört çocuklu "bir işçiyi işten attıranın Mahmut Gözüküçük adında birisi" olduğu, iddia edildi.

Bunun üzerine ailemiz kütüğü incelendi. Böyle bir isme rastlanmadı. Esasen bizim ailemizde suçsuz günahsız "bir işçiyi işinden attırarak çoluk çocuğunu sersefil perme perişan bıraktıracak tıynetle bir kimse de bulunamayacağından adı geçen Mahmut Gözüküçük ile bir ilgimiz olmadığını umumî efkâra duyurmanı rica eder, gözlerinden öperim.

GÖZÜKÜÇÜK AİLESİ ADINA

MEVLÜT GÖZÜKÜÇÜK, SANAT MATBAASI
BAŞMURETTİBİ

KURTULUŞ GAZETESİ, 21.3.1969

X

Sayın Yargıcım
Hüseyin Ulaş Bey,

23.3.1969

Önce cesaretimi hoş görün.

Eğer bu gün; dört kızımın en küçüğü olan dört yaşındaki kızım eve dönüşümde "Baba bana niçin bir şey almadın!" diye bana çıkışmamış olsa idi bu mektubu size yazmak gereğini duymazdım.

Siz benim eski yargıcısınız. Eğer siz olmasaydınız boşu boşuna belki birkaç ay tutuklu kalabilirdim de... Demek istediğim dosyayı yakinen bilenlersiniz. O olaydan sonra tutum ve davranışlarıma ve bilhassa konuşmalarına çok dikkat etmişimdir. Suça konu olacak hiçbir davranışım yoktur.

Fakat buna rağmen Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğünde Personel Şefi olarak çalışırken bir tertip üzerine işten atıldım.

Olay şöyle: Eniştemle geçinemeyen kız kardeşim kocasına küserek bana geldi. Fakat ben iki kere götürüp kocasına teslim ettiğim halde kızkardeşim kaçıp yine bana geldi. Çaresiz kalarak kız kardeşime sahip çıktım ve yanımda oturmasına izin verdim.

Bunun üzerine eniştem bana muğber olarak AP'yi tahrik etti. Solcu olduğumu, bu yüzden daha önce yargılandığımı ileri sürerek işten atılmam yolunda AP'ye baskı yaptı. AP'liler, eniştemin ailesinin oyları hatırına beni işten attırmaya karar verdi.

Beni işten atmaları için bir sebep gerekti. Bunu da kendi adamlarına yaptırıldılar. AP li bir adama dava konusu yazıyı yazdırdılar. Bir avukat da bu yazıyı hukuksal yönden inceledi ve sonra da Uyanış gazetesinde yazıyı yayınlattılar. Yayımlanan bu yazı bir yazı ekinde Bayındırlık Bakanına gönderildi. Yazıyı alan Bayındırlık Bakanı da bir telefonla Müdürümüz Halil S. Aksu'ya işten atılmam yolunda emir verdi.

Mektubu yazan kişi olarak gösterilen Mahmut Gözüküçük muhayyel bir kişidir. Böyle bir adam yoktur. Karşıyaka Karakolu evrak memuru ile Çakmak Mahallesi muhtarı Halit Ufacık ile bizzat görüştüm. Mahallelerinde böyle bir kişi olmadığını söylediler.

Yazıyı yazan S. M. adlı kişiyle bizzat görüştüm. Söz konusu yazıyı eniştemin tahriki ile yazdığını söyledi. AP'li Zelzele Halil'in AP Merkez İlçe Yönetim Kurulunda beni işten atma planları görüşülürken "Yapmayın, Allah'tan korkun, vatandaşın ekmeği ile oynamayın..." diye bar bar bağırmış olduğunu da söyledi.

Zaten olayın bu şekilde planlanmış olduğundan Hâkim Mehmet Uygun Beyin de haberi vardır. O, benim bilmediğim

çok şeyleri bilmektedir. Bütün bu gerçekleri ben, 30.4.1969 tarihinde yapılacak olan duruşmada dile getireceğim...

Şu an için çok mağdur durumdayım. İşten atılırken tazminat olarak verilen bin lirayı üç ay içinde bitirdim. İşten atıldıktan sonra bir yerde muhasebeci olarak çalışmak istedim dolaylı yoldan baskı yaparak oradan da attırdılar. Arzuhalcilik ettim, beceremedim. Şimdi parasız olarak Kurtuluş gazetesinde yazı yazıyorum. Can sıkıntısı işte... Onu da yapmazsam patlarım...

Bu durumumu gören ve halime acıyan CHP il yönetimi beni sekreter olarak almak istedi. Bunu duyan eniştem ve Uyanış gazetesi CHP'ye alınmamam konusunda yayınlara başladı. Böylece Toplu Basın Mahkemesini de etkilemek istiyorlar kendi akıllarınca...

Bu yayınlar üzerine on lira yevmiye ile çalıştığım Nakip Ali Sinemasının gişesinde bilet satma işinden de ayrılmak zorunda kaldım. Her gün gazetelerde aleyhinde yayın yapılan bir kişiyi sinema gişesinde çalıştırmak kolay değildi.

Sayın Yargıcım, bir adamı durup dururken işten attır, sonra da herhangi bir yerde işe girmesini önlemek için ne mümkünse yap. Nerede görülmüştür bu...

Şu an için hiçbir yerden bir kuruş gelirim yoktur. İşsiz güçsüz gezmekteyim. Sizlerden dileğim: Duruşmaların bir an önce bitirilmesidir. Duruşmanın tehiri zarureti olursa mümkün olduğu sürece kısa ara verilsin. Bu davada işten atılmamın bir tertip sonucu olduğunu ispat edebilirsem yeniden aynı işime alınmam yolu açılacaktır.

Derin saygılarımla, **23.3.1969**

Hayri Balta

X

Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğüne
Gaziantep

24.3.1969

İlgi: 17.1.1969 tarihli cevap verilmeyen dilekçem örneğidir.

Müdürlüğünüz emrinde çalışırken 2.1.1969 tarih ve 2 sayılı yazınızla iş akdim feshedilmiştir.

4. Toplu iş sözleşmesinin 154. maddesi gereğince:

Yaptığım işin çeşidini, mahiyetini, süresini gösterir bir

hizmet belgesi verilmesini ve bu belgeye hal ve hareketim ile çalışmamın ne yolda olduğunun belirtilerek aşağıdaki adresime gönderilmesini arz ederim. **24.3.1969**

Hayri Balta

Adresim:

Akyol Mah. Belibağlı Sok. No. 17

Gaziantep

X

Gaziantep Sulh Ceza Mahkemesine,

24.3.1969

Davacı: Hayri Balta,

Akyol Mah. Belibağlı Sok. No. 17, Gaziantep

Davalı: Gaziantep'te münteşir Güneyde Uyanış Gazetesi Sorumlu Müdürü,

Dava konusu: Cevap ve Tekzip Metnidir (Tekzip metni ekli)

Olay: 21 Mart 1969 tarihli Güneyde Uyanış adlı gazetenin altı ve yedinci sütununda yayınlanan "2 Nisan 1969, BASINDAN NOTLAR, Hayri Balta'dan vecizeler" başlıklı anons ile:

1. Haysiyet ve şerefimle,
2. Vatandaşlık hakkımı zedelemek,
3. Çıkarlarımı zedelemek,
4. Gerçeğe aykırı düşünce ve sözler izafe etmek...

İSTEK: Ekli açıklamamın 5680 sayılı Basın Kanununun 19. Maddesi gereğince aynı gazetenin aynı sütununda yayınlanmasına karar verilmesi...

Suç kanıtı: Ekli 21 Mart 1969 tarihli Güneyde Uyanış Gazetesi. 24.3.1969

Hayri Balta

X

C.H.P.

Gaziantep Merkez

İlçe Yönetim Kurulu

Sayı: 83

26.3.1969

Sayın Hayri Balta,

ŞEHİR

İl ve Merkez İlçe Yönetim Kurullarımızın, 25.3.1969 tarihli toplantısında, Parti Kâtibi olarak (Net: 500.-TL) maaşla alınmanıza ittifakla karar verilmiştir.

Göreve başlamak üzere gelmenizi saygı ile rica ederim.
Cumhuriyet Halk Partisi Merkez İlçe Başkanı
Mehmet Tekinalp
Mühür ve İmza

CHP Merkez İlçe
Yönetim Kurulu Başkanlığına,
Gaziantep

26.3.1969

İlgi: 83 sayılı 26.3.1969 tarihli yazınıza karşılık...

Partiniz İlçe Başkanı Mehmet Tekinalp'ın, "akraba hakkını" bir "Hak'ka" tercih ile Hak'kı tepeleyerek avukatımın duruşmaya girmesini önlediği için verilen görevi kabul etmemem zarureti doğmuştur.

Çünkü bu olay İlçe Başkanınız Mehmet Tekinalp'a olan itimadımı sarsmıştır.

Bu olaydan sonra kendisiyle inanç birliği içinde çalışmamız mümkün değildir.

İlginize teşekkür eder, özür dileyerek arz ederim...
26.3.1969

Hayri Balta

X

Ya işte böyle Mehmet Tekinalp da beni savunmasız koymaya çalışıyor... Çünkü benimle uğraşan ve beni girdiğim her işyerinden attırmaya çalışan eniştem onun teyzesi oğludur. Fakat çoluk çocuk çok perişan olduğu için böyle bir adamın yanında çalışmayı kabul etmek zorunda kalıyorum...

X

Sayın Ahmet Daş,
Gaziantep

28 Mart 1969

1. Bir Antep'in bana karşı olduğu bir günde CHP'nin

bana kucak açması beni çok mütehasşıs etmiştir. Bu kucak açmanın değerini vermezsem nankörlük etmiş olurum ki bu da benim karakterimle bağdaşmaz...

2. Bu dava vatanımızın ölüm kalım davasıdır. Ufak tefek anlaşmazlıklara takılıp kalırsak; bu, başkalarının işine yarar... Böylece biz de vatana ihanet etmiş oluruz.

3. Sonra partiye kâtip olarak girmek istemiyorum. İğrenç bir sıfat, yani verilen işi yapacağım başka bir işe karışmayacağım. Ben bu Partiye bir fedai olarak girmeliyim... Kâtiplik sıfatı bana layık bir sıfat değildir.

Sekreterlik unvanında bu aşağılık durum yoktur.

CHP'lilere minnettarım. Bu yola canımı koyacağım. Çünkü bana kucak açılmıştır... 28 Mart 1969

Hayri Balta

X

T. C.

BAYINDIRLIK BAKANLIĞI
YAPI VE İMAR İŞLERİ REİSLİĞİ
Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğü

28/3/1969

Baş Müh. : Prs..

Dosya No: 14/4

Sayı: 351

Konu: İstedığınız hizmet belgesinin gönderildiği Hk.

Hayri Balta

Akyol Mah. Belibağlı Sokak No:17

Gaziantep

İLGİ: 24.3.1969 günlü dilekçeniz :

İgide kayıtlı dilekçeniz ile istemiş olduğunuz Hizmet Belgesi tanzim edilerek ilişikte gönderilmiştir.

Bilgi alınması rica olunur.

Halil S. AKSU

YAPI İŞLERİ 9. BÖLGE MÜDÜRÜ

EKLER:

Ek-1 Hizmet Belgesi.

X

T. C.
BAYINDIRLIK BAKANLIĞI
YAPI VE İMAR İŞLERİ REİSLİĞİ
Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğü

28/3/1969

HİZMET BELGESİ

Hayri Balta, Müdürlüğümüzde işçi olarak 1.12.1967 -2.1.1967 tarihleri arasında görevli bulunmuştur.

Çalıştırıldığı sürece adı geçeninin hal ve hareketi beğenilmemiş olup çalışması iyi yoldadır.

Bu hizmet belgesi isteği üzerine kendisine verilmiştir.
28.3.1969

Halil S. AKSU

X

**37. BASINDAN NOTLAR (Millet ve Mukaddesat
Düşmanlarının İç Yüzü...)**

1. * “Nazım Hikmet, Aziz Nesin, Fakir Baykurt, Gaziantep’e gelse ellerine ayaklarına kapanır yoruluncaya kadar sırtımda taşırım...” .

2. * “Nazım Hikmet’in durumuna düşmemek için Türkiye’de Komünizm yasak olduğundan propagandamızı sosyalizm, sosyal adalet perdesi altında yapacağız.”

3. * “Müslümanlarca namus malûm, mesela kız kardeşimin biriyle seviştiğini görsem, ikisini de bir odaya kapatır, kapının bekçiliğini de ben yaparım.”

4. * “Savaşı Hz. Ali’nin kazandığını gören Muaviye askerlerinin mızraklarının başına Kur’an yapraklarını taktırdı, ne oldu? Ali savaşı kaybetti.”

5. * “Allah varsa şu kâğıdı yırtmama engel olsun...”

6. * “Hz. Muhammet Allah tarafından görevlendirilmiş bir elçidir...”

Bunları kim demişti ve daha neler söylemişti...

Çarşamba günü gazetemizde

Gaziantep Uyanış gazetesi, 22.3.1969

Beni işten attırmaları yetmezmiş gibi bu kez de herhangi bir yerde işe girmemi önlemek için yayına başladılar.

Yukarıdaki anons haberlerini vermeye başladılar.

Bu anons haberlerini tekzip etmek istedim. Ancak mahkeme ilginç bir karar verdi. Okuyalım. Önce tekzip metni...

TEKZİP METNİ HAYRİ BALTA'NIN AÇIKLAMASI

21.3.1969 tarihli gazetenizde verilen anonsla hakkında gerçeğe aykırı sözler atfedilmekte vatandaşlık hakkım zedelenecek menfaatlerimle oynanmaktadır.

Anonsta belirttiğiniz yazılar üzerine 1962 yılında yapılan yargılanmamda beraat ettim. Hatta bu duruşmalarda anonsta belirttiğiniz yazıyı yazarların **“TERTİPÇİ”**, **“MUHBİR”**, olduklarına karar verildi. Aynı kişiler bir de “tanıklık” yaptılarsa da **“şahadetlerinin şayanı kabul ve samimi olmadığı”** belirtildi. Benimse **“Komünizm propagandası yapmak şöyle dursun tam aksine Atatürk ilkelerine bağlı aydın bir kimse”** olduğuma karar verildi.

Anonstaki yazıların bu dördüncü kez yayınlanışıdır. Daha önce Yeni Ülkü, Adalet ve Haber adlı mevkutelerde de aynen yayınlanmış fakat pek mantıksız bulunduğundan kimse üstünde durmamıştır.

Anonsta belirtilen yazıları yazarlar ve yayınlayanlar zamanında Gaziantep Savcılığınca takibata uğramış olup cezalandırılmışlardır.

Yalan, yanlış uydurma yazıları yeniden yayınlamanız Basın ahlak Yasasına aykırıdır. Kaldı ki yazılan yazıların uydurma olduğu yazarı olduğum Kurtuluş gazetesinde açıklanacaktır. Ciddî bir okurun gazetenizdeki uydurmaları bir de benim kalemimden Kurtuluş gazetesinde okumaları gerekir.

Gerçek bir Müslüman, gerçek bir milliyetçi ve gerçek bir yurtsever bir aydınım. Zaman kimlerin daha yurtsever olduğunu gösterecektir. 24.3.1969

Hayri Balta

İşte tekzip isteğim üzerine mahkeme kararı...

X
TC

Gaziantep
Sulh Ceza Mahkemesi
1969/4 Tekzip

TEKZİP KARARI

Hakim: M. Hamdi Özcan, 13227
Katip: Davut Karadavut

Hayri Balta tarafından mahkememize vermiş olduğu 24.3.1969 tarihli dilekçe ile Gaziantep'te münteşir Güneyde Uyanış 22.3.1969 tarihli nüshasında birinci sayfada 6. ve 7. sütunlarında basından notlar başlıklı yazının hakikate uymadığından ekli tekzip yazısının neşrine karar verilmesinin istenmesi üzerine gazete, tekzip yazısı ve dilekçe okundu:

G. D. Dilekçeyi veren Hayri Balta'nın halen Kurtuluş Gazetesinin yazarı bulunduğundan aynı gazete ile cevap verebileceğinden tekzip yazısının neşrine dair isteğın reddine, kararın bir suretinin tekzip isteyene tebliğine evrak üzerinden karar verildi. 26.3.969

Katip Hakim, 13227

X

Siz, tekzip kararının böyle bir gerekçe ile reddedildiğini hiç duymuş muydunuz?

Okuduğunuz bu tekzibi Uyanış'ta yayınlamak üzere Mahkemeye müracaat etmiştim. Mahkemedен gelen 1969/4 sayılı 26.3.1969 tarihli yazı da Kurtuluş gazetesi yazarı olduğumdan Uyanış'ta yayınlanmasına lüzum olmadığı belirtiliyordu.

Yazarların tekziplerinin karşı gazetede yayınlanamayacağı ve ancak kendi gazetesinde cevap verebileceğine dair kanun maddesi aramaktayım...

Pek merak ediyorum bu kanunu... Hangi kanunun neresinde yazıyor. Arayacağım.

Hayri Balta

(Gaziantep Kurtuluş Gazetesi, 28.3.1969)

X

Sayın Valim

Hayrettin Ersöz,

23.3.1969

Tahmin ettiğim ve daha önce size bildirdiğim gibi yerel basın saldırıya geçti. Saldırmalarının iki nedeni var:

Birincisi: 19.3.1969 günü Toplu Basın Mahkemesinde Uyanış Gazetesi sorumluları ile duruşmamız vardı. Duruşmada Yargıçlar; sanıkları, çok zor durumda bırakarak iyice sıkıştırdılar. Bunun üzerine yargıçlar nazarında beni kötölemek ve Yargıçları etkilemek için yayına başladılar.

Yayınladıkları yazılar; daha önce, üç kere Yeni Ülkü, Adalet ve Haber gazetelerinde yayınlanmıştır. Ve ben bu davada, ekli kararda, görüldüğü gibi beraat ettim.

İkincisi: Durumuma acıyan CHP'lilerin beni işe almak istediklerini öğrenmişler. CHP'nin beni işe almasını önlemek için aleyhimde yayın yaparak beni nefret çemberinin içine düşürmek istiyorlar ve bunda da başarılı oluyorlar. Zira Nakıp Ali sineması gişesinde biletçilik yaparak günde on lira alıyordum. Bu yayınlar üzerine oradan da ayrılmak zorunda kaldım.

Sayın Valim, bir adamı durup dururken işten attır; sonra da onu, girdiği her işyerinden attırmak için ne mümkünse yap... Nerede görülmüştür bu?..

Gerçi, bütün bu saldırılardan hukuk yolu ile kendimi temize çıkaracağım ve de hakkımı arayacağım. Ancak bu, biraz zaman alacak. Bu arada ben de Kurtuluş gazetesinde bazı açıklamalar yapacağım. Açıklamalarım hislerime kapılmadan olacak ve olanları olduğu gibi anlatacağım. Açıklamalarımda sizi zor durumda bırakacak hiçbir Beyanım olmayacaktır.

Sizden dileğim; bu yayınlar sırasında Emniyetin tarafsızlığını koruması, hiçbir etkiye kapılmadan yasaları yansızca uygulamasıdır; çünkü cahil ve her gece bardan, sazdan çıkmayan; aslında alkolik bir adam olan, ilkokul mezunu adlı gazeteci Emniyetle pek sıkı fikirdir...

Diyelim karakola bir suçlu düştü. Hemen bu gazeteciye bir telefon; bakıyorum bu gazeteci hemen karakolda... Akşamına karakoldan kurtardığı kuşkulu kişi ile pavyonda içkili bir âlem...

Biri kumar kulübü mü açacak hemen bu gazeteciye

koşuyor... Akşama bir pavyon sefası... Gündüzüne ise adamın işi görülüyor... Bir kişi trafikten ehliyet mi alacak?.. Hemen bu gazeteciye koşuyor... Akşamına pavyonda eğlence... Bu pavyon eğlencesi adamın durumuna göre günlerce olabiliyor... Ertesi gün işi görülmüş...

Bunları gözümle görmesen, kulağımla duymasam ve iyice bilmesem size duyurmazdım... Bu konuda Emniyetin uyarılması zamanı gelmiştir.

Korkum, bu adamın Emniyeti aleyhime tahrik etmesi ve onlardan aldığı cesaretle şirretliğini artırmasıdır...

Emniyet tarafsız olursa ve yasaları hiçbir etkiye kapılmadan yürütürse ve yapılması olası saldırıları karşı uyanık olursa ben bunların hepsinin hakkından gelirim.

Derin saygılarımla, 23.3.1969

Hayri Balta

+

Sonra ne oldu Değerli Ustam?..

Vali Emniyet müdürünün kulağını çekt mi?

Hatırladığım kadarıyla aynı vali bağ evinde bütün gazetecilere bir şölen vermişti O yıllarda. Şölen de yiyecek, içecek özellikle de rakı ganiydi.

Bizimkiler yediler, içtiler sarhoş oldular; utanmadan, arlanmadan valinin ayağının dibine, masanın altına işediler.

Ne diyeyim? Gaziantep basını bunlardı işte. Toplumun kurtuluşu için savaşım veren bizlere mahpushane; safahat düşkününü bu sözüm ona gazetecilere pavyon yolları açtı.

Sevgi, saygı...

Fevzi Günenç, 3.6.2009

X

Yukarıdaki yazıya KURTULUŞ GAZETESİNDE yanıt veriyorum:

HAYRİ BALTA DOSYASI

Devleti, Hükümeti, Millî Emniyeti, Vilâyeti, Yargıçları, Savcılarını, Adalet Partisini ve Halk efkârını ilgilendiren konu?

Nasıl Solcu Etiler?

Nasıl İşten Attılar?

Adalet Partisi aşağıda okuyacağınız mektubu yazan adamın oyu hatırına durup dururken beni işten çıkarmıştır.

“Eşekoğlu eşek Hayri

Sen (sinkaf) bacın (sinkaf) ve sen Gaziantep'in en çak adi adamlarından daha adi insansın (sinkaf)

Eşekoğlu eşek sen çok namussuz ve karakersiz Emin Kılıç Kalenin zırvalarından Gaziantep'te çok alçak ve iğrenç olarak vasıflandırılan bir hükalasın.

Eşekoğlu eşek... Adi adam. Alçak adam. Domuzlar kralı, domuzlar kralı (Sinkaf... Sinkaf...) hergele, hergele, hergele...”

**İmza
GERİCİLER**

+

Belgelerle ispat edeceğim:

Beni işten

Hükümet atmamıştır,

Millî Emniyet atmamıştır,

Vilâyet atmamıştır...

Beni işten AP atmıştır

Uyanıştaki isim ve adresi mahfuz yazıyı yazan milliyetçi (!) ile A. H. S. İle D. F. ve daha başkaları S. Aksu ile F. D. Ve daha başkaları ile olan konuşmalarımı günü güne tutmuş olduğum notlardan kelimesi kelimesine...

+

GÖRÜN BAKALIM EL Mİ YAMAN MIŞ, BEY Mİ?

Adliye dururken, savcılık dururken, Emniyet dururken dört çocuklu yoksul bir adamı işten atmak nasıl olurmuş? Göstereceğim size...

GADANIZI ALDIM HEPİNİZİN BEKLEYİN...

BEKLEYİN, YARINBAŞLIYORUM...

(Gaziantep KURTULUŞ GAZETESİ. 2.4.1969)

+

HAYRI BALTA DOSYASI

NASIL SOLCU ETTİLER - NASIL İŞTEN ATILAR

Gönüllü gönülsüz yapıyorum şu açıklamaları. İçimden gelmeye gelmeye.. İstiyorum ki Uyanış Gazetesinin

yazdıklarının (**Millet ve Mukaddesat Düşmanlarının İç Yüzü** başlıklı 22.3.1969 tarihli anons...) hemen arkasından ben de işin içyüzünü anlatan açıklamalarda bulunayım. Ama duyduğuma göre Uyanış Gazetesi'nin sahibi: "Yahu "ben Hayri Balta'yı ne bilirim, ne de tanırım. Benim gazetemde memleket meseleleri ile ilgili görüşler dile gelmeli iken nasıl olur da bir adam aleyhinde neşriyat yapılabilir?" diyerek Nuri Sabırsız'ın aleyhimde yapacağı yayına izin vermemiş...

Görüyorsunuz ya bir halk çocuğu olan, benim de şahsen kendisini tanımadığım Zeki Demir nasıl sağduyu sahibi.

Her zaman söylemişimdir: Halktan kötü adam çıkmaz. Binde bir çıkan serseri ruhlu, kimseler de olmasa böylesi iyi adamların değeri anlaşılmaz. Halk içinden birkaç ne oldum delisi çıkıyor çıkmasına ama onlar için yakınları bile arkalarından: "Kulak asmayın ona, şarlatanın birisidir..." der.

Adam bir kere kişiliğini yitirmesin yoksa. Başarılı olup olmadıklarını hizmet ettikleri kimselerin gözüne bakarak anlamaya çalışırlar. Bu gibilerin uşaklık, köpeklik ettikleri kişilerin yanında bile hiç mi hiç değerli yoktur. Ve o kişiler ki onlardan en çok sahipleri öğrenir. Ama çıkarları için, duydukları duyguyu belirtmeden, onları kullanırlar.

Şimdi gelelim Uyanış'ta yayınlanan anonslardaki paragraflara. Görelim bakalım kimmiş millet ve mukaddesat düşmanları.

ANONSUN BİRİNCİ YILDIZI:

(1. * "Nazım Hikmet, Aziz Nesin, Fakir Baykurt, Gaziantep'e gelse ellerine ayaklarına kapanır yoruluncaya kadar sırtımda taşırım...")

Birinci paragrafta benim şöyle söylediğim belirtiliyor. Sözde ben demişim ki: "Nazım Hikmet, Aziz Nesin, Fakir Baykurt Gaziantep'e gelseler, ellerine ayaklarına kapanır, yoruluncaya kadar sırtımda taşırım..."

Bu konuşma şöyle oldu. Benim bir teyzem oğlu var. Mete Necdet Sevinç... Bizim Anadolu, yazarı. Kafası kızınca Peri Dergisi yakar. Böylece memleketin ahlâkını düzeltceğini sanar. Bir de memleketin çok iyi tanıdığı Zekeriya Beyaz adında bir imam ve bunların çömezlerinden Bekir Kaynak, Necdet Teymur ve, Cevat Güralp adında birkaç sabi...

Bundan sekiz yıl önce bu adamlar Milli Emniyet Gaziantep

temsilcisi Mehmet Baykal ile işbirliği yaparak bana bir tertip kuruyorlar. Mehmet Baykal'ı bilmem ama diğerlerinin hepsi de Nurcu.. Bunun böyle olduğu mahkeme kararı ile sabit. (Bakınız yukarıda Gaziantep Sorgu Hakimliğinin Asliye Ceza Mahkemesince onaylanmış kararı...)

Bunlar Gaziantep Emniyetiyle işbirliği yapmaktan aldıkları güçle nurluluk faaliyetlerini serbestçe yapacaklarını sanıyorlardı. Emniyet bir yandan bunlardan istihbarat olarak yararlanırken bir yandan da kendilerini yakinen takip ediyordu. Kendi küçük akıllarınca Emniyeti tongaya düşürdüklerini, bir taşla iki kuş vurduklarını sanıyorlardı.

Anlatacağım konuşma bundan sekiz yıl önce 1961 yılında olmuştu. O zaman ben Millî Eğitim Müdürlüğünde daktilo olarak çalışıyordum. Bunlar bir kere beni mimlemiş ve bu yolda da Mehmet Baykal'ı umutlandırmış olduklarından her gün ağzımdan laf alarak Emniyete yetiştirirlermiş...

Dairelerin paydos saatinde benim işten çıkmamı beklerler; daireden çıkar çıkmaz, kadar benimle birlikte evime kadar giderlerdi.

Ben hiçbir şeyin farkında değildim. Sordukları sorulara safiyene cevaplar verirdim. Bu saflığımı taa zanlı olarak Emniyete götürülünceye kadar devam etmiştir.

Bu çocuklar Zekeriya Beyaz adlı imamın talimatı üzerine benimle tam bir buçuk yıl konuştular. Zekeriya Beyaz'ın hazırlamış olduğu tuzak sorular bana sorulmuş ve benim verdiğim cevaplar da gider Emniyet 1. Şubenin defterine yazılmış.

O zamanlar sizler beni görmeli idiniz. Bunların, sorularına verdiğim cevapları hayran hayran dinlemelerine bayılırdım.

Çünkü o sıralar ben bir nokta nerede kullanılır, bir büyük harf nerelerde yazılır bilmezdim. Bilgisizliğimin derecesi o kadar ileri idi ki meselâ bir bardak su içsem düşünürdüm; "Yahu şu içtiğim su ile yediğim yemek aynı delikten mi aşağı iniyor; yoksa bunların ayrı ayrı deliği mi var?" derdim.

Oysa ilkokul mezunu idim. Ama okuldan ayrılalı en az on beş yıl olmuştu. On beş yıllık bir ayrılıktan sonra bildiklerimi unutmuş olmak bende bir çöküntü yaratmış olacak ki bunların sorularına bilgisizce verdiğim cevapların ilgi ile dinlenmesi beni coştururdu...

Bu Nurcu gençlerden Bekir Kaynak, bir gün beni yolda çevirdi. O zaman müze olan şimdiki Hüseyin Paşa Camisinin önünde idik.

Bekir Kaynak, "Gökhan Evliyaoğlu'nun o zamanlar Son Havadis gazetesinde yazmış olduğu yazılardan söz ederek ve herkesçe malûm olan ve de komünizm ticareti yaparak geçinen Dr. Fethi Tevetoğlu'nu milliyetçi diye övüyordu." Söze böyle başlamıştık. Bekir Kaynak'la:

- O senin milliyetçi dediklerinin neresi milliyetçi? Bu adamlar Demokrat Parti ileri gelenlerince Anayasa çiğnenirken, Tahkikat Komisyonu kurularak mahkemelerin elinden yargı yetkisi alınırken, İnönü gibi bir muhalefet lideri kendi kurtardığı Uşak'ta yurttaşlar tarafından taşlanırken, harcını kendisinin attığı bir Büyük Millet Meclisinden dışarı atılırken, Beyazıt'ta üniversite gençliği coplattırılıp kurşunlattırılırken seslerini çıkarttılar mı?

Bekir Kaynak:

- Hayır.

- Sonra 27 Mayıs Devrimi oldu. İktidarın bütün icraatı bütün çıplaklığı ile, karın eriyip pisliğin meydana çıkması gibi, meydana çıkmadı mı?

- Evet.

- Yine bu adamlar milletçe benimsediğimiz Anayasaya "hayır." dedirtmek için "Hayır da hayır vardır!" diye propaganda yapmadılar mı?

- Evet.

- Yine bu adamlar, 27 Mayıs'tan sonra görüldü ki memleket hazinesi tamtakır. Bunun üzerine Millî Birlik Komitesi vatandaşlardan yardım isteğinde "bulunmadı mı?"

- Evet.

- Senin milliyetçi dediklerinin içinden kim getirip de hazineye "bir kuruş yatırdı? Ama senin beğenmediğin fakir fukara kolundaki bileziği, parmağındaki yüzüğü, kulağındaki küpeyi getirip devlet hazinesine yatırmadı mı?"

- Evet.

- Hattâ şu senin beğenmediğin, solcu dediğin yazarlardan Aziz Nesin, kazanmış olduğu ve belki de tek serveti olan Altın Palmiye armağanını getirip hazineye yatırmadı mı?

- Evet.

- Eee be adam.. Senin hiç burnun kulağın yok mu? Milletın

hazinesi, devletin hazinesi tamtakır olar da bu adamlar bir kuruluş getirip devletin hazinesine yatırımlarsa bu adamlara nasıl milliyetçi dersin?

- Sahi ha! (Sahi ha! demesine inanmayın.)

- O senin sözde milliyetçilerinden, sözde Türkçülerinden biri olsun 27 Mayıs'ı benimseyebildi mi?

- Yok.

- Nerede kalıyor bunların milliyetçiliği öyleyse? Yahu bunlardan birinde olsun millî duygu yoktur. Bunların hepsi palavracı...

Bak sana bir olay anlatayım. Geçenlerde Aziz Nesin, bir iş için, Adana'ya gelmişti. Adana'nın milliyetçi gençleri ile İmam Hatip Okulu öğrencisi mukaddesatçı gençleri Aziz Nesin'in Adana'da kalmış olduğu otelin önüne gelerek aleyhte mümayiş yaptılar. Adamcağıza yapılmaması gereken hareketleri ve en ağır küfürleri yaptılar. O kadar ileri gittiler ki polisler müdahale etmek gereğini duyduklarından birkaçını yakalayıp karakola götürdüler. Bu senin milliyetçi ve mukaddesatçıların karakolda ne deseler beğenirsin?

- Ne demişler?

- Biz Aziz Nesin'in aleyhinde değil de lehinde tezahürat yaptık.

- Yuh öyleyse böylesi milliyetçi ve mukaddesatçılara...

- Yuh ya.. Ama al bir Aziz Nesin'i, al bir Çetin Altan'ı, al bir Fakir Baykurt'u. Böylesi 'bir davranışta katiyen ben lehte tezahürat yaptım demez. Milliyetçi dediğin dürüst ve gerçekçi olur. Yok, arkadaş ben böylesi milliyetçiliğe ve de böylesi mukaddesatçılığa milliyetçilik demem, mukaddesatçılık demem. Buna desem desem edepsizlik, şarlatanlık derim.

O senin beğenmediğin adamlara gelince o adamları sırf açık sözlü olduklarından ve davalarını erkekçe savunduklarından ötürü Gaziantep'e gelseler, yoruluncaya kadar sırtımda taşırım.

İşte, "sırtımda taşırım" meselesinin aslı bu. Bu konuşmam çıka çıka: "**Nazım Hikmet, Aziz Nesin, Fakir Baykurt Gaziantep'e gelse ellerine ayaklarına kapanır, yoruluncaya kadar sırtımda taşırım.**" şeklinde yayınlandı. Bir an için böyle kabul edelim;bunun Komünistlik neresinde?

Bu konuşmamızda Nazım Hikmet'in adı hiç mi hiç

geçmemiştir. Nazım. Hikmet'in adını kendileri uydurmuşlardır.

Sırası gelmişken şunu da belirtmeliyim. Gerek Aziz Nesin, gerek Fakir Baykurt ve de Çetin Altan öyle sırtta taşınmayacak adam değillerdir. Bu adamlar gerçekten vatansever, gerçekten milliyetçi ve gerçekten Atatürkçülerdir.

Eğer Aziz Nesin, Çetin Altan, Fakir Baykurt şu an Gaziantep'e gelseler, seve seve, derin bir saygı ile dostça ellerini sıkar, eğer yürüyemeyecek durumda iseler sırtımda taşıyırım.

Geçmiş olsun eski devirler. Anlaşıldı artık kimlerin vatanını kimlerin cüzdanını sevdiği...

SESLENİŞ!

Bre aşağılık duygusunun zebunları,
Bre cehaletin timsalleri,
Bre pavyon, delileri,
Bre istikbalin mentecileri...

Şu açıklamalarım mı milliyetçilik ve mukaddesatçılık düşmanlığı? Yoksa: "Pavyon olsun da isterse solun da solu olsun!" demek mi?

UYARI:

Şimdi yukarıdaki seslenişimi okuyan dostlar: "Yahu bu adamlar böyle bir seslenişe muhatap olamayacak kadar biçaredirler. Gerçi bunlar sana ispat edemedikleri iftiralar atmışlardır, seni işinden ekmeğinden etmişlerdir; fakat sana bu iftirayı atanları adam yerine korsan yanılmış olursun, diyeceklerdir.

İşte dostlarımla yanıldığı en önemli nokta bu... 1962'den bu yana yedi yıldır sustum. Sustukça bütün şüpheleri üstüme çektim. Sanki korkulacak bir şeyim var da susuyordum gibi oldu. Oysa sağın solun: "Sus! Bunları adam yerine koyma. Bunların ne mal oldukları bütün milletçe belli!" diyerek beni oyalamalarına aldanmış olduğumu iyice anlamış bulunuyorum.

Aslında dostlarımla beni durdurmalarının, açıklama yapmaktan alıkoymalarının nedeni: Karşı tarafın bana yapacağı saldırılardan korkmuş olmalarıdır.

Fakat olaylar o denli gelişti ki ve bu adamlar şirretliklerini o denli ileri götürdü ki en yakınlarım bile bende bir şey var sanmaya başladı.

Bu bakımdan hiç kimsenin bana: “Yahu, bu adamlara uyma!”demeye hakkı yoktur. Ben bu adamlara uymadığım halde ekmeğimden oldum. Eğer bu adamların saldırılarını gününde karşılasaydım ve gerçekleri gününde açıklasaydım bu biçarelerin suratlarına daha ezici bir nefretle ve tiksinierek “bakardı halkımız...”

Sonra beni “Bu biçarelere cevap verdiğim için ayıplayan dostlara İsmet İnönü'nün çok önemli şu sözünü hatırlatırım. İnönü gibi tarihi bir kişiliği olan, ağzından çıkan sözü kırk kere indirip kaldırıp tartmadan çıkarmayan bir lider bakınız ne diyor; **“BİR MEMLEKETTE NAMUS ERBABI, EN AZINDAN, NAMUZZUMLAR KADAR CESUR OLMADIKÇA O MEMLEKET İÇİN KURTULUŞ YOKTUR.”**

Ve yine bu konuda derinden saygı duyduğum ve sevdiğim çok sayın Cemal Gürsel'in de, Allah gani gani rahmet eylesin, bir sözü var; Gürsel diyor ki: **“BİR MEMLEKETTE MÜNEVVERLER ve NAMUSSLULAR ŞİRRETLER KADAR CESUR OLMAYA MECBURDUR.”**

Korkacak bir suçları olmayanlar şirretlerin saldırılarından korkmazlar.

Bu memlekette partili kodamanların torpilleri Adalet duvarına çarpınca güneş görmüş kar gibi eriyecektir.

ANONSUN İKİNCİ YILDIZI:

(2. * “Nazım Hikmet'in durumuna düşmemek için Türkiye'de Komünizm yasak olduğundan propagandamızı sosyalizm, sosyal adalet perdesi altında yapacağız.”)

Uyanış'ın geçici ve ayreti olarak yayınlanan anonsunun ikinci yıldızlı paragrafında benim: “Nazım Hikmet'in durumuna düşmemek için Türkiye'de komünizm yasak olduğundan propagandamızı sosyalizm, sosyal adalet perdesi altında yapacağız...” dediğim ileri sürülüyor.

Şimdi, ister inanın ister inanmayın, fakat inanmanızı isteyerek belirteyim ki böyle bir konuşmam hiçbir yerde, hiçbir zaman olmamıştır. Olsa idi: “Evet, böyle demiştim.” diye söylemekten çekinmeyeceğimi beni yakinen tanıyanlar bilir.

Zaten “bu sözde bile, iyice düşünülürse, korkulacak bir şey yoktur. Şöyle bir anlam çıkar bu cümleden:

Bu sözlerden komünist olan bir kişinin kanunlara saygı duyduğu anlaşılır..

Ne ise asıl konumuza dönelim. Suç olsa da olmasa da Uyanışta geçici ve ayreti olarak yayınlanan anonsun ikinci yıldızındaki sözleri ben sarf etmedim...

ANONSUN ÜÇÜNCÜ YILDIZI:

(3. * “Müslümanlarca namus malûm, mesela kız kardeşimin biriyle seviştiğini görsem, ikisini de bir odaya kapatır, kapının bekçiliğini de ben yaparım.”)

Yahu bu adamlar pek matrak be! Nasıl da uyduveriyorlar böyle ipe sapa gelmez lafları. Sözde ben Müslüman değilmişim gibi: “Müslümanlarca namus malûm. Meselâ benim kız kardeşimin biriyle seviştiğini görsem ikisini de bir odaya kapatır, kapının bekçiliğini de ben yaparım.” demişim.

Böyle bir sözü, nerede, nasıl ve ne münasebetle söylemişim. Bu sözlerimi sarf ettiğimi söyleyenler bana hatırlatmaya çalışırlarsa memnun olurum. Söylemediğim bir sözün neresini açıklayayım.

ANONSUN DÖRDÜNCÜ YILDIZI:

(4. * “Savaşı Hz. Ali'nin kazandığını gören Muaviye askerlerinin mızraklarının başına Kur'an yapraklarını taktırdı, ne oldu? Ali savaşı kaybetti. ...”)

Evet: “Savaşı Hz. Ali'nin kazandığını gören Muaviye, savaşı kaybedeceğini anlayınca, askerlerinin mızraklarının ucuna Kur'an yaprakları taktırdı.” dedim. Fakat devamını demedim ve şimdi bile demekten sakınıyorum. Çünkü böyle bir ifade benim mizacıma aykırı. Tamamen iftira... Yinelemekten bile hicap duyuyorum. Onun için üç nokta olarak belirttim...

Bu konuda konuşmayı Kırkayak'ın üstündeki yol kenarına bankalarca konulan oturakların üstünde teyzemin oğlu ile baş başa konuşmuştuk. Hz. Ali ile Muaviye'nin savaşını kendisi sorduğu için ben de anlatmışım. Şimdi bu savaşları burada yeniden anlatmayı yersiz buluyorum...

Teyzem oğlu Bizim Anadolu yazarı olup klinik bir tiptir.

ANONSUN BEŞİNCİ YILDIZI

(5. * “Allah varsa şu kâğıdı yırtmama engel olsun...”)

Bu dangalaklarla cüz-i irade ve küllî irade konusunda tartışmıştık. O kadar dangalaklardı ki bunlar cüz-i irade ne demek, küllî irade ne demek bilmiyorlardı.

“Adam öldürsek bile bunda bizim suçumuz yok: bu, bir takdiri ilahidir...” diyorlardı..

Bense, “Hayır sorumlusu biz olduğumuz fiiller de var.” diyerek cep defterimden koparttığım bir kâğıdı gözlerinin önünde yırtarken; eğer her şey “Allah’ın iradesinde ise şu kâğıdı yırtmama engel olsun!” diyerek cüz-i iradenin insan elinde olduğu kanıtlamaya çalışmıştım.

Ama küll-i irade o büyük kuvvetin elindedir. Onu da inkâr etmek budalalıktır, aptallıktır, bilgisizliktir.

Bu konuşmam da çıka çıka **“Allah varsa şu kâğıdı yırtmama mani olsun!”** şeklinde çıktı.

ANONSUN ALTINCI YILDIZI:

(G. T. 22.2.2010)

(6. * “Hz. Muhammet Allah tarafından görevlendirilmiş bir elçidir...”)

Anonsta görüldüğü gibi: “Hz. Muhammed Allah tarafından kiralanmış elçidir..” demişim. Ben hayatımda böyle çelişkili cümle kullanmamışımdır. Desem desem “Görevlendirilmiş bir elçidir” derim.

Sonra benim gibi içki içen, bardan-sazdan çıkmayan, çoğu mezarlığı boylamış kabadayılarla, kudurmuş gibi kavga etmekten çekinmeyen bir adam bütün bunları terk ederek eli kalem, tutan bir adam oldu ise bunun tek sebebi: Hakikî bir Allah bilgisine sahip oluşumdur.

Eğer benim sahip olduğum Allah bilgisine Arap dünyasının milyonda biri sahip olsa idi, iki milyonluk İsrail karşısında, doksan milyonluk Arap camiası perme perişan olup komünist ve Allahsız olarak bildikleri Rusya’nın himaye ve yardımlarına sığınmazlardı.

Bu konuda daha fazla yazmayı yersiz buluyorum. Gönüllü gönülsüz yazmış olduğum şu açıklamayı daha fazla uzatmak istemiyorum. Yalnız, zaman zaman şöyle bir söz söylediğim de yazılır sağcı ve yağcı basında: Sözde ben **“Miden alırsa annen de helâli”** demişim. Yani bunlara göre eğer dinlerinde “Anne ile bacı ile yatmak helaldir!” diye yazsa; bunlar, hiç çekinmeden anaları ile bacıları ile yatacaklar. Çünkü bunları bağlayan dinin emirleridir. Oysa benim, “helaldir” dense bile anamla, bacımla yatmayı midem almaz... Çünkü beni bağlayan kurallar akıl, sağduyu, vicdan

kurallarıdır...

Bu konuşmanın da aslı şöyle. Üç Hoparlörlü İmam olarak tanınan Zekeriya Beyaz ile Bekir Kaynak adında biri yanıma geldiler. Daha önce de birkaç kere yolda falan konuşmuştuk. Bu kere de söz arasında bana;

- Evlenme hakkında görüşün nedir? dediler. Kendilerine:

- İnsan severek evlenmeli. İnsanın severek evlenmesi gerektir, bence, dedim.

Bunun üzerine Zekeriya Beyaz:

- Ya insan bacısını severse? diye tepeden inme bir tuzak soru yöneltti.

- Canım şimdi bacıyı da nerden çıkardınız? Hiç kardeş bacıyı sever mi? Bu nasıl söz "böyle?..

- Öyle ama felsefi olarak düşünmüyor muyuz? dedi imam.

- Evet.

-- Evetse felsefenin içine almayacağı konu yok.. Gönül bu ya...

- Eğer kardeş bacısını sevecek kadar alçalırsa, insanlık dışına çıkarak böylesine hayvanlaşırsa, bir insan böylesine kayış gibi bir mideye sahip olursa böyle adamlara ben ne diyebilirim... demiştim.

Bu konuşmam da çıka çıka: "Hayri Balta, "Miden alırsa annen de helal..." dedi şeklinde çıktı. Eyi ki miden alırsa şartını koymuşlar... Dedim ya dervişin fikri ne ise zikri de o olur...

Bu biçare adamların saldırılarına cevap vermek istemiyorum artık. Ama yine edepsizlik ederlerse, istemeye istemeye, hak ettikleri cevabı vermekten çekinmeyeceğim...

+

Yakardaki açıklamalar, 3.4.1969 - 8.4.1969 tarihleri arasında GAZİANTEP KURTULUŞ GAZETESİNDE çıkmıştır. Müfteriler bu açıklamalarıma karşı bu güne değin herhangi bir yalanlama ve açıklama göndermemişlerdir... (2.9.2009)

X

T. C.

BAYINDIRLIK BAKANLIĞI

YAPI VE İMAR İŞLERİ REİSLİĞİ
Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğü

6.6.1969

Baş Müh.: Prs.
Dosya No: 14/4
Sayı: 2704

Konu: Dilekçeniz Hk.

HAYRI BALTA
ÜNLER KİTAPEVİ ATATÜRK BULVARI
GAZİANTEP

İLGİ

- a) 5.5.1969 günlü dilekçeniz
b) 21.5.1969 “

931 sayılı İş kanunu 20.maddesinin ve 4.Toplu İş Sözleşmesi 154. maddesinin size verdiği hakları kullanarak Müdürlüğümüzden iş sürenizi gösterir, hal ve hareketinizi belirtir bir hizmet belgesi istemiştiniz, kanun ve iş sözleşmesi hükümlerine göre istekleriniz karşılanmış bulunmaktadır.

Bilgi alınmak üzere rica olunur. 6.6.1969

Halil S. AKSU
YAPI İŞLERİ 9. BÖLGE MÜDÜRÜ

EKLER :

Ek: 1 Adet dilekçe eki belge.

A/M

X

Eşraftan iki kişi de CHP Gaziantep İlçe Başkanı Mehmet Tekinalp'e aşağıdaki mektubu yazıyor:

+

H. A. ile H. S.'ye,

15.4.1969

Dün yanıma Adil Nakkaş geldi. Yalan olmasını çok istediğim, doğruluğuna bir türlü inanmadığım şu haberi verdi: Siz ikiniz, Mehmet Gençten'in de huzurunda, Adil

Nakkaş'a:

"Tekinalp'a söyleyiniz. Hayri Balta'yı partide çalıştırmayın. Kendisine kâtip gerekse biz gelir günde iki saat çalışırız." demişsiniz. Gerekçe olarak da, mahkemeye verdiğim takdirde mahkûm olmaktan kurtulamayacağınız sıfatlar yakıştırmışsınız bana...

Bugün sabaha kadar uyuyamadım. A. Efendiyi baba dostu bir arkadaş bilir her gördüğüm yerde saygı ile selâm verirdim. H. S.'i de amcamın arkadaşı ve uzaktan bizi seven bir akraba olarak bilirdim.

Bu sözleri sizlerin söylemiş olduğuna bir türlü ihtimal veremiyorum. Sizlerle aramda ekmeğim ve işimle oynamayı gerektirir hiçbir olay geçmedi. Sizlere karşı hiçbir zaman kötü duygular beslemedim. Zaten ben hayatımda kimseye kötülük etmeyen, kötü bir duygu beslemeyen bir kişiyim.

Şimdi sorarım sizlere bir adamın ekmeği ile oynamak hangi ahlâka ve hangi dine sığar? Kaldı ki sizler beş vakit namazlı, Hacı-Haremeyn kimselersiniz.

Dininizde ve Kitabınızda bir adamın ekmeği ile oynamak var mı? Ben işsiz kalsam, çocuklarım perişan olsa sizlerin eline ne geçecek? Vicdanınız sızlamayacak mı?

Sizler bir adamın ekmeği ile bilerek mi, bilmeyerek mi oynuyorsunuz? Ne geçer elinize benim zelil ve perişan olmamdan. Ne yaptım size? Kime ne yaptım ki?

Kaldı ki sizler CHP'li de değilsiniz. Eğer partiye yaranmaksa amacınız bunun yolu da böyle ayak kaydırmalar değildir.

Hem partiyi kışkırtarak beni işten attıracaksınız? Hem de, hiç haberiniz yokmuş gibi, "Solcu olduğu için yine işten atmışlar!" diye aleyhimde propaganda yapacaksınız.

Bu gibi işler insanlığa, ahlâka, insanlığa, Müslümanlığa sığar mı? Söyleyin Allah için?

Sizlerin ahlâk, insanlık ve Müslümanlık anlayışı bu mudur? Bu ise, söyleyecek hiçbir sözüm yok size..

Ne yapayım ki size olan saygımı, sevgimi yitirdim.

Selâmlar...15.4.1969

Hayri BALTA

(NOT: Bu iki kişi ölmüş oldukları için açık adlarını yazamıyorum...)

+

Hayrettin ERSÖZ
GAZİANTEP VALİSİ

24.4.1969

Sayın Valim,

Hâlen CHP'de sekreter olarak çalışıyorum. Ayda 500 lira geçecek elime. Dört çocuklu ve evimin aylığının da 250 lira olduğunu söylersem ne durumda olduğumu anlarsınız.

Dileğim: 1. Şubeye mensup sivil polisler İl Yönetim Kurulu üyelerimizden İbrahim Hortoğlu'na, 23 Nisan 1969 Çocuk Bayramı günü, Kapalı Spor Salonunda yapılan eğlence gecesinde, toplu halde:

“Niçin partide çalıştırıldığımı, benim gibi bir adamın böyle bir yere sokulmamam gerektiğini, geçimim için ihtiyacım olan parayı ise Moskova'dan aldığımı..” söylemişler.

Aynı şekilde Amerikan Hastanesinden ayrılıp Yapı İşleri 9. Bölge'de çalışmaya başladığım günlerde de işyerime baskı yapılmıştı işten atılmam için...

İbrahim Hortoğlu kendilerine gereken cevabı vermiş...

Moskova'dan para almama gelince... Artık bu kadar da mesnetsiz konuşulmaz. Ne Moskova'dan parası Sayın Valim, yiyecek ekmeği, yakacak odunu, ev sahibine verecek parayı bulamıyorum. Bakkala, kasaba ve ekmekçiye bu ay nasıl para vereceğimi düşünüyorum kara kara... Eğer birikmiş bonolarımın faizi de olmasaydı elektriklerim kesilecekti bu ay...

Maksadım sizi üzmemek değil. 1. Şube polislerinin bu baskısını duymamış olsaydım sizi rahatsız etmeyecektim.

Gişeciliğe razı olurum, çalıştırılmamam için baskı yaparlar. Ayda elli-altmış lira için gazeteciliğe razı olurum, yazdırmazlar. Bu baskı ve önlemler resmî ve gayr-i resmî kanallardan yapılmaktadır.

Dileğim: Halen sizin emrinizde bulunan 1. Şubeye mensup polisler durup dururken yapmasınlar bu baskıyı. Eğer bir bildikleri varsa tertibe tenezzül etmeden yakama yapışarak adalete teslim etsinler beni.

Yani ben aç kalırsam polislerin eline ne geçer acaba? Görevleri bana hissettirmeden takip etmek mi, yoksa

işverenlerimi korkutarak işime son verdim mi?

Sizi meşgul ettiğim için özür diler saygılar sunarım.

24.4.1969

Hayri Balta

NOT: Münasip görürseniz Lütfü Söylemez de okusun bu mektubumu...

G. 22.3.2010

xxx

38. GENELGE

Gaziantep Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğünde Personel Şefi olarak çalışırken 2.1.1969 tarihinde Adalet Partisinin düzenlediği bir tertip sonucu iş akdim feshedilmiştir.

Olay şöyledir: Eniştem kendisinden ayrılmak isteyen kız kardeşime sahip çıkıyorum diye çalıştığım işyeri müdür yardımcısı Asım Ahiye telefonda ve de şifahen işten atılmam yolunda baskı yapıyor. 16.12.1968 tarihinde de işyerine gelerek: **“Eğer siz işten atmazsanız Adalet Partisi yolu ile yine işten attırırım!”** diyor.

Bundan sonra eniştem, Adalet Partisi Belediye Şehir Meclisi üyesi S. M. ve birkaç AP'li ile anlaşarak Gaziantep AP Merkez İlçe Yönetim Kurulu Üyelerini, solcu olduğum ve bu nedenle işten atılmam gerektiği konusunda, tahrik ediyor.

AP Merkez İlçe Yönetim Kurulu Üyeleri toplantı yaparak benim işten atılmam konusunu görüşüyor. Bu sırada üyelerden Halil Karabıçkı (Zelzele Halil) Görevi vatandaşa ekme bulmak olan partimiz bir vatandaşın ekmeği ile oynayamaz. Çalıştığı işyerinde iyi sicil almış olan bir adamı nasıl olur da bir iki oy hatırına işinden atmak istersiniz. Allah'tan korkunuz!” deyip şikâyetçileri kovarak kapıyı çekip çıkıyor.

Buna karşın AP Merkez İlçe Yönetim Kurulunca işten atılmama karar veriliyor. Ancak ortada bir neden (sebe) yok. Bunun da çaresini buluyorlar. Ekli gazetede okuyacağınız isim ve adresi mahfuz yazıyı yazarak Gaziantep Uyanış gazetesinde yayınlıyorlar.

Hazırlayıp yayınladıkları bu yazıyı bir yazı ekinde Bayındırlık Bakanı Orhan Alp'e gönderiyorlar. **“Falan yerde çalışan adamın burada çalışması halk tarafından iyi**

karşılanmıyor; bu bize, oy kaybına neden olabilir. Bu nedenle görevine derhal son verilmesi gerekir!” deniyor.

Bu yazıyı alan Bayındırlık Bakanı Orhan Alp ise derhal telefona sarılarak işyeri müdürüne işten atılmam konusunda emir veriyor. Bunun üzerine de iş aktim feshediliyor.

Halen, dört çocuğum, eşim, kız kardeşim ve yaşlı babam olmak üzere 8 kişilik ailemin tek gelir kaynağıyım. Oturduğum ev de kira...

Adli ve idari bir kovuşturmayla uğramadan, disiplinle ilgili bir işlem yapılmadan işten atılmam partizanca bir tasarruf olup aynı zamanda İş Kanununa ve vatandaşın temel hak ve hürriyetlerine aykırıdır.

İşten atılmam üzerine Adalet Partisinin ileri gelenleri ile tek tek görüştüm. Yaptıkları yanlış işten dönmelerini istedim. Resmi mercilere de başvurarak yapılan bu hukuka aykırı işlemi dönülmesini rica ettim. Ne var ki bir sonuç alamadım.

Bu olaydan haberi olan birçok aydın, bana hak verdikleri halde, medeni cesaret yoksunu oldukları için olaya seyirci kalmaktan başka bir şey yapamadılar.

Medeni cesaret sahibi aydınları bulunan bir ülkede şahsıma yapılan bu adaletsizlik bir partiye oy kazandırmak şöyle dursun; o partiyi, iktidardan düşürmek için yeterli bir neden bile olabilir.

İş aramak için gittiğim her yerde bana eski işimden niçin ayrıldığımı soruluyor ve ben ne yanıt vereceğimi bilemiyorum.

Bir vatandaş kamu hizmetinden ancak yargı kararı ile yasaklanabilir. Oysa ben kamu hizmetinden partizanca bir tasarrufla yasaklanmış durumdayım...

Hiçbir suçun karşılığı işsiz kalmak değildir ve hiçbir suçun cezası bu kadar ağır olamaz...

Adalet Partisi devlet mi? Değilse, Devlet; Adalet Partisinin yaptığı bu partizanca tasarrufa niçin müdahale etmiyor?

Bu basiretsiz politikacılara yaptıklarının kanunsuz olduğu hatırlatabilecek bir mercii yok mu?

Bu olay hakkında soruşturma açılarak sorumluların cezalandırılmasını ve aynı işime iadem yolunda yapılması gerekenin yapılarak bana yardımcı olunmasını saygılarımla arz ederim. **1.5.1969**

Hayri Balta

Adresim:

Hayri Balta,
Gaziler Cad. Ünler Kitabevi,
Gaziantep
X

1.5.1969 TARİHLİ GENELGE'NİN GÖNDERİLDİĞİ YERLER.

1. Cumhurbaşkanlığına
2. Senato Başkanlığına
3. TBMM Başkanlığına
4. TBMM Dilekçe Komisyonu Başkanlığına
5. Başbakanlığa
6. Kâmil Ocak, AP Milletvekili
7. Bayındırlık Bakanlığına
8. Çalışma Bakanlığına
9. Yol-İş Sendikası Genel Başkanlığına
10. Türk-İş Genel Başkanlığına
11. Cemal Madanoğlu'na
12. Bülent Ecevit'e
13. Selahattin Hakkı Esatoğlu'na,
14. Çetin Altan'a,
15. Doğan Özgüden'e,
16. İlhan Selçuk'a
17. İlhami Soysal'a
18. Av. Halit Çelenk'e
19. Beyhan Cenkçi'ye,
20. Ülkü Arman'a
21. Türk Solu Dergisi 'ne,
22. Varlık Dergisi'ne
23. Celâl Kıyıkçı'ya (Gaziantep CHP İşçi Komitesi Bşk.)
24. Ali Torun (Gaziantep Sabah Gazetesi)
25. Hamdi Küçük (Müfettiş)
26. Yapı ve İmar İşleri Reisliğine,
27. Gaziantep Bölge Çalışma Müdürlüğüne
28. Prof. Dr. Muammer Aksoy'a
29. Hürriyet Gazetesi Yıldırım Servisine

Güncelleme tarihi: 16.4.2010**X****T.C.****ÇALIŞMA BAKANLIĞI**

Gaziantep Bölge Çalışma Müdürlüğü

2.5.1969

Sayı: 2379.25/7-1530

Hayri Balta
Atatürk Bulvarı Ünler Kitapevi
Gaziantep

Gaziantep Yapı İşleri 9. Müdürlüğünde personel şefi olarak vazife görürken çıkarılmanızla ilgili 22.1.1969 tarihli dilekçeniz alınmıştır. Dilekçenizin muhteviyatı politik yönden yapılan hareketleri ve çıkarılmanıza sebep olanların cezalandırılması ile işinize iade edilmeniz hususlarını ihtiva etmektedir.

Dilekçeniz Bayındırlık Bakanlığına da gitmiş olduğundan işe iadenizi bakanlık temin edebileceğinden bu hususta Müdürlüğümüzce şimdilik yapılabilecek bir işlem yoktur.

Talep ettiğiniz hususlar ise mahkemelerin salahiyeti cümlesinden olduğundan 22.1.1969 tarihli dilekçenize cevaben tebliğ olunur.

Bilgi edinilmesini rica ederim.

Arif Çavuşoğlu
Bölge Çalışma Müdürü

YOL-İŞ SENDİKASI
MERSİN ŞUBE BAŞKANLIĞINA
MERSİN

3.5.1969

Daha önce gönderdiğim dilekçem ve ekleri incelendiğinde görülür ki Adalet Partisi'nin çok ilkelce düzenlemiş olduğu tertiple iş akdimin feshedilmiş olduğu anlaşılır.

Müracaatımı geciktirmiş olmamın nedeni Yapı İşleri 9. Bölge Müdürü Halil S. Aksu'nun şu sözleridir: **“Hayri Bey, sen bu olaydan kimseye söz etme. Gerekirse evden bile dışarı çıkma. Ben Adalet Partililerin gönlünü yapar seni yeniden işe alırım. Yeter ki bana üç dört gün müsaade et!”**

Müdürümüzün bu sözlerinin samimi olduğuna inandım ve inanıyorum. Fakat Adalet Partilileri ikna edemediği

kanaatindeyim. Bu yüzden bu olayı açıklama zorunluluğu doğmuştur.

Ekli 1.5.1969 tarihli GENELGE'Yi başta Cumhurbaşkanlığı, TBMM, Senato, Başbakanlık ve Bayındırlık Bakanlığı olmak üzere 29 yere gönderdim. Gönderdiğim bu yerlerin benim olayla gerektiği şekilde ilgileneceği kanısındayım.

Aynı ilgiyi sizlerin de göstereceği kanısındayım. Müdürlüğümüzden almış olduğum hizmet belgesini ekli olarak sunuyorum. Bu hizmet belgesine göre **“çalışmamdan memnun olduğum fakat hal ve hareketlerimin beğenilmediği”** belirtilmektedir. Bu çelişkili bir ifadedir.

Sizlerden ricam sendikam olarak kendilerinden sorunuz: İş aktini feshettiğiniz Hayri Balta'nın “Beğenilmeyen hal ve hakaretleri nelerdir?”

İşyerine sarhoş olarak mı gelmiştir?

Devletin resmî arabasını özel işlerinde mi kullanmıştır?

İş çıkışı, akşamları, bara pavyona mı gitmektedir?

Sağı solu mu dolandırmıştır?

Kumar alışkanlığı mı vardır?

İşyerindeki arkadaşları ile bir tartışması olmuş mudur?

Hakkında adli ya da idarî bir dava açılmış mıdır?

Beğenilmeyen hal ve hareketlerinden ötürü hakkında disiplin soruşturması açılmış mıdır?

Eğer bu gün bir siyasi partinin işçiyi işten atmasına müsaade edersek yarın bunun önüne geçemeyiz. Yaptıkları bu partizanca tasarruf için Yol-İş Federasyonunu da harekete geçirelim. Onların da dikkatini çekelim.

Bu konuda açacağım dava için Sendikanız avukatını görevlendirerek bana yardımcı olmasını isteyiniz.

Halen Gaziantep Toplu Basın Mahkemesinde AP ileri gelenleri ile duruşmamız yapılmaktadır. Kendilerinden partizanca hareketlerinin hesabını sormaktayım. Maddi bakımdan güçsüz olduğum için duruşmalara avukatsız girmektedirim. Duruşmalar lehimde cereyan etmektedir.

Bu ayın 28'inde Gaziantep Toplu Basın Mahkemesinde yine duruşmamız vardır. Bir avukat görevlendirerek bana yardımcı olunuz. Mehmet Ali Alpaydın'a yaptığınız yardım ve ilgiden beni yoksun koymayınız. Benim davam Mehmet Ali Alpaydın'ın davasından daha önemli bir davadır.

Dört aydan bu yana bir fırsatını bulup da başvuruda bulunamadım size. İşsizlik, perişanlık, yoksulluk insanın kafasını uyuşturuyor, yapması gerekenleri unutturuyor.

İşçiler niçin sendika kurar? Sendika, işçilerin ekonomik ve sosyal haklarını korusun diye kurulur. İşte şimdi bu görevle karşı karşıya Sendikamız.

Bu günlerde para bakımından zorluk çekiyorum. Yönetim kurulunuzda görüşülerek Sendikamız bana biraz yardım edebilir mi? Bu konuda ihmalkârlık yapmazsınız umarım...

Halen Gaziantep CHP İl Merkezinde geçici olarak sekreterlik yapıyorum. Halk Partisi işsiz ve perişan oluşumdan etkilenerek ihtiyaçları da olmadığı halde salt mağdur olmayayım diye bana iş verdiler. Ücretimi de kendi aralarında topladıkları para ile veriyorlar. Elime geçecek olan para ayda 500.- lira. Üyesi olduğum sendika bu durumumu göz önüne almalıdır.

Saygı ve sevgilerimi sunar girişimlerinizi beklerim.

Hayri Balta,
CHP İl Merkezi, Gaziantep

NOT:

Ekli yazılar Bayındırlık Bakanına ve Yapı İşleri Reisliğine de gönderilmiştir. Yaşadığım sürece bu haksızlıkla mücadele edeceğim ve de kazanacağım...

39. İMZASIZ YAZI YAZAN SÖZDE MİLLİYETÇİLERİN KİMLİĞİ BELLİ OLDU

Hayri Balta, kendisinin işten atılmasına sebep olan yazıyı yazanın AP Şehir Meclisi üyesi S. M. olduğunu söyledi.

Dün Toplu Basın Mahkemesinde davacı Hayri Balta ve davalı Uyanış Gazetesi mensuplarının davasına bakıldı. Suçlulardan birisi mahkemeye gelmemişti. Talik tarihinde ihzarlı olarak getirileceği öğrenildi,

Milliyetçilik taslayarak dört çocuklu bir vatandaşı işinden attıran kimsenin bu davada muhayyel bir şahıs olmadığı, bu işin AP tarafından bir komplo ve tertip olarak hazırlandığı, yazıyı yazanın AP Şehir Meclisi üyesi S. M. olduğu davacı Hayri Balta tarafından açıklandı.

Dava, M. S.'nin dinlenmesi için 29 Mayıs 1969 tarihine talik edildi. (**KURTULUŞ GAZETESİ, 1.5.1969**)

+

40. YALANLAMA

Dava Konusu Yazı: “Fakülteli Liseliler Gezerken İlkokullu Solcu Şef Olur mu?” Başlıklı yazı aşağıdaki şekilde yalanlıyor... Ama ne yalanlama...

X

T.C.

Gaziantep Sulh Ceza Mahkemesi

Savı : I969/5 tekzip

Hâkîrn: İhsan Hayati Köksal 12664

Katip: Davut Karadavut

Tekzip dilekçesini veren S. M. dilekçesinde Gaziantep'te münteşir kurtuluş gazetesinin 1 Mayıs tarihli nüshasının birinci sahifesinde imzasız yazı yazan sözde Milliyetçinin kimliği belli olduğu yazısının hilafı hakikat olduğuna dair ekli tekzip yazısının Basın Kanununun 19 ncu maddesine göre aynı gazetede aynı sahifede ve aynı sütunda ve aynı punto harflerle neşrine karar verilmesi üzerine, gazetede yazı ve dilekçe okundu...

G. D.: Müterizin talebi yerinde görüldüğünden Basın Kanunu'nun 19 ncu maddesine göre ekli tekzip yazısının aynı gazetede ve aynı sütunda ve aynı punto harflerle neşrine (Tekzip yazısının kırmızı kalemle daire içinde olan kısımları hariç) ve tekzip yazısının neşri için kararın ve tekzip yazısının Gaziantep'te münteşir Kurtuluş gazetesinin mesul müdürüne tebliğ edilmesine evrak üzerinden karar verildi. **5.5.1969**

Katip Hakim 12664

+

T E K Z İ P
İMzasız Yazı Yazan Sözde Milliyetçinin
KİMLİĞİ BELLİ OLDU

1 Mayıs 1969 tarihli gazetenizde şahsıma ve AP'ye, Uyanış Gazetesi ile yapılan duruşmasında, Hayri Balta'nın söylediği sözler asılsızdır. Hayri Balta bizlere iftirada bulunmaktadır.

Kendisine takdir beslediğim eski bir kalemin de köşe aldığı sayın Gazetenizin **(GİZLİ MİLLÎ EMNİYETÇE TANINAN VE MEMLEKETÇE MALUM, SECERELİ)** Hayri Balta'nın, duruşmada söylediği yalanlarına Gazetenizin inanmaması ve ona alet olmaması lâzımdır.

Hayri Balta'nın güya işten atılmasına sebep olan UYANIŞ Gazetesindeki sözleri, hatta çok fazlasını da söyleyebilecek ve açıkça yazacak kadar bilgi ve medenî cesaret sahibiyim. Fakat Hayri Balta gibi malumlara yazı yazmayı zait ve lüzumsuz buluyorum.

UYANIŞ'taki o yazıyı gününde ben de okudum. Yazanı takdir ettim. Şahsen onun çok fazlasını da söyleyebilirim.

Hayri Balta'nın işten atılmasına ne mensubu bulunduğum AP ve idarecileri ve ne de ben sebep olmuş değilim. Mahkemede benim gıyabımda, konuşmuş onun hepsi yalandır. Bunları bütün münderecatı ile hâkim huzurunda açıklayacağım.

S. M. Şehir Meclisi Üyesi,
(KURTULUŞ GAZETESİ, 8.5.1969)

41. YAPI İŞLERİ 9. BÖLGE MÜDÜRLÜĞÜNE

BAHÇELİEVLER,
GAZİANTEP

5.5.1969

İlgi : 14/4-351 sayılı ve 28.3.1969 tarihli yazınız...

İlgi yazınız eki hizmet belgemde: **“ÇALIŞMASININ İYİ YOLDA OLDUĞU”** fakat **“HAL VE HAREKETLERİNİN BEĞENİLMEMİŞ OLDUĞU”** belirtilmiştir.

Oysa halen devam etmekte olduğum Gaziantep Akşam

Ortaokulu 1965-1966, 1966-1967, 1967-1968, 1968-1969 yıllarında olmak üzere, yani dört yıldır bana: “**OKUL İÇİ ve DIŞI MİLLÎ ve İNSANÎ BAKIMDAN FAZİLET SAYILAN HAREKETLERİM İLE TEMAYÜZ ETTİĞİMDEN**” aşağıda bir örneği görülen iftihar belgesi verilmiştir.

Mantıksal olarak “çalışması iyi yolda olan bir adamın hâl ve hareketlerinin de iyi yolda olması gerekir. Eğer bir adamın hal ve hareketleri kötü ise onun çalışmasının iyi yolda olmasına imkân yoktur.

Müdürlüğünüzün verdiği kanaat ile Okulumun verdiği kanaat arasında büyük bir çelişki vardır. Yani, iki taraftan biri HAK'kı (Allah'ı) tepelemektedir...

Müdürlüğünüzce beğenilmemiş olan bu hâl ve hareketlerimin neler olduğunun belirtilmesini; zira beğenilmeyen hâl ve hareketlerim gerçekten beğenilmeyecek hareketler gurubundan ise derhal terk edeceğini bildirir; bu dileğimin insanlık namına ve de Toplu İş Sözleşmesinin 154. maddesi uyarınca yerine getirilmesini arz ederim.

Saygılarımla,

Hayri Balta,
Atatürk Bulvarı, Ünler Kitabevi,
GAZİANTEP

42. İFTİHAR BELGESİ

T.C.

Millî Eğitim Bakanlığı
Gaziantep Lisesi Müdürlüğü

Gaziantep, 12.2.1968

Sayı: 510

Sayın Veli,

Okulumuz 3. sınıf 3-A şubesi öğrencilerinden, velisi bulunduğunuz 6 nolu Hayri Balta, okul içi ve dışı millî ve insanî bakımdan fazilet saydığımız hareketleriyle, derslerindeki gayret ve başarılarıyla öğretmenlerinin takdirlerini kazanmak suretiyle, sınıf arkadaşları arasında üstünlük gösterdiğinden 1967-1968 öğretim yılı 1. kanaat dönemi sınıf iftihar listesine seçilmiştir.

Yukarıdaki şartlar içerisinde başarılarının devamını diler,

siz velisine tebrik, teşekkürlerimi sunarım.

Şerafettin Mertoğlu,
Gaziantep Lisesi Md.

NOT: Öğrencimiz aynı zamanda okul birincisidir...

+

Sayın Hayri Balta,

Ankara 6.5.1969

1.5.1969 günlü mektubunu aldım. Okudum. Kanunî yoldan bir şey yapmak mümkün değildir. Bir işveren, bir işçiyi, dilediği zaman tazminatını ödemek suretiyle işinden çıkartabilir. Size yapılan fesih ihbarında da tazminatınızın ödeneceği yazılıdır. Dava da açsanız bundan başka bir hak elde edemezsiniz. Bağlı olduğunuz sendikaya başvurursanız yine size verecekleri cevap budur. Çünkü kanun böyledir. Size yardım etmek isterim ama kanun imkân vermez. Ne yapılabilir?

Bu ve buna benzer olaylar her gün olmaktadır. Partizan bir idarede bu olağandır. Gazetelere başvurursanız belki iç sayfada haber olarak koyabilirler. Bunun da ne kadar faydası olur bilmem... Gerçekten olaya üzüldüm, ama ne yapabiliriz.

Geçmiş olsun der, selam saygılarımı sunarım.

Av. Halit Çelenk

X

Hürriyet Yıldırım Servisi
Mesul Müdürlüğüne
Salih Zeki Bey
İSTANBUL

Gaziantep, 7.5.1969

Gazeteniz, başımdan geçen olaylarla ilgilenerak isim ve adreslerini vereceğim kişilerin ifadesine başvurduğu takdirde bütün Türkiye'yi ilgilendirecek aktüel bir röportaj konusu çıkacaktır ortaya.

Öncelikle iş yerimden (Yapı İşleri 9. Bölge Md.lüğü, Bahçelievler, Gaziantep) sorunuz: Çalışmamın nasıl

olduğu, hal ve hareketlerimle ilgili olarak Müdürlüğümün Disiplin kurulunca, Vilâyetçe, Emniyetçe, Adliyece veya herhangi bir kurumca soruşturma veya kovuşturma açılmış mı, açılmamış mı?

Bu adam durup dururken niçin işten atıldı?

Gazeteniz okuyucularının ilgileneceği çok ilginç bir konu olması bakımından Gaziantep Valisi Hayrettin Ersöz'ün, Gaziantep MİT görevlisi Mehmet Baykal'ın, Gaziantep Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğünde çalışan Y. Mim. Ahmet Açbay'ın, Y. Mim. Müh. Yalçın Göğüş'ün, İnş. Müh. Mesut Öğüt'ün ve ekli müracaatımda adı geçen kişilerin ifadesine müracaat edildiği takdirde nasıl iğrenç ve hissî bir şekilde işten atıldığım ortaya çıkacaktır.

Bu konuda gazetenizi tatmin edecek, fotoğraf, gazete kupürleri ve yazılı belgeler vardır elimde.

Gazetenize mensup zekî ve girişken genç bir gazeteci bir dedektif gibi işten atılmadan önceki yaşantım, işten atılma olayım ve işten atıldıktan sonra, başımdan geçen olayları, tespit ederek gazeteniz okuyucularına sunabilir.

Saygılarımla...

Hayri Balta,
Ünler Kitabevi Gaziantep

NOT: Ekli müracaatım, başta Sayın Cumhurbaşkanlığı olmak üzere bütün ileri gelenlere gönderilmiştir.

+

İşte gelen yanıt:

+

Sayın Okuyucumuz,

İsteğinizi bize yazdığınız için teşekkür ederiz. Fakat dileğinizi yerine getirmek imkânını bulamadığımız için üzüntü duyuyoruz.

Eğer yapabileceğimiz başka bir işiniz olursa yine servisimize bildirin. Size faydalı olmaya çalışacağız.

Saygılarımızla **28.5.1969**

AYDOĞAN ÖNOL
HÜRRİYET YILDIRIM SERVİS MÜDÜRÜ

X

Yol İş Sendikası Genel Başkanlığına,
MERSİN

12.5.1969

Müdürlüğüme vermiş olduğum dilekçeyi bilgilerinize sunuyorum.

Belge okunduğunda Müdürlüğümün ne büyük bir çelişki içinde olduğu görülecektir...

Sizin yapacağınız bu adamlara şu soruyu sormaktır:

“Bu adamın beğenilmeyen hâl ve hareketleri için disiplin kurulunca alınmış bir karar var mıdır?

Kendisine beğenilmeyen hal ve hareketleri için herhangi bir ihtar yapılmış mıdır?

Hakkında, adli ve idari veya başka bir kanaldan herhangi bir soruşturma veya kovuşturma açılmış mıdır?”

Sorun, bakın hiçbir cevap veremeyeceklerdir.

Dostlarım, sizler ve ben Devlet'in işçisiyiz. Bizim işverenimiz AP veya bundan sonra kazanacak olan herhangi bir parti değildir.

Benim işaktimi Devlet feshetmemiştir. Eğer benim iş aktimi Devlet feshetmiş olsaydı benim hakkımda Disiplin Kurulu veya Devletin diğer yargı kurumlarının bir karar vermesi gerekirdi.

Beni işten atan AP'dir. AP'nin ise böyle bir şey yapmaya hakkı yoktur. Bunu yapan AP yasaları çiğnemiştir. Cezasını da görmelidir. Bunun hesabını da işçiler sendikalar aracılığı ile sormalıdır. Eğer bu konuda sendikalar gevşeklik yaparsa AP işçilere partizanca baskı yapmayı kendisine bir hak olarak görmeye başlar...

Eğer biz işçiler bu olayda AP'nin karşısına çıkmazsak AP'nin bana yaptığını size ve diğer işçilere de yapmaması için ortada bir neden kalmayacaktır.

Seçimlerin yaklaştığı şu sıra Sendikam, AP'nin haksız ve partizanca yaptığı bu tasarrufun üzerine giderse hiçbir parti bir daha partizanca bir tasarrufla işçiyi işten atmaz. Partilerin elinden Devlet adına işçiyi işten atma yetkisi alınmalıdır.

Bu konuda yakın ilgi göstereceğiniz kanısındayım. Şu an ekmekçiye, kasaba, ev sahibine ve diğer yerlere borçlu bulunmaktayım. Yakın ilgi ve yardımlarınızı beklemekteyim. Mehmet Ali Alpaydın'a yaptığınız yardım ve gösterdiğiniz ilgiyi benden esirgemeyeceğiniz kanısındayım..

Eğer münasip görürseniz bu mektubumu basiretsiz

politikacıların elinde bir maşa olmaktan başka özellikleri olmayan işverenlerime gönderiniz. **12.5.1969**

Hayri Balta

NOT:

Yaşadığım sürece bu işin peşini bırakmayacağım...

X

YOL-İŞ

KARAYOLU YAPIM, BAKIM ve ONARIM

İŞÇİLERİ SENDİKASI

MERSİN

Kuruluş: 23 Nisan 1954

Sayın Hayri Balta
Atatürk Bulvarı Ünler Kitabevi
Gaziantep

Mersin, 14.5.1969

Özet : İşaktinizin sebepsiz yere feshedilmesi Hk.

Sendikamıza müracaatınız üzerine; durumunuz Yapı işleri 9. Bölge Müdürlüğünden sorulmuş, alınan cevapla birlikte konu Sendikamızca Bölge Çalışma Müdürlüğüne intikal ettirilmiştir. Alınacak cevaba göre hareket edilecektir.

Mesele çözümlenemediği takdirde İş Mahkemesine aksettirilerek, dava konusu yapılacaktır.

Avukat tutulması ve Avukata Sendikamızca verilecek ücret konusunda Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğü işçileri Sendika Baş Temsilcisine gerekli direktif verilmiştir.

Şimdilik neticeyi beklemenizi rica eder, sıhhatler dileriz.

Emin KAYA / Yusuf DİNÇ

Başkan / Sekreter

X

YOL-İŞ

KARAYOLU YAPIM, BAKIM ve ONARIM

İŞÇİLERİ – SENDİKASI

Kuruluş: 23 Nisan 1954

14.5.1969, Mersin.

P.K. : 288

Telef : 2229

Kayıt no:

Dosya No: 11-531/885

Sayın Kemâl Şahin

Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğü İşçileri Sendika Baş
Temsilcisi
Gaziantep.

Özet: Sebepsiz yere işine son-verilen Sendikamız üyesi
Hayri Balta Hk.

Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğü işyerinde Personel Şefi olarak çalışmakta iken, Müdürlük tarafından sebepsiz olarak işine son verilen Sendikamız üyesi Hayri Balta'nın, durumu Sendikamızca, Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğünden, sorulmuş, verilen cevapta Müdürlüğümüz personellerinden iken, mesaisine ihtiyaç kalmadığından, "Hayri Balta'nın işine son verilmiştir" denmektedir.

Haksız ve sebepsiz yere işine son verilen üyemizin durumu Sendikamız tarafından Gaziantep Bölge Çalışma Müdürlüğüne intikal ettirilmiştir. Olumsuz bir cevap alındığı takdirde konu İş Mahkemesine aksettirilerek, dava açılacaktır.

Bu konuyla ilgili Gaziantep'te tutulacak bir avukata Sendikamızca azami 500.- lirası verilebilecektir.

Bu konuda sizinle temas kurması için Hayri Balta'ya gerekli yazı yazılmıştır.

Bilgilerinizi rica eder, çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Emin KAYA BAŞKAN İmza YUSUF DİNÇ SEKRETER

İmza

+

Not:

Tetkik edilmek üzere Bölge Çalışma Müdürlüğüne Toplu İş Sözleşmesi veriniz.

X
T.C.

işine son verilmiştir.” Denilmektedir. Bu müdürlüğümün büyük bir vicdan huzursuzluğu içinde ne yapacağını ne söyleyeceğini şaşırması olduğunun göstergesidir.

Ben Müdürlüğümüze kızmıyorum. AP'nin partizanlık alışkanlığı o denli kanun dışı ve zorbaca ki bu zorbalığa direnmek, bazı şeyleri göze almayı gerektiriyor. Zaten bu durumu bana beni işten atarlarken şu şekilde açıklamışlardı: **“Hayri Bey, biz seni atmazsak, önce bizi atarlar; sonra da seni atabilecek olan birini bizim yerimize atayarak seni yine atırırlar. İyisi mi bizi anlamaya çalış... Sana yapılan bu hareketten en çok üzülenler yine bizleriz. Fakat ne yapalım ki...”** demişlerdir.

Bu iş yalnız benim sorunum değildir. Bu iş bütün işçilerin sorunudur. Tüm partilerin işçiler üzerinde yapacağı partizanca pazarlık ve müdahalelerle tasarrufları önlemek yolunda olmalıdır çabamız. Ne çıkar ben işe girsem de girmesem de... Acı olan Türk işçilerinin böylesine adi ve ilkelce tasarruflar ile geleceğinin, sosyal güvenliğinin tehlikede oluşudur. Benim mücadelem de bütün partilere böyle bir şey yapmaya güçlerinin yetmeyeceğini göstermek olacaktır ve göreceksiniz kazanacağım, kazanacağız...

Gerek Sendika Baş Temciliğine ve gerekse bana gelen yazıda mesele çözümlenemediği takdirde İşyeri Mahkemesine aksettirilecek denmektedir.

Öncelikle sizden şunu rica ediyorum: Bölge Çalışma Müdürlüğünün cevabı ekli; yani, meydanda... Demek ki mahkeme açmamız zarureti var. Sizden ricam kötü niyetle ve partizanca bir tasarrufla haksız ve sebepsiz olarak iş akdinin feshedilemeyeceğine dair maddeler İş Kanunu ile bizim 4. Toplu İş Sözleşmesinin hangi maddelerinde belirtilmektedir. Mahkemeye esas olacak kanun maddeleri hangi kanunun hangi maddesindedir. İş Kanununun ve 4. İş Toplu İş Sözleşmemizin hangi maddelerine dayanarak bu adamlar hakkında dava açabiliriz. Benim temas ettiğim avukatlar kanun maddeleri gösteremediler. Ben ise şahsen ne İş Kanununun ne de 4. Toplu İş Sözleşmesinde böyle bir maddeye rastlamadım. Eğer rastlamış olsaydım kuşkusuz derhal davayı açardım. Eğer sizler dava açmama esas olacak maddeleri gösterirseniz; ben, bunlar hakkında

ÇALIŞMA BAKANLIĞI
Gaziantep Bölge Çalışma Müdürlüğü

3.5.1969

Sayı: 2379.25/7-1914

Hayri Balta,
Atatürk Bulvarı,
Ünler Kitabevi/Gaziantep

Ek. 2.5.1969 tarihli ve 1530 sayılı yazımıza ektir.

Gaziantep Yapı İşleri 9. Bölge müdürlüğünden çıkarılmanız ile ilgili şikâyetinizi Bakanlığımıza da yaptığınız, Bakanlıktan muhavvel 1.5.1969 tarihli dilekçenizden anlaşılmıştır.

İş akdiniz 931 sayılı Kanununun 13. maddesine uygun olarak ihbar önemleriniz peşin ödenmek suretiyle yapılmış olduğu anlaşılmıştır. Bu duruma göre Müdürlüğümüzce yapılacak işlem yoktur.

İddia ettiğiniz diğer hususların tetkik ve karara bağlanması mahkemelerin salâhiyeti cümlesinden olduğu ve bu hususta gerekli yola tevessülde serbest olduğunuz dilekçenize cevaben bildirilir.

Arif Çavuşoğlu,
Bölge Çalışma Müdürü

Sayın C. Ö.
İSTANBUL

15.5.1969

Şu mektubu size yazmak zorundayım. Ekli yazıyı dikkatle okuyunuz. Olay ekte anlattığım gibidir. AP teşkilatı, eniştemin tahriki ile sorgusuz sualsiz, beni işten attı. Bu ise adı Adalet olan bir partinin yapmaması gereken bir işti...

Sizin AP Örgütü ile çok yakın temasınız olduğunu söyledi buradaki akrabalar. Bu işi olumlu olarak sonuçlandırmak da sizin için gayet basit bir işmiş...

Sizden ricam: Bayındırlık Bakanı Orhan Alp'ın sözünden çıkamayacağı bir adam bulup beni yeniden eski işime iade

ettirmenizdir. Bayındırlık Bakanı Orhan Alp, Plan Program Dairesi Başkanı Başkan Yardımcısı Hamdi Küçük'ten benim olay hakkında bilgi alabilir. Hamdi Küçük, benim olayı bütün ayrıntıları ile biliyor. Bayındırlık Bakanı sorduğu takdirde bütün gerçeği ona anlatabilir ve onu ikna edebilir...

İşten atılmamı gerektiren bir suçum olmadığı gibi sizi mahcup edecek bir eylemim de yoktur. Yüksel kocası ile boşandı. Sekiz kişilik aileye bakmak zorundayım. Beni yeniden işe aldıracak kadar nüfuz sahibi olduğunuzu biliyorum. Bayındırlık Bakanı nasıl bir telefon ile işten attırdı ise bir telefonla da yeniden işi aldırabilir...

Siz, bu iş için kimlerle görüşmek gerektiğini benden iyi bilirsiniz. Anamın toprağı hatırı için bu isteğimi yerine getiriniz.

Hatice Yengeme, Firdevs Ablama, Emire Ablama, Perihan Hanım'a, Muzaffer'e, Cengiz'e selamlarımı da bildirirseniz sevinirim.

Cezmi Abi, şu an çok perişan durumdayım. Duygularımı size anlatmayı başarabildim mi bilmiyorum. Ancak inanıyorum ki bu işle yakından ilgilenecek ve beni yeniden eski işime aldırabileceksiniz...

Derin saygı, sevgilerimle...**15.5.1969**

Hayri Balta
Ünler Kitabevi,
Gaziantep

Not:

1. Solculuğum dedikodusu teyzem oğlu Necdet Sevinç'in yaptığı çocukluktan doğmuştur. Bunu, buradaki akrabalarım hepsi bilir...

X

Sayın Valim,
Hayrettin Ersöz,
GAZİANTEP

17.5.1969

Gaziantep Çimento Fabrikasında açık yer varmış. Oraya girmek istiyorum. Bu konuda size ve AP İl Başkanı Lütfü Söylemez'e başvurulacağı kanısındayım.

Lütfü Söylemez Bey, herhangi bir yerde iş olursa beni

aldıracağına söz vermişti.

Sizin, işe alınmam konusunda çaba göstereceğine inanmakla birlikte Lütfü Söylemez'e güvenemiyorum.

Dileğim: Bu konuda Lütfü Söylemez'i etkilemenizdir. Benim işsiz olarak ve çocuklarıma bakamaz durumda yaşamama daha fazla göz yummasınlar. Bu durumu Lütfü Söylemez'e anlayacağı bir dilde anlatmanızı rica ediyorum.

Yine bu gün işe alınıp da arkasından yine işten atılacaksam beni işe almayınız. Çünkü böylece CHP İl Başkanlığından aldığım 500 liradan da olurum.

CHP, işçiye ihtiyacı olduğundan değil; benim perişan durumda olduğumu bildiklerinden beni burada tutuyor ve aylığımı da aralarında topladıkları para ile ödüyor... Bu ise bana çok ağır geliyor. Kimseye yük olmak istemiyorum.

Derin saygı ve sevgilerimle ellerinden öperim. **17.5.1969**

Hayri Balta
CHP İl Merkezinde Katip
Gaziantep

Yol-İş Sendikası Başkanlığına
MERSİN

17.5.1969

14.5.1969 tarih ve 884 sayılı yazınızı almış olmanın mutluluğu içindeyim. Gösterilen ilginin devamını diler teşekkürlerimi arz ederim.

Ekli olarak Gaziantep Bölge Çalışma Müdürlüğünden gelen yazının bir örneğini sunuyorum. Yazı incelendiğin de görülür ki Bölge Çalışma Müdürlüğü konu ile ilgilenmekten çekiniyor. Sorumluluğu Bayındırlık Bakanlığının üstüne atıyor ve bana değmeyen yılan bin yaşasın zihniyeti ile olayı savsaklamaya çalışıyor. Aslında Bölge Çalışma Müdürlüğünün yapacağı ilk iş Müdürlüğümden "Bu adamı haksız ve sebepsiz olarak niçin attınız, atmanızın gerekçelerini gösteriniz..." diye sormak olacaktı...

Müdürlüğümün size gösterdiği gerekçe dayanaksızdır. Daha önce Sendikamıza sunmuş olduğum hizmet belgemde görüleceği gibi "ÇALIŞMAMIN İYİ YOLDA" olduğu belirtildiği halde size verilen yanıtta: "Mesaisine ihtiyaç kalmadığından

açacağı davayı avukatsız da kazanırım. Hiç olmazsa avukata verilecek para ile borçlarımı ödemiş olurum.

Bir önceki mektubumda sendikamızın maddi bir miktar yardım yapmasını istemiştim. Gelen yazılarda bu konuda açıklama yok. Sendikanın bu dar zamanımda bana yardım yapmaktan kaçınmayacağı inancındayım. Bu konuda Sendikamızın bir karara varması zamanı gelmiştir. Sendikam benim ekonomik durumumla da ilgilenmelidir. Bu adam nerede çalışacak, çocukları ne yiyecek diye düşünmelidir.

Daha fazla zamanını almamak için mektubu kesiyorum. Gelişen durum ve olaylar hakkında Sendikamıza bilgi vermeyi ihmal etmeyeceğim. Yakın ilgi ve yardımlarınızı bekler gözlerinizden öperim. **17.5.1969**

Hayri Balta
Atatürk Bulvarı, Ünler Kitabevi
Gaziantep

+

Sayın Salih Zeki Bey,
Hürriyet Gazetesi Sorumlularından
İSTANBUL

18.5.1969

Ekte görüldüğü gibi partizanca bir tasarrufla durup dururken işten atıldım. Ekonomik ve sosyal durumum hakkında bilgi vermeye gerek duymuyorum; çünkü biliyorsunuz...

Ben Devletin işçisiyim. Benim işverenim adalet partisi değildir. AP'nin oy hatırına beni işten atmaya hakkı yoktur. Eğer Devlet tarafından işten atılmış olsaydım; hakkında bir disiplin kararı olurdu, ya da bir mahkeme kararı... Ekli yazım dikkatle okunursa bu gerçek görülür.

Daha önce ekli mektubumu Gazetenizin Yıldırım Servisi'ne göndermiştim. Sizden ricam: bu konuda Yıldırım Servisi ile görüşerek gereğini yapmanızdır. Yıldırım Servisiniz şu soruyu sormalıdır AP Başkanlığından: "Bu adam hakkında bir disiplin ya da Mahkeme Kararı olmadan neden partizanca bir tasarrufla işten atılmıştır?"

Eğer münasip görürseniz ekli yazımı siz de "Herkesin

Köşesi Sütununda” yayınlatabilirsiniz. Beni işten atanları kamuoyu önünde sıkıştırmak belki etkili olur.

Biliyorum, bu konuda yapılması gerekeni esirgemezsiniz. Anca şunu iyice biliyorum ki gazeteniz bu olay üstünde durursa benim yeniden işe alınmam olasılığı doğar.

Mehmet Tekerlek ile gönderdiğiniz kitapları aldım. Bizleri unutmamış olmana sevindim. Bu mektubu yazmak düşüncesi de kitapları alır almaz aklıma geldi. Bu isteğimi Mehmet Tekerlek de uygun buldu...

Başka söyleyecek sözüm yok. Yakın ilgi göstererek Gazetenizin ilgisini bu konuya çekeceğinize inanıyorum.

Derin saygılarımla, ellerinden öperim. **18.5.1969**

Hayri Balta
Atatürk Bulvarı, Ünler Kitabevi
Gaziantep

+

Sayın Valim,
Hayrettin Ersöz,

20.5.1969

Bu gün Çimento Fabrikası Müdürü Sayın Pulat Pakiz Beyle görüştüm. Kendisini, anlayışlı, güngörmüş ve olgun biri olarak buldum. Beni dinledikten sonra **“Seni denemek için işe almak istiyorum. Fakat işe alınca tedirgin olmak da istemiyorum. Söylediklerine bakılınca hakkında dedikoduya elverişli bir ortam var. Bu ortamı etkisiz kılmak için AP İl Başkanı Lütfü Söylemez ve Ahmet Gökçek ile de görüşmem gerekiyor. Onlar zorluk çıkarmazlarsa seni bir kere denemek için alayım!”** dedi.

Sonra da: **“Belki bu şehirde senin huzur içinde çalışmana müsaade etmezler, yani huzursuzluk sürer gider. Bunu önlemek için seni başka bir yere bile atama ihtimali var. Ama dediğim gibi konuşacağım kimseler hakkında olumlu yargıda bulunmalılar.”** dedi.

Sayın Valim durumu size arz ettim. Geçmişte yüz kızartıcı bir durumum olmadığı gibi gelecekte de olmayacaktır. Bu konuda ve hatta her konuda bana güvenebilirsiniz. Benim çocuklarıma bakamaz bir halde, kanayan sosyal bir yara gibi, ortalıkta dolaşmamdanda kimseye hayır gelmez.

Bu benim elime geçecek son fırsattır belki de... Kanattıkları bu yarayı sarsınlar artık. Bana işkencedir bu yapılanlar; iş arayarak boşu boşuna gezmek ve CHP yöneticilerinin kendi aralarında topladıkları para ile geçinmek...

Saygı ve sevgilerimi arz eder ellerinden öperim.
20.5.1969

Hayri Balta,
Telefon: 2009

YAPI İŞLERİ 9. BÖLGE MÜDÜRLÜĞÜNE,
BAHÇELİEVLER
GAZİANTEP

21.5.1969

İlgi: 5.5.1969 tarihli dilekçem:

İlgi dilekçem ile Müdürlüğünüzce verilen Hizmet Belgemde hal ve hareketlerimle ilgili olarak doğru olmayan yazılar yazıldığını belirterek beğenilmeyen hal ve hareketlerimin neler olduğunun belirtilmesini 931 sayılı İş Kanununun 20. maddesinin bana vermiş olduğu bir hakka dayanarak istemişim.

Teamüle göre devlet dairelerine yapılan başvurulara 15 gün içinde yanıt verilmesi zorunluluğunu vardır. İlgi dilekçemi vereli bu gün 16 gün olduğu halde olumlu ya da olumsuz bir yanıt verilmemiştir.

Sorgusuz, sualsiz, haksız ve dayanaksız olarak işten atılmam azmış gibi verilen hizmet belgesi ile herhangi bir işyerinde işe alınmam önlenmek istenircesine **“hal ve hareketlerimin beğenilmemiş”** olduğuna dair gerçekte ilgisi olmayan yazılar yazılmıştır.

Takdir buyrulacağı gibi çok iyi niyetli bir işveren de olsa **“hal ve hareketleri beğenilmemiş”** olan birini işe almak cesaretini gösteremez. Böyle bir yargı ölünceye kadar iş bulmamı önleyecek kadar ağır nitelikte olup sorumluluk taşır.

Nitekim 931 sayılı İş Kanununun 20. maddesinin 4. fıkrasında: **“İşçiye belge verilmek istenmez veya verilen hizmet belgesine doğru olmayan yazılar yazıldığı”** takdirde yine aynı kanununun 98. maddesinin 4. fıkrasında

“işçiye belge vermeyen veya bu belgede gerçeğe aykırı bilgi veren” denilmekle cezai müeyyideler konmuştur.

Her zaman saygı ile andığım işverenlerimle bu konuda Yargıç karşısına çıkmak ihtimalinin üzüntüsü içindeyim. Kaldı ki ilgi dilekçemle beğenilmeyen hal ve hareketlerimin gerçeği aykırı olduğunu iddia edeceğime; gereğe aykırı hal ve hareketlerimin neler olduğunu belirtilmesini, zira bildirildiği takdirde terk eyleyeceğimi bildirerek mütevazi olan insancıl bir yol izlemiştim.

Her hangi bir yerde işe girmemi engelleyici bir hizmet belgesi verileceği yerde gerçeğe uygun yeni bir hizmet belgesinin doldurularak gönderilmesini tekraren ve derin saygılarımla arz ederim. **21.5.1969**

Hayri Balta,
Atatürk Bulvarı, Ünler Kitabevi
Gaziantep

NOT:

Şu günlerde Çimento Fabrikasına müracaat etmiş bulunuyorum. Müdürlüğünüzce verilen hizmet belgesini nasıl ve ne diye göstereyim.

Bu kadar olmaz ki... Bir adamı hem ekmeğinden edip hem de başka yerden ekmek parası kazanmasını önleyici şekilde belge verilmez ki...

Siz de hiç mi Allah korkusu yok!..

+

T.C.
ÇALIŞMA BAKANLIĞI
Gaziantep Bölge Çalışma Müdürlüğü

Ankara, 23.5.1969

Sayı: 1025-11-14/5485

Hayri Balta
Atatürk Bulvarı Ünler Kitapevi
Gaziantep

1.5.1969 tarihli dilekçeniz incelenip gereği yapılmak ve sonucundan size bilgi verilmek üzere bu günkü tarih ve

5483/5484 sayılı yazımızla Bayındırlık Bakanlığına bir örneği de Gaziantep Bölge Çalışma Müdürlüğüne gönderilmiştir.

Bilgi edinilmesini rica ederim. **23.5.1969**

Yılmaz İnaler

Çalışma Bakanı Y.

Çalışma Genel Müdür Yardımcısı

+

YOL-İŞ

KARAYOLU YAPIM, BAKIM ve ONARIM İŞÇİLERİ

SENDİKASI

MERSİN

Kuruluş : 23 Nisan 1954

Sayın Hayri Balta

Ünler Kitabevi Atatük Bulvarı

Gaziantep

Mersin, 4.6.1969

ÖZET: Avukatlık ücreti Hk.

Sendikamıza göndermiş olduğunuz 17.5.1969 tarihli dilekçenize.

Görevinize son veriliş sebebi Sendikamızca yazılan bir yazı ile Gaziantep Bölge Çalışma Müdürlüğünden sorulmuş ve bugüne kadar bu yazının cevabı beklenilmiştir. Bu sebepten dolayı yazınızın cevabı biraz geç verilmiştir.

Mahkemede müdafaanız Devletin amme düzeni bakımından iş ve işçi çalışma hayatını tanzim ve korumakla görevlidir. Bu görev yönünden müdafaanızın yapılması icap eder.

Avukat ücretinin size ödenmesini ve müdafaanızın tarafınızdan yapılacağını söylüyorsunuz. Bu sizin bileceğiniz bir husustur. Şayet Avukat tutmak istemiyorsanız, bunun yerine Sendikamız size Genel Kurul kararınca sosyal yardım fonundan ancak; 300 TL yardım yapabilir.

Durumu bilgilerinize sunar, isteğinizin hangi şekilde olacağını bildirmenizi rica eder, sıhhatler dileriz. 4.6.1969

Emin KAYA / Yusuf DİNÇ

G. Başkan / G. Sek.

+

Yol-İş Sendikası Başkanlığına
Mersin

5.6.1969

4.6.1969 tarih ve II-845/948 sayılı yazınıza karşılıktır:

İlgi yazınızı aldım. Ekli olarak Bölge Çalışma Müdürlüğü yazısı örneğini sunuyorum.

Bu yazıları size örnek olsun diye gönderiyorum. Konfederasyonlara bildiriniz. Bakınız, bir parti devlet işçilerine nasıl müdahale ediyor... Bunun önüne geçecek müeyyideler koyunuz toplu iş sözleşmelerine ve İş Kanununa...

Şu an çok borçlu durumdayım. Avukata para verecek durumda değilim. İlgili yazıda gönderileceğini vaat ettiğiniz 300.- lirayı hemen gönderirseniz memnun olurum.

Yapı işleri 9. Bölge Müdürlüğünü bu hafta içinde İş Mahkemesine veriyorum. Hem kamu düzeni bakımından hem de 931 sayılı İş Kanununun 20. maddesinin 4. fıkrası uyarınca...

Bakalım ne olacak? Sonuçlar hakkında zaman zaman bilgi vereceğim.

Temennim: Türk işçilerini ve bu KARHANECİLERİN şerrinden korumak.

Derin saygı ve selamlar, **5.6.1969**

Hayri Balta
CHP İl Merkezi
Gaziantep

+
T.C.
Gaziantep
Sulh Ceza Mahkemesi

(KARAR)

Esas No: 968/1969

Karar No: 969/884

Hâkim : M. Hamdi Özcan 13227

Kâtip: Memik Batmaz

Şahsî davacı:

1. Hayri Balta, Mehmet oğlu 1932 doğumlu, Akyol Mah. Belibağlı Sok. 17 numarada oturur.

2. Yüksel Kanevetçi, Mehmet kızı 1937 doğumlu. Aynı yerde oturur...

Maznun:

Suç: Hakaret

Suç Tarihi: 1.10.1968

Şahsi davacıların Mahkememize verdikleri müştereken 16.12.968 tarihli şahsi dava dilekçelerinde, maznunun kendilerine hakaret ettiğinden bahisle maznun hakkında dava açılmasını ve tecziye edilmesine karar verilmesi istemiş olduklarından maznun hakkında yapılan açık duruşma sonunda tekmil dosya okundu:

GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ:

Maznun hakkında her ne kadar hakaret suçundan şahsi dava açılıp tecziyesi istenilmiş ise de, yapılan duruşmada şahsi davacıların gelmedikleri, mazeret Beyan etmedikleri veya kendilerini bir vekil ile de temsil ettirmedikleri anlaşıldığından maznun hakkındaki davanın CMUK'nun 361 maddesi gereğince DÜŞÜRÜLMESİNE, 41 ve 42. maddelerin baki kalmasına, yedi davetiye posta masrafı bulunan 1050 kuruşun şahsi davacılarından mütesaviyen tahsili ile hazineye irat kaydolanmasına, temyizi kabil olmak üzere maznunun yüzüne karşı ve şahsi davacıların giyaplarında verilen karar açıkça okunup anlatıldı. 4.6.1969

Katip, imza Hakim 13227 imza

+

AÇIKLAMA:

Duruşma saatinden de erken gitmeme karşın duruşmaya çağırılmadık.

Yukarıda görüldüğü gibi yenileme dilekçesi vermeme karşın dava yenilenmeden karar verildi.

Benim de bu işe bir türlü aklım ermedi...

X

Sulh Ceza Mahkemesine,
Gaziantep

5.6.1969**DOSYA NO: 1968/1069**

Davacı: Hayri Balta, Gaziantep CHP İl Merkezi

Davalı:

SSK Hastanesi Gaziantep

Dava: Hakaret ve Dövmeye Teşebbüs

968/1069 SAYILI DOSYA İLE Mahkemenizde görülmekte olan duruşma 4.6.1969 tarihinde saat tam 9.00'da gelmeme karşın davamın düşmüş olduğunu öğrendim.

Her ne kadar davanın düşmesine karar verilmişse de davaya kaldığı yerden devam edilmesini arz ve talep ederim. **5.6.1969**

Davacı Hayri Balta

X**YOL-İŞ****KARAYOLU YAPIM, BAKIM ve ONARIM****İŞÇİLERİ-SENDİKASI****Kuruluş: 23 Nisan 1954****Mersin, 7.6.1969**

Dosya No: II-845/969

Sayın Hayri Balta

Atatürk Bulvarı, Ünler Kitabevi, Gaziantep

ÖZET: Sosyal yardım fonundan 300 TL. nin gönderildiği Hk, Sendikamıza göndermiş olduğunuz 5.6.1969 tarihli dilekçenize.

Adresinize posta ile 7.6.1969 tarihinde sosyal yardım fonundan 300.TL.sı gönderilmiştir.

Bilgilerinizi rica eder, başarılar dileriz.

Emin KAYA / Yusuf DİNÇ

G.Başkan / G. Sek.

Not: Parayı aldığınıza dair ekteki senedi imzalayıp sendikamıza hemen gönderiniz...

X

Gaziantep Valiliği

İl Yüce Katına
Gaziantep

16.6.1969

Sayın: 306

Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğünde Personel Şefi olarak çalışırken 2.1.1969 tarihinde sebep gösterilmeden iş akdi feshedilen Akyol Mah. Belibağlı Sok. No. 17'de oturur Hayri Balta'yı kâtip olarak partimize almış bulunuyoruz.

Eski Müdürlüğünce Hayri Balta'ya: "Hal ve hareketi beğenilmemiş olup çalışması iyi yoldadır" şeklinde hizmet belgesi verilmiş; fakat beğenilmeyen hâl ve hareketlerinin neler olduğu belirtilmemiştir.

Hayri Balta ise: "**Çalışması iyi yolda olan bir adamın hâl ve hareketinin kötü olmasına imkân yoktur!**" diyerek kendisine verilen hizmet belgesinin, hâl ve hareketleri ile ilgili bölümünün, gerçeğe aykırı olduğunu ileri sürmektedir.

931 sayılı İş Kanununun 20. maddesinin 3. Fıkrasında şöyle denilmektedir: "**İşveren, işçinin istediği belgeye işçi için doğru olmayan yazılar yazarsa, işçinin yahut yeni işine girdiği işverenin isteği üzerine, o yerdeki muhtar ve mülki amir tarafından yapılacak inceleme sonucunu gösteren belge işçiye veya işverene verilir. Muhtar ve mülki amir tarafından yapılacak inceleme bir haftada bitirilir ve gerekli belge muhtar veya mülki amirlikçe verilir.**" denmektedir.

Belirtilen Kanun gereğince adı geçen hâl ve hareketine dair inceleme yapılarak Muhtarlığınızdan ve Makamınızdan onaylı bir belgenin bir hafta içinde verilmesini saygılarımla arz ederim. 16.9.1969

Cumhuriyet Halk Partisi
Gaziantep İl Yönetim Kurulu Başkanı
Av. Zihni Kutlar

X

Yapı ve İmar İşleri Reisliğine
Ankara

Gaziantep, 16.6.1969

İlgi: 22.1.1969 tarihli dilekçem...

İlgi dilekçemle Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğünde

Personel Şefi olarak çalışırken partizanca bir tasarrufla iş akdimin feshedildiğini bildirmiş sorumlular hakkında gereken işlemin yapılmasını istemiştim.

Bu güne kadar bir yanıt verilmemiş olması beni umutsuzluğa düşürmemekle birlikte düşündürmeye başlamıştır.

Reisliğinizin bu olaya eğilerek gerçeği ortaya çıkarmasını beklerken bir hizmet belgesi verilmesi için Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğüne başvurmuştum. (Ek: 1)

Aradan 2 ay 7 gün geçmesine karşın dilekçeme bir yanıt verilmemesi üzerine yeniden başvurdum. (Ek: 2)

Bu başvurum üzerine Ek: 3'te göreceğiniz hizmet belgesi verildi. Bunun üzerine beğenilmemiş hal ve hareketlerimin neler olduğunun bildirilmesini istedim (Ek: 4).

Bu dilekçeme yanıt verilmemesi üzerine bir dilekçe daha yazdım (Ek: 5).

Bu dilekçeme yanıt olarak da Ek. 6'da okuyacağınız yazı geldi.

931 sayılı İş Kanununun 20. maddesinin 4. fıkrasında şöyle denilmektedir: **“Genel bütçeli işyerlerinden çıkan işçilere belge verilmek istenmez ve yanıt yahut belgeye doğru olmayan yazılar yazılırsa, gerekli incelemenin yapılması için bu işyerlerinin bağlı oldukları makamlara başvurulur.**

Belgenin vaktinde verilmemesinden veyahut belgede doğru olmayan yazılar bulunmasından zarar gören işçi veyahut bu işçiyi işe alan yeni işveren eski işyerinden zarar ve ziyan isteyebilir.” denilmektedir.

Ekli belgeler incelendiğinde görülür ki haksız olarak işimden oluşum azmış gibi herhangi bir yerde iş bulmamı önleyecek şekilde hizmet belgesi doldurulmuştur.

Takdir buyrulacağı gibi hizmet belgesinde hal ve hareketleri beğenilmemiş diye yazan bir kişiyi en iyi niyetli bir işveren de olsa işe almaya cesaret edemez.

Ya bana: **“Sen haddini bilmelisin; bak şu, şu suçların var!”** denilmelidir ya da ölünceye kadar iş bulmamı önleyecek nitelikte bir hizmet belgesi verilmemelidir.

Kaldı ki benim işverenim AP değil Devlettir. Beni işten Devlet değil AP attırıştır. AP demek Devlet demek değildir

ve Devletin beni AP'ye karşı koruması gerekir.

AP'nin beni partizanca bir tasarrufla işten attırması Anayasamızın; 2, 12, 42, 58. maddelerine aykırıdır.

Anılan kanun uyarınca gereken incelemeyi yapıp, gerçeği ortaya çıkararak, gerçeğe uygun bir hizmet belgesi vermek Reisliğinize düşmektedir.

Reislinizden dileğim:

Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğünden:

1. Beğenilmeyen hal ve hareketlerin neler olduğunun somut olarak belirtilmesini isteyiniz,

2. Herhangi bir hal ve hareketim için Disiplin kurulunca veya Savcılıkça ya da Mahkemelerce kovuşturmaya uğrayıp kesin olarak mahkûm olup olmadığını,

3. Hal ve hareketleri beğenilmeyen bir adamın niçin derece terfi sınavlarına sokulduğunu ve nasıl üç derece birden terfi ettirildiğini sorunuz ve gerçeğe uygun bir hizmet belgesi doldurularak ilgi dilekçeme yanıt olarak acele gönderilmesini saygı ile arz ederim. **16.6.1969**

Hayri Balta,
CHP Gaziantep İl Merkezi

+

Bakınız, yukarıda:

1. Ek. 17.1.1969 tarihli yazı...

2. Ek. 24.3.1969 tarihli yazı...

3. Ek. 28.3.1969 tarihli yazı...

4. Ek. 5.5.1969 ve 12.2.1968 tarih ve 510 sayılı takdirname...

5. Ek. 21.5.1969 tarihli yazı

6. Ek. 6.6.1969 tarihli yazı.

X

İŞ MAHKEMESİ

YÜCE KATINA

GAZİANTEP

16.7.1969

Davacı: Hayri Balta,

Akyol Mah. Belibağlı Sok. No. 17, GAZİANTEP

Vekili: Av. Mahmut Düşün, GAZİANTEP

Davalı: Yapı İşleri 9. Bölge Md. lüğü
Bahçelievler, GAZİANTEP

Dava : KÖTÜ NİYET TAZMİNATI (1.736.- TL.)

OLAY:

Gaziantep Yapı İşleri 9.Bölge Müdürlüğünde 1.12.1968 tarihinde yevmiyeli işçi olarak işbaşı yapan müvekkilim Hayri Balta 2.1.1969 tarihine kadar aynı iş yerinde çalışmakta iken 2.1.1969 tarihinde 931 sayılı İş Kanununun 13. maddesi (b) fıkrası uyarınca işveren tarafından iş akdi feshedilmiş ve aynı kanunun aynı maddesinin amir hükmü uyarınca çalışma süresi nazara alınarak müvekkilimin dört haftalık ihbar önemil olan günlük 31 liradan 868 lira ödenmiştir.

Oysa müvekkilime ödenecek ihbar öneli 13. maddenin (b) fıkrasında yazılı şartlara değil; 13. maddenin 5. fıkrasındaki şartlara uyduğundan 3 kat fazla olarak tazminat ödenmesi icab etmektedir. Çünkü:

Müvekkilimin işten çıkarılması; yani, hizmet akdinin feshi, bir hakkın kötüye kullanılmasının neticesidir. Müvekkilimin adı geçen Müdürlükte çalıştığı süre içerisinde daima amirlerinin takdirini toplamıştır. Bu durum 28.3.1969 tarih ve 14/4-351 Prs. sayılı Müdürlüğünün vermiş olduğu Hizmet Belgesinden de açıkça anlaşılmaktadır.

Anayasamızın her vatandaşa tanıdığı vatandaş hak ve hürriyetlerinin kısıtlamak suretiyle bazı Adalet Partili taraftarlarca Müdürlüğe yapılan baskı neticesi o zamanın Bayındırlık Bakanı Orhan Alp'in bir telefonu ile müvekkilimin, alelacele ekmeğinden yoksun bırakılmak pahasına, hizmet akdi feshedilmiştir.

1961 Anayasasının sağladığı kişi hak ve hürriyetleri ve düşünce serbestisi açısından hiçbir düşüncenin mahkûm edilemeyeceği bir gerçektir. Buna rağmen müvekkilimin şu veya bu düşüncede olması veya şu veya bu partinin sempatzanı olması onun işten çıkarılmasına esas teşkil edemez. Kaldı ki müvekkilim hiçbir partide kayıtlı olmadığı gibi yıkıcı faaliyet ve düşünce sahibi de değildir.

Doktrinde mevcut kanaate göre: "İşçi hak ve hürriyetlerinin kullanılmasını önleme amacının söz konusu olduğu bütün durumlarda İş Sözleşmesini sona erdirmeye hakkının kötüye kullanılmış olduğu kabul edilmelidir." yolundadır.

Yine Temyiz İçtihatlarına göre: "Akdi fesheden diğerini ızdırar

etmek maksadını takip ederse hukukî kaidelerin yanında içtimai gayeye muhalif bir maksada erişmek amali ile taraflardan biri mukaveleyi feshederse..." 13. maddenin 5. fıkrasına göre kötü niyet tazminatı ödenmesi icab eder.

NETİCE-İ TALEP: Yukarıdan beri izah ettiğimiz olay ve sebeplerden dolayı işveren müvekkilimin düşünce, hak ve hürriyetlerini kullanmasına tahammül edemediğinden ve müvekkilimin aleyhinde çıkan yazılı sözlü dedikodulara itibar ederek Medenî Kanunun 2. maddesinin öngördüğü iyi niyet kuralını aşarak hiçbir partizan tutumu olmayan ve Kanunların kendisine tanıdığı vatandaşlık hakkını iyi niyetle kullanan müvekkilimin iş akdinin feshedilmesi İş Kanununun 13. maddesinin 5. fıkrasında gösterilen fesih hakkının kötüye kullanılmasıdır.

Bu sebeplerden dolayı müvekkilime üç katı tutarı ihbar öneli ödenmesi icap ederken; yalnız bir kat ihbar öneli verilmesi müvekkilimin hakkını ihlal etmek olduğundan bu olaydan dolayı müvekkilime iki kat daha ihbar öneli verilmesi icap etmektedir.

Duruşmanın yapılarak iki kat daha ihbar öneli olan 1736.- lira ile dava ve vekalet ücretinin davalıya tahmiline karar verilmesini arz ve talep ederim. **16.7.1969**

SÜBUT DELİLLERİ : Şahadet, Gazeteler, Yazışmalar v.s.

HUKUKİ SEBEPLER : İş Kanununun İlgili Maddeleri...

CEVAP MÜDDETİ : On gün

Hayri Balta Vekili
Av. Mahmut DÜŞÜN

+

İl Yüce Katına
GAZİANTEP

18.7.1969

Girecek olduğum iş yeri benden Emniyet Müdürlüğünden alınma iyi hal belgesi istemektedir.

Mahallem Muhtarlığından almış olduğum. "İyi Huy Kağıdı" ekli olarak sunulmuştur.

Yüksek Makamınızca hâl ve hareketlerimle ilgili olarak "İyi Huy Kağıdı" verilmesi için Emniyet Müdürlüğüne emirlerinizi saygılarımla arz ederim.

Hayri Balta

Eki: Akyol Mah. Muhtarlığından aldığım iyi huy kağıdı.

Adres:

Akyol Malı. Belibağlı Sok. No. 17, Gaziantep.

X

**AKYOL MAHALLESİ MUHTARLIĞINDAN ALDIĞIM
İYİ HUY BELGESİ**

Mahallemiz Belibağlı Sokak No. 17 de ikamet eden Mehmet oğlu Hayri Balta'nın namuslu ve temiz bir aileye mensup olduğu, kanunun men'ettiği hallerle uğraşmadığı, her türlü şayanı itimat bir kimse olduğu bilinmekle işbu İyi Huy Kağıdı tarafımızdan tanzimen verildi. **18.7.1969**

Aza Aza Akyol Mahallesi Muhtarı
Kadir KINA

43. İYİ HAL BELGEM NASIL GASP EDİLDİ...

Yıl 1969. AP iktidarda. Seçimler yaklaşmış. AP seçimleri kazanma derdinde...

O tarihlerde Gaziantep Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğünde personel şefi olarak çalışıyorum.

Burada çalışmış olmam kimilerine batıyor. Beni bu işyerinden attırmak için bir plan yapıyorlar. Durup dururken bir de baktım yerel gazetelerde "Moskova Hayranı" olduğuma ilişkin adsız bir yazı. Elbette bu yazı ısmarlama bir yazı ve yaptıkları planın bir parçası...

Planı yapanlar AP Gaziantep İl Merkezine giderek yazdıkları haberi gösteriyorlar. "Siz nasıl olur da ilkokul mezunu birini Personel şefi olarak çalıştırırsınız...Oy yok bizim semtten size, bu komünistti işten attırmazsanız." diyorlar.

Yerel gazetede yazdırdıkları bu yazı üzerine beni işten attırıyorlar. Melanetlerini bu kez de böyle gösteriyorlar.

Asıl anlatmak istediğim iyi hal belgemi nasıl gasp ettiler... Okuyucularım okusunlar da görsünler bizlere neler etmişler...

İşten atılmam üzerine Gaziantep Valisine giderek yapılan haksızlığı anlatmak istedim. O gün vali yokmuş, vali yardımcısı ile görüştüm. Adını hatırlayamıyorum. Kendimi tanıttım derdimi anlatınca: "**Olayı ben de duydum.**"

Bu olaya ben de üzüldüm. Yapacağın tek iş bir iyi hal belgesi alıp haklarında tazminat davası açmalısın... Bu iyi hal belgesini de Gaziantep Emniyet Müdürlüğünden almalısın!..”

Bunun üzerine Emniyet müdürlüğüne iyi hal belgesi isteminde bulunan bir dilekçe verdim. Emniyet müdürü dilekçemi 1. ŞuBeye gönderdi. Emniyet 1. Şubesi bilindiği gibi siyasal işlere bakan bir şube... Oysa iyi hal belgesini Ahlak Şubesinin vermesi gerekirdi...

Siyasi bölümdekiler: “Git! Mahalle muhtarından iyi hal belgesi getir!” dediler. Gittim, mahalle muhtarımızdan iyi hal belgemi getirdim. Bu kez de: “Git! Semt karakolundan de iyi hal belgesi al, gel!” dediler. Gittim, semt karakolundan da iyi hal belgesi alıp getirdim.

Bu kez de: “Şimdi de git! Cumhuriyet Savcılığından sabıkan olmadığına ilişkin belge al getir!” dediler. Gittim, Cumhuriyet Savcılığından da sabıkalı olmadığıma ilişkin bir belge alıp getirdim... “Tamam!” dediler.

Getirdiğim belgeleri elimden alıp gözümün önünde bir dosyaya yerleştirdiler. **“Tamam, şimdi iyi hal belgeni verebiliriz. Ancak iyi hal belgesi aldığına ilişkin düzenleyeceğimiz tutanağı imzalamalısın...”** dediler.

“Olur.” demem üzerine polislerden biri yazı makinesinin başına geçti. Yazıp imzalamak üzere önüme koydukları tutanağın özeti şöyle idi: **“Gaziantep Emniyet Müdürlüğünce düzenlenen iyi hal belgemi aldım...”**

İyi hal belgeme kavuşacağım sevinciyle tutanağı imzaladım. İmzalar imzalamaz tutanağı hızla çekip önümden aldılar. Nasıl tepki göstereceğimi merak ettiklerinden hepsi de yüzüme bakarak beni süzüyordu. Bir oyun oynandığını anladım; ama oyunun ne olabileceğini kestiremiyordum. **“İşte tutanağı imzaladım. Verin iyi hal belgemi!”** dedim.

Şefleri, çok doğal olarak: **“İyi hal belgesine aldığına ilişkin imza verdin. İşte iyi hal belgeni aldığına ilişkin belge... Bizden daha ne iyi hal belgesi istiyorsun?”** demesin mi?..

Başımdan aşağıya bir kazan kaynar su döktüler sanki... İşte o an oynanan oyunu anlamıştım ama iş işten geçmişti... Hoş, iyi hal belgemi alıp cebime koyduktan

sonra imzalasaydım tutanağı; yine de başıma çöküp iyi hal belgemi cebimden alırlardı.

Hemen bitişikte bulunan Gaziantep Emniyet Müdürünün odasına koştum. O tarihteki Emniyet Müdürünün adını şimdi hatırlayamıyorum. Başıma geleni anlatmama bile izin vermedi. Daha ben ağzımı açmadan bütün hiddet ve şiddetiyle açtı ağzını yumdu gözünü. Kocaman ağzından tükürükler saçarak: **“Git Allah'ına kadar şikâyet et! Hangi taş büyükse başını ona vur...”** dedi. Anlaşılan bu tertibi kendisi düzenlemişti. Acaba bu emri kendisine vali yardımcısı mı vermişti.

Eğer direnirsem, **“Olur mu böyle şey, nasıl olur da iyi hal belgemi gasp edersiniz? Devlet yurttaşının iyi hal belgesini gasp eder mi?”** dese dim bana bir güzel de dayak atacaklardı. Yapılacak iş derhal oradan sıvışmaktı. ...

İşte, iyi hal belgem Emniyet Müdürlüğüne bu şekilde gasp edildi. Başımıza bir bu gelmemişti bu da geldi.

Daha ne haklarımız gasp edilmedi ki... Gasp ettiler de ne oldu? Biliyorum ki ölmemişlerse eğer bana bu işi yapan görevliler; şimdi hepsi de aldıkları emekli maaşı ile kıt kanaat geçinmekte.

Bu olaylar yaşadığım olaylardan binde biri. İşte böyle böyle bitirdiler bizi Sonunda da Mafyaya, Hortumculara, IMF'ye teslim ettiler güzelim ülkemizi...

Ankara ULUS Gazetesi. 15.1.1994

X

Sayın Pulat Pakiz Bey,
Çimento Fabrikası Müdürü
Gaziantep

22.7.1969

Size vereceğim dilekçeyi el yazımla yazdım.

Uzun da oldu. Ama şu an göndermekten vazgeçtim. Çünkü biliyorum ki AP'ye rağmen hiç kimse beni işe alamaz.

Bu bakımdan sizi başıma gelen olayların dışında tutmak istiyorum. Yalnız başıma gelenleri bir kitap haline getireceğim. Size el yazımla yazdığım dilekçe yazacağım kitabın taslağı oldu. Nereye giderseniz gidin bu kitaptan size bir tane göndereceğim. Elbette adresinizi bulabilirsem...

Bir sözünüz hareket noktam oluyor öğrenim yaşamımda:

“Yaşadıklarınızı değerlendirebilmek için bu yarı cahillikten kurtulmanız gerek!” demiştiniz ya...

Yaşadıklarımı değerlendireceğime inanınız. **22.7.1969**

Saygılarımla,
Hayri Balta,
CHP İl Merkezi, GAZİANTEP

+

Yapı İşleri Reisliğine - Ankara
Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğüne - Gaziantep

16.8.1969

İlgi: Reisliğin 9.7.1969 günlü ve Daire: B-09/Per. Md. 449-14/10627 sayılı “Hizmet Belgem” konulu yazı...

Bayındırlık Bakanı Orhan Alp'in telefon emri üzerine, partizanca bir tasarrufla, iş akdimi feshetmiş bulunan Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğü'nün vermiş olduğu Hizmet Belgesi'nin usulüne uygun olmadığı tespit edildiğinden iptali ile yenisinin düzenlenerek gönderilmesi hususunda adı geçen Müdürlüğe talimat verildiği ilgi yazı ile bildirilmişse de bu güne kadar sözü edilen Hizmet Belgesi gönderilmemiştir.

Usulüne uygun olmadığı tespit edilen Hizmet Belgemin iptali ile yenisinin düzenlenerek gerçeğe uygun Hizmet Belgemin gönderilmesini istiyorum.

Saygılarımla, **16.8.1969**

Hayri Balta,
CHP İl Merkezi
GAZİANTEP

44. ÇAY ve ÇÖP...

14.9.1969

Salih Tanyeri, Esat Kaya Turgay, Mehmet Tekinalp, üçü, karşımdaki odada 12.Ekim.1969 Genel Milletvekili Seçimleri için, köy propaganda gezi programlarını hazırlıyorlardı.

İçerdeki çalışmaları ruhsal bir çatışma içinde geçiyordu. Bu çatışmanın temel amacı birbirlerine üstünlüklerini kabul ettirmek oluyordu. Ben işin böyle olduğunu ara-sıra girip çıkanlar olduğunda veya herhangi bir nedenle girdiğimde görüyor, anlıyordum.

Bir ara zil çaldı. Abdurrahman Öngel (Benim gibi Partinin ücretli elemanı...) olmadığından ben koştum. Eğer koşmazsam zil yeniden çalar ardına ve de ısrarla. Öyle alışmışlar bir kere. Teyp gibi, basar basmaz ses vermelisin.

İçeri girdim.

- Buyrun efendim.

Salih Tanyeri:

- Bana bir şişe su getirir misin?

- Peki efendim..

Elbette, bir şişe su al deyen adam, "Al şu yirmi beş kuruşu..." demeli değil mi? O, al demezse, ben, "Parasını kim verecek Beyefendi?" demeli değil miyim? Ne o, al parasını der; ne de ben, ver parasını, derim.

Ben deyişemem çünkü herifleri kızdırmaya gelmez. O deyişemez çünkü alışmış emretmeye...

Bunların her işi böyle... Bu Salih Tanyeri denen senatör bir keresinde Gaziantep'e gelirlerken eksoz gazından zehirlenerek sosyal sigortalar hastanesinde yatmıştı da hastaneden çıkarken, borcumuz ne kadar? diye sormadığından, hastaneden çıktıktan iki ay sonra, S.S.K.'dan partiye gelen yazıda, "Parayı kimden alacağız?" diye sorulmuştu. Ben de gelen yazıyı bir yazı ekinde kendisine göndermiştim: "Öde!" diye.

Hastane parasını düşünmeyen adam benim yirmi beş kuruşluk su paramı mı düşünür. "Al getir!" dedi bir kere. O senin cebinde yirmi beş kuruş var mı yok mu bilmez. O ve onun gibiler yokluk kavramını bile bilmezler. Bilmişlerse, biliyordu iseler eğer çoktan unutmuşlardır.

Aşağı inerek bakkaldan bir şişe su aldım. Şimdi bu şişeyi bardaksız götürsem, aşam bardaksız içmez. Ee partide de onun beğeneceği cam bardak yok. Partideki bardaklar mikadan. Hem de gelen giden partili yurttaş içmiştir ondan. Bu mika bardakları da Ali İhsan Göğüs getirmişti partiye bağlı olsun diye.

Kahveden bir cam bardak aldım, öylece götürsem kirli diye beğenmez. Kahveciden ezile büzüle istediğim bardağı lavaboda yıkadım. Götürdük masasına koyduk. Böylece Salih Tanyeri'ne almış olduğum iki şişe suyun parasını kesemden ödemiş oldum. Çünkü bir şişe de daha önce

almıştım.

Hangi şekilde sözünü etsem veya gider göstersem Yönetim Kurulundan almak üzere, "Aman sende iki şişe suyun hesabı mı sorulmuş. Altı üstü elli kuruş. Karşındaki koskoca senatör... Antep'e bu denli yararı dokunmuş bir vali ve de senatör için elli kuruş harcamışsın, ne var yani?" deneceği korkusu ile gider olarak gösteremedim.

Benim zoruma giden paramın elime geçmesi, geçmemesi değil. Benim zoruma giden, karşımdaki adamın sorumsuz oluşu, sorumluluktan yoksun oluşudur.

Bu ara içeri birkaç yurttaş girdi. Bir işlerini gördürmek için gelmişler. İçerde otururlarken Abdurrahman'ı 'çağırdılar. Anladım ki Abdurrahman'ı bir yere gönderiyorlar. Bu ara içerden Salih Tanyeri'nin çay istediğini duydum. İçerden şöyle bağıırıyordu Abdurrahman'a;

- Geçerken kahveciye misafirlerimiz için iki çay söyle de geç!..

Biçare Abdurrahman, öfkesine boğularak gitti. İsteyerek değil, çaresizlikten yapıyor, çaresizlikten çalışıyor. Şöyle yakınırıdı bana sık sık:

- Ahi Hayri Bey, bir tek maydanoz tiyeğim yok kil Yoksa ben bunların kahrını çekmem. Ne yapayım ki yok. Yokluk içindeyim, yokluk..

Abdurrahman gittikten az sonra zil çaldı. Hemen koştum. Dedim ya, hemen koşmazsan bir daha çalar ardı ardına... Kinaye olarak bastırı bastırı çalarlar hem de hemen varıp "lebbeyk!" demezsen...

Kapıyı açtım. Gelen köylü yurttaşların yanında serbestçe çekişerek çalışamadıklarını anladım. Onların yanında kendilerini tutmak zorunda kaldıklarından bunalmışlar.

Salih Tanyeri:

- İki çay söylemiştik, ne oldu?

- Bakayım efendim..

Aşağı indim. Ocakçıya, çayın ne olduğunu sordum.

- İşte taze dem tuttum. Şimdi gönderirim..

- Peki...

Yukarı çıktım. Çayın demlendiğini ve hemen geleceğini söyledim. Odama çekilip diğer partililerin yanına oturmuşum ki Esat Kaya Turgay çıktı; aynen.

- Nerde kaldı çaylar? Olmaz ki böyle... Bu kadar beklenmez ki diye bana kafa tutmaya başladı. Bu sözleri söylerken elini kolunu anlamsız anlamsız sallıyordu. Sanki çaycı benmişim gibi öfkeleni, sokrandı bana ve sonra başını sallayarak içeri girdi.

Esat Kaya'nın bu yersiz öfkesi yanımda oturan partililerin de garibine gitmiş olacak ki, bana:

- Aldırma! dediler.

Cevaben:

- Öfkelenmelerinin nedenini biliyorum. İçerdeki konuklar için çay söylediler. Onların yanlarında oturmasını istemiyorlar.. Çayı içirip uzaklaştıracaklar. Çay geciktikçe onlarla bir arada oturmak işkence gibi geliyor kendilerine dedim.

Garson çayları getirdi. İçeri koyup çıkınca:

- Hele gelir misin bir dakika, diyerek garsonu çağırdım.

- Buyur!

- Bir daha banlar çay isteyince ne varsa getirin. Taze, bayat, eski, yeni, demli, demsiz demeyin. Daha olmazsa boyalı su getirin. Ama hemen getirin. Bunların ki çay içmek değil... Daha ben bunlardan birinin içtiği çayı değerlendirdiğini görmedim. Kendi çaylarında iyi kötü aramayan konukları için hiç aramaz. Anladın mı, bir daha böyle yap. Hazırda ne varsa al getir...

- Peki abi diyen garsondan az sonra çaylar içilmiş olacak ki içerdekiler hemen dışarı çıktılar. Ben ve yanımdakiler göz göze bakıştık. Anamlı anlamlı gülümsedik... Benim bakışların anlamı: "Ben size demedim mi..." gibisindendi...

Bu üç kişi içerde öğleye kadar çalıştılar. Bir haftalık köy propaganda gezi programı hazırladılar. Kapı hep kapalı kalmıştı. Öğle yemeği için çıktılar. Odalarına girdim. Bir de ne göreyim: Bir ahırdan farksız. Çöplüğe dönmüş. Ne sorumsuzluk, ne duygusuzluk yarabbi.. Bunlardan bir tanesi olsun ana-baba terbiyesi görmemiş mi yahu!..

Yer yer kıvrılarak, bükülerek atılmış kağıtlar. Sigara, kibrit kutuları, göpçükler, çöpler sergilenmiş yerde.. Hele masanın üstü çarşamba pazarına dönmüş. İçerisi pis sigara dumanı ile dolmuş, kokmuş... Kokudan içeri girilir hal kalmamış. Nasıl oturdular bu havada bunlar içerde?..

İki elimi açarak: Hiç mi duygu, duyarlılık, düşünce yok.... Çok mu zor bu kağıtları ve kutuları çöp sepetine kağıt atmak.. Ya sigaralar içilir de yere mi atılır, yoksa sigara tablasına mı?

- Gel hele Abdurrahman gel.. Şu manzaraya bak. Bunlar milletvekili olacak da memleket yönetecekler ha! Oturdıkları odaya düzen veremeyenler bozuk düzeni nasıl değiştirecekler. Vay memleket vay! Vay kaderi kara millet vay! diye hayıflanarak bağırırmaktan kendimi alamadım.

Abdurrahman süpürge ve saksıyı alarak odaya girdi. Başını sallayarak sandalyeleri düzeltirken:

- Ben ortanın solunda kimseyi göremiyorum. Bu mu ortanın solu? diyerek pislikleri temizlemeye çalışırken ben de kendisine yardım ediyordum...

(14.9.1969, CUMHURİYET HALK PARTİSİ İL BİNASI, GAZİANTEP)

45. ÇİLEYE DEVAM...

18.9.1969

Her zaman olduğu gibi far far ederek geldi. Ne, hal hatır sordu, ne de selâm verdi. Doğru vardı odasındaki başkanlık kürsüsüne oturdu. Her zaman böyle yapar. O başkanlık masasına oturmazsa kimse beğenmez sanki kendisini.

Az sonra ısrarla zil çaldı. Biraz durdu, bir daha çaldı. Zil çalar çalmaz, "lebbeyk!" demelisin. Elektrik düğmesini çevirir çevirmez, nasıl yanar, onun gibi. Dakikasında varmazsan ısrarlı çalış yinelenir...

Vardım, biraz ötedeki masada duran yazı makinesini göstererek:

- Hayri Bey, řu yazı makinesini getir!

Bir metre ötedeki yazı makinesini kalkıp almaya üşeniyor... Alamaz, alışmamışlar. Hep buyururlar. Yazı makinesini getirerek gösterdiği yere koydum. Odama döndüm oturur oturmaz zil yine çaldı. Vardım:

- Hayri Bey, teksir karbonu getirir misin?

- Peki.

Teksir karbonunu getirdim. Pencere açkımış. Esen yel kâğıtları uçuruyor.

- Hayri Bey, řu pencereyi kapatır mısın?

- Peki..

Pencereyi kapattım. Bir pencereyi kapamaktan aciz. Bunlar ayağa kalkıp pencereyi kapatamayacak kadar ruhsal çöküntü içindeler.

Abdurrahman söylerdi: “Yere düşen kağıdı almak için zile basar beni çağırır. Şu kağıdı yerden al bana ver, derdi.” diye...

Abdurrahman'a en çok koyan kendisine ayakkabısını sildirmesi imiş. İki de bir: “Şu bezi getir de ayakkabımı sil!” dermiş. Abdurrahman da sık sık: “Bunlar ortanın solu olacak da memleketi kurtaracaklar. Vay memleket vay!” diye hayıflanırdı.

Odama geldim. Oturmaya kalmadı. Zil yine öttü ardı ardına. Vardım hemen. Birkaç köylü gelmiş terbiyeli terbiyeli oturuyordu yanında. Niçin oturur bu köylüler bu adamların karşısında saatlerce... Şaşarım sessiz sessiz oturmalarına. Dönüp de bir kelime söylemez bu adam köylülere. Benim asıl yandığım öğrenim görmüş, kültürlü, aydın kişiler bile bu adamın yanında saatlerce uslu uslu otururlar da, bu adam lütfen merhameten olsun, başını kaldırıp suratlarına bakmaz. Kabahat onda mı, yoksa yanına gelip oturanlarda mı?

İçeri girerek tam karşısında durdum. Gözlerini gözlerimden kaçırarak:

- Hayri Bey, Zihni Kutlar'ın yazıhanesinin önünde Fevzi Dölek var.

- Evet.

- Onu bana çağırır mısın?

- Peki...

Beni gönderiyor ama gönderdiğine de pişmanmış gibi bir poz takmıyor ve onu da bana göstermek istiyor.

İl Sekreteri diye geldiğim bu iş yerinde hademe miyim, kapıcı mıyım, odacı mıyım, yazıcı mıyım? Belli değil. Önüne gelen zile basarak:

- Hayri Bey bize çay söyler misin?

- Hayri Bey kundura boyacısını çağırır mısın?

- Hayri Bey bir paket yeni harman ve bir kutu kibrit alır mısın?

- Hayri Bey filan adamı çağırır mısın?

- Hayri Bey gazete alır mısın?
- Hayri Bey şişe suyu getirir misin?

Bu buyrukları rica şeklinde hem de ezile büzüle söylemeleri beni daha çok eziyor. İnsan bir işi ezile büzüle yaptıracağına hiç yaptırmasa daha iyi olmaz mı? Bir de acıdiklarını gösteriyorlar. Bir insana acınacak bir durumda olduğunu hissettirmekten daha büyük bir saygısızlık olur mu?

Hükümet konağı önünde, arzuhalciler arasında, Fevzi Dölek'i buldum. Partiden istendiğini söyledim:

- Gene bir sofraya var muhakkak. Köylere gönderecekler.

Hükümet konağı içinden geçtik. Hiç konuşmadan yan yana yürüyorduk. Fevzi Dölek:

- Kendi kusuru ile alt sıraya düştü. Şimdi dabalıyor. Dabalasın bakalım. Ne yapacaktın sen İbrahim Hortoğlu'nu... Varsın o da listeye girsin. Yok, liste zayıf olurmuş, yalan haa!.. Kıskandı ve gitti Şinasi Çolakoğlu ile anlaştı. Bu yüzden de daha aşağıya düştü. Bu nasıl ortanın solculuğu? İnsan kendini bu kadar düşünür mü?

İstemeyerek şu sözleri söylemekten kendimi alamadım:

- Sana bir şey söyleyeyim mi Fevzi gardaş, CHP içinde kimin halktan yana, kimin halka karşı olduğunu bilmelisiniz artık.

- Biliyoruz, görüyoruz... Herkes de biliyor, görüyor ama söylemeye dili varmıyor...

- Ortanın solu her şeyden önce bir ahlâk ve karakter sahibi olmayı gerektirir Fevzi gardaş.

Birlikte partiye geldik. Odama geçtim. Oturup yazı yazmaya başlarken zil yine öttü. Vardım:

- Hayri Bey, şu Ticaret Odası'nın yanında Remzi Kocalar var. Onu bana çağırır mısın?

- Pekil!

Vardım ki Remzi Kocalar yok. Babası Ankara'ya gittiğini söyledi. Geldim:

- Remzi Kocalar Ankara'ya gitmiş. Cumartesi'ye dönecekmiş.

Remzi Kocalar'a bir el ilânı bastırılacaktı. Akşam yapılacak Yavuzlar kapalı salon toplantısı için. Döndüm, odama geldim. Zil yine çaldı ardı ardına:

- Bana Fevzi Gürsel'in telefon numarasını bul!
- Peki...

Fevzi Gürsel yönetim kurulu üyesi olup matbaacı idi. Anlaşılan el ilânı şimdi de ona bastırılacak. Telefon numarasını söyledim. Odama geçtim. Araban İlçe Başkanı Mehmet Metin gelmiş. Ona, Muhtar Ademoğlu'nun bıraktığı notu anlatırken:

- Hayri Bey, bir paçavra getirerek şu masayı siler misin? Baksana toz içinde.

- Peki..

Ben Mehmet Metin'e söyleyeceklerimi bitirmek üzere idim ki, yeniden ve öfkeli bir sesle:

- Hadi Hayri Bey! Çabuk ol! Bir paçavra getir.

Cevaben:

- Görmüyor musun? Başkanla konuşuyorum.

Sesini çıkarmadı. Mehmet Metin'e söyleyeceklerimi söyledikten sonra paçavrayı alarak masayı silmeye başladım. Niçin olduğunu bilmediğim bir hareketle elimden paçavrayı alarak, masayı kendisi silmeye başladı. Bir masa silmeyi bile beceremediğimi mi göstermek istiyordu acaba bana...

Odama geldim. Oturmak üzereydim ki zil yeniden çaldı.

- Buyrun!
- Bana Nakıp Ali'nin telefon numarası bul rehberden...
- Peki..

Pencerede duran rehberi almak üzere eğilirken:

- Diğer rehberden ara? demesin mi...
- Ne farkı var? O nerede?..

Seslenmedi.

Bu nasıl aşağılık duygusu. Aşağılık duygusun böyle tatmin ediyor...

Rehberden numarayı buldum. Numaranın yazılı olduğu sayfayı önüne koydum telefonu açmasını ima edercesine... Yoksa numarayı da bana çevirttirecek.

Telefondan aranılan şahsı bulmalısın ve ahizeyi ellerine vermelisin.

Bu sırada Abdurrahman geldi. Artık ziller Abdurrahman için çalmaya başladı. İş ahlâkı ile bağdaşmayan, insan onurunu kırıcı çark on yıldan beri nasıl işledi ise, yine

işlemeye başladı Abdurrahman için. Bu çarkın dişlileri arasında ezilmeye başlayalı altı ay olmuştu. Abdurrahman ise en az on altı yıldır bu çarkın dişlileri arasında ezilip bitiyordu.

Akşam Yönetim Kurulu toplantısı vardı. Vehbi Kepkep, Esat Kaya Turgay... Bir hesap meselesi yüzünden anlaşamadıkları için tartışıyorlardı ve Zihni Kutlar da onları yatıştırmaya çalışıyordu. Diğer odalarda da böylesine bir sinirlilik vardı.

Bazan Esat Kaya Turgay içerden sinirli sinirli çıkarak bizlerden soruyordu:

-Şu yazı nerde? Filân iş ne oldu?

Yüzünden düşen bin parça Esat Kaya Turgay'ın.

Peki siz, içerde birbirinize atar tutarsınız da öfkesini bizden mi çıkarırsınız...

Her odadan zil sesi... Ayrı ayrı çalar, aynı anda çalar. Bir Abdurrahman koşar, bir ben koşarım. Sabahtan beri halimiz bu. Yoruldum, bittim. Abdurrahman'a:

- Ben gidiyorum. Kendileri birbirlerine kızıyorlar. Gelip suratları ile bizli dövüyorlar.

- Sen bilirsin. dedi Abdurrahman.

Çantamı alarak çıktım. Kapıdan çıkarken partiye ilk geldiğim sıralar burnumu yakan sidik kokusunun kokmadığını fark ettim.

Yolda bu sidik kokusu üzerinde düşünüyordum. Çok kötü kokardı bu sidik kokusu. Birkaç kere partililere sordum.

- Yukarda otelin helası var da ondan... dediler.-.

Bir gün partinin kapı bitişiğinde bulunan kömürlükten bir aday adayımızın önünü ilikleyerek çıktığını görmüştüm. Anladım ki aşağı hamamın yüznumarasına inmeye erindiği için parti kapısının bitişiğindeki kömürlüğe işiyor bizim aday adayı.

Bu yüzden de partiye girerken sidik kokusundan geçilmiyordu. Bununla birlikte: "Hükme varmayayım." dedim. Birkaç gün sonra aynı adamı aynı yerden aynı şekilde çıkarken görünce hiç kuşkuym kalmamıştı. Bizim ortanın solundaki aday adayımız kömürlüğe işiyor, sidliğini de bizlere koklatıyordu.

Bu düşünceler içinde AP İl binası önüne gelmişim ki:

- Hayri Bey! diye bir ses duydum arkamdan. Baktım Abdurrahman.

- Ne var Abdurrahman?

- Zihni Bey seni ister...

Durdum, düşündüm.

- Zihni Beyden başkası çağırıyorsa, dönmezdim, dedim. Abdurrahman bisikletle gelmişti. Bisikleti sürdü gitti benden önce...

Partiye dönüş yaparken düşünüyordum yine:

Ne çile yarabbi! Ne başlama saatimiz belli, ne bitiş saatimiz.. Amirimiz kim, tutacağımız iş ne belli değil... Kime, nasıl hizmet edeceğimizi bilmiyoruz.

Zihni Bey Abdurrahman'dan beni sormuş. Abdurrahman, gittiğimi söyleyince:

- Nasıl gider, ben burada iken? diyerek darılmış...

Yönetim Kurulunun toplantı halinde bulunduğu odaya girdim. Başkanlık koltuğunda oturan Zihni Beye:

- Buyrun beni çağırmışsınız. Bir emriniz mi var?

- Şu faturaya bir bak! Ödenmiş mi, ödenmemiş mi? Sonra senden ricam: Ekipler gidinceye kadar bir yere ayrılma...

- Peki efendim.. diyerek çıktım.

Saat 23.00'e değin partide hiçbir işe yaramadan bekledim durdum. Herkes gidince Abdurrahman'la birlikte temizliğe başladık. Benim süpürdüğüm yerleri Abdurrahman paspas ediyordu. Büyük salondaki hitabet kürsüsü yanındaki pencerenin önünü süpürüyordum ki Abdurrahman geldi:

- Seninki buraya işerdi. Ben temizlerdim sidiklerini...

- Deme? Buraya da mı işerdi? Ben bunun kömürlüğe işediğini biliyordum ama toplantı salonundaki hitabet kürsüsünün bulunduğu köşeye de işeyeceğini sanmazdım.

Kulaklarıma inanamıyordum.

- Acaba bu köşeye mi yoksa pencereden aşağıya mı işerdi?

Abdurrahman:

- Hiç farketmez.. dedi ne farkedebilir gibilerden...

Pislikleri temizlemeye devam, düşünmeye devam, çileye devam...

(18.9.1969, CUMHURİYET HALK PARTİSİ İL BİNASI, GAZİANTEP)

+

KATKIDA BULUNANLAR:

Fevzi GÜNENÇ:

Çok Sevgili Yalkın,

Bugünkü yazınızda Şıra Hanıyla ilgili anılarınızı anlatmaya başladığınızı görünce çok sevindim. Birileri anlatmalı Gaziantep'i hanları, hamamları ve bir çok şeyleriyle. Bunu yapanın siz olmanız beni daha da keyiflendirdi. Çünkü sizin olaylara hep doğru açıdan bakan, akıcı dille yazan bir yazar olduğunuzu biliyorum.

Şıra Hanı'nda sözünü ettiğiniz kişilerin başında Mehmet Tekinalp geliyor.

Senin kadar değilse de biraz tanıdım onu. Sen arkadaşın olduğu için onun kusurlarını görmezlikten gelebilirsin ama istemeden de olsa babadan çalıp çırparak eğlenceye yatıran biri olduğunu itiraftan da kaçınmıyorsunuz. Bu yapıda birlerinin Türkiye'nin kurtuluşuna oynayan CHP gibi bir partinin başında politika yapmasını hiç bir zaman doğru bulmamışımdır.

Onu birazcık olsun ben de tanıyorum. Lakabı Çağırıkçı Mâmed'di. Çünkü herkesi babasının uşağı gibi görür, bağırarak emrederek iş isterdi. Onca yıllık arkadaşı olarak bu yapısının ayırımında olmaman mümkün değil.

Çağırıkçı Mamed CHP için haftalık bir yayın organı çıkartırdı. Gazete babam Necip Bahri Günenç'in Sanat Matbaasında basılırdı. O yıllarda öğretmenlik yapar yarım günümü matbaada geçirirdim. Gazetenin hazırlanma evresinde matbaadaki işçiler Çağırıkçı Mâmed'ten ikrah ederlerdi.

Ben onun olumsuzlukları bu kadarla sınırlı sanırdım. Meğer daha neleri neleri varmış: Eğer arkadaşının ne mal olduğunu öğrenmek istersen Düşünür Avukat Hayri Balta'nın internetteki <http://www.tabularatalanayalanabalta.com> adresli sitesine girerek 13. sıradaki Roman bölümüne ara sıra göz atman gerek. Ben oradan alıntıladığım bir iki bölümü sizinle paylaşmak istedim. Aşağıda...

Amacım sözüne, kişiliğine, yazısına inandığım güvendiğim bir dostun arkadaşı da olsak kimseye iltimas geçmeyeceğine, hep doğruları yazacağına inancım da

yanılmadığımı görmektir. Sevgiyle...

Fevzi GÜNENÇ, 29.4.2011

46. TOPLANTI VAR...

19.9.1969

22.30'da eve geldim. Çocuklar uyumuş. Hep böyle oldu. Genellikle: çocuklarımı uykuda buldum, uykuda gördüm hep...

Sabahleyin 8.30'du partiye vardım. Azdı işim bugün. Ama yine gelip gitti parti hastaları. Her biri ile ayrı ayrı konuşmak çalışmaktan çok yoruyor beni.

Bir ara İlçe Seçim Kurulundan telefonla, acele olarak, Sandık kurulu üyelerinin adlarını istediler: "Saat on birde gelsinler..." dediler. Hemen sandık kurulu üyelerinin listesini yazdım ve adliyeye koştum. Vardım ki İlçe Seçim Kurulu Yargıcı duruşmada. Usulca mübaşiri çağırdım:

- İstedğiniz yazıyı getirdim.

- Bekliyorduk zaten.

Kağıdı elimden aldı. Bunu gören Yargıç İsmail Mutluay, asık surat takınarak, biraz da öfkelenerek, eliyle de işaretler ederek:

- Götürsün aşağıya versin! dedi sertçe.

Küçük kişilerin öfkesine, kaba hareketlerine pek alınmam. Ama büyük kişilerin ve kendini büyük sananların yaptığı kabalığa hiç dayanamıyorum... Hele bir yargıca yakışan: sakın olmak, kızmamak.. Bir insan ne denli akılsız olmalı ki emir kullarına öfkelene...

+

Akşam Görevliler toplantısı vardı. Aynı zamanda Yönetim Kurulu toplantısı da vardı. Zorunlu olarak bekledik bir odada. Yönetim Kurulu toplantı halinde iken diğer odalarda aday adayları ve bir diğerinde de başkaları bekler durur...

Benim görevim toplantı olduğu zamanlar zil sesine kulak vermek. Her odada toplantı olduğu zaman, zilin hangi odadan çalındığı, belli olmuyordu bazen...

İl Gençlik Kolu odasından çalınan zil üzerine İl Yönetim Kurulu odasına koşup girince toplantı halinde bulunan üyelerin alındıklarını ve hattâ öfkelendiklerini çok gördüm.

Bir keresinde yine zil sesi üzerine girdiğim İl Yönetim

Kurulu odasında Dr. Beyhan Barlas:

- Burada zil çalan kimse yok! diye azarladı beni kibarca.. Hiç unutamıyorum o bakışlarını. Öfkeli bakışlar adamı haşlar...

Toplantı günleri kulağım zilde olur. Abdurrahman olursa ona: "Zil çaldı koş!" derim. Abdurrahman bir yere gönderilmişse, zil de çalınca hemen ben koşarım."Buyurun efendim? Bir emriniz mi var? "derim.

Görevliler toplantısında yapılan konuşmalar sudan şeyler. Hamasî nutuklar, duygusal konuşmalar. Seçilecekler, seçilm yatırımları yaparken bir bayram havası içinde yerli yersiz alkışlar, yahlar, zılgıtlar...

Bu toplantılarda partililerin bilinçlendirildiğine, eğitildiğine, uyarıldığına hiç rastlamadım. Rastlamadığım şeylerden biri de okuyan bir adam. Bizim parti mensuplarının, büyüğünden küçüğüne, hiçbirinin ne bir kitap, ne bir dergi okuduğunu hiç görmedim. Yalnız Ulus gazetesi okuyanlar var o da binde bir... Akşam, Milliyet, Cumhuriyet gazetesi okuyanlar var, nadir... Bir de mahallî gazeteler gözden geçirilir hakkımızda yazılmış bir yazı var mı acaba diye...

+

Saat 22.00'de odalar ve salon boşaldı. Odalar ve salon kibrit ve sigara kutuları ile, sigara göpçükleri ile, buruşturulmuş, bükülmüş, katlanmış kağıt parçaları ile halı gibi döşenmiş...

Abdurrahman temizliğe başladı hemen. Koca salonun temizliğini üstüne yıkıp gitmeyi vicdanıma sığdıramadım. Başladım ben de süpürmeye... Sandalyeleri kaldırarak altını süpürürken çektiğim güçlüğü gören Abdurrahman bana acıdı:

- Zahmet etme Hayri Bey. Sandalyeleri düzeltir, pencereyi kapatırsan bana yeter.

- Bu kadar odayı ve bu büyük holle bu büyük salonu senin üstüne nasıl bırakabilirim. Böyle yaparsam gülmez misin bana içinden solcuyum, dersem...

Toz toprak içinde salonu süpürürken düşünüyordum: Bu salonu bizim gibi evinde banyosu olmayanlar süpüreceğine, evinde banyosu olanlar süpürse daha iyi olmaz mı?

Şimdi biz gidip toz toprak içinde yatacağız. Sabahleyin

temizlenmeye zaman bulamadan uykudan kalkar kalkmaz koşup yine geleceğiz. Saat on ikide, yani gece yarısı, evine bitkin bir halde giden bir adam nasıl zaman bulsun temizlenmeye. Üstelik banyo için yakacak odunu da yoksa evinde, banyosu da yoksa...

Abdurrahman'ın gömlekleri arasından görünen döşü ve boynunun kiri daima dikkatimi çekerdi... Anlaşılan bundan böyle benim boynum, boğazım da onunki gibi olacak ve benim kirli oluşum da onun ve başkalarının dikkatini çekecek.

Ne yapalım demokratik hukuk devleti olduğunu iddia eden ve benim hak ve hukukumu AP'lilere karşı korumaktan aciz olan devlet utansın eğer ortada utanmayı gerektirir bir durum varsa...

+

KATKIDA BULUNANLAR:

1. Zengin ve hazine değerindeki deneyimlerinizi bizimle paylaştığınız için çok teşekkür ederiz sevgili Hayri Ağabey.

Mustafa Dinçer, 27.4.2011

+

2. Bu kadcarcık kısa kısa yazmayla bu roman biter mi be ustam?..

İnan tadına doyamadan kesiliyor.

Daha fazlasını istiyoruz.

Saygıyla, sevgiyle...

Fevzi Günenç, 29.4.2011

+

3. Teşekkürler Baba,

Hem güzel, hem acı...

Severek, dikkatle okudum.

Geçmişte yaşadıklarını okumak beni daha bir heyecanlandırıyor...

İyi ki yazmışsın baba.

Yener Balta, 5.5.2001

47. İNERKEN-ÇIKARKEN...

20.9.1969

İl Yönetim Kurulu üyesi Fevzi Gürsel gelerek İlçe Yönetim Kurulu odasına girdi.. Yanında birkaç da konuğu

vardı. Partide yalnızdım. Abdurrahman bir iş için ayrılmıştı.

Zilin ardı ardına çalması üzerine koştum.

- Buyrun, bir emriniz mi var?

- Estağfurullah! Birer çay söyleyecektik de.. Abdurrahman yok mu?

- Abdurrahman bir iş için ayrılmıştı. Ne yapılacaksa ben yapayım.

Oturanlardan biri:

- Dur da ben söyleyeyim, diyerek ayağa kalktı. Bana yakıştıramıyordu çay söylemeyi..

- Yoo, yo!.. Zahmet etmeyin. Ben söylerim. Ne olacak, diye içerdekileri saymaya başladım:

- Bir, iki, üç..

Fevzi Gürsel:

- Bir de kendin için söyle...

Merdivenlerden inerken düşünüyordum: Bu Fevzi'nin nesi fazla benden? Benden daha mı bilgili, daha mı becerikli, daha mı zeki, daha mı çalışkan? Yok, hiç de değil..

Çalışmaya çocukken başladım. Debbağlık yaptım, Kilimcilik yaptım. Gece gündüz demeden çalıştım. Halâ da çalışıyorum. Her zil çalmasında zile koşmak, Abdurrahman'a zil çaldığını söylemek ve bir çeşit zil trafiği ayarlamak son işim..

Nedir bizi bu şekilde bir çalışmaya zorlayan koşullar? Niçin başkaları çalışmadan bizlerden çok daha rahat yaşadıkları halde, bizler çalıştığımız halde berbatın berbatı bir yaşam sürdürüyoruz? Nesi, nesi fazla bunların bizden?

Burada Fevzi Gürsel'in kişiliği söz konusu değil. Altın gibi kalbi olan bir çocuk Fevzi Gürsel... Temiz, dürüst, fedakâr... Nedir öyleyse farkımız?

Farkımız: Ekonomik durumumuzdur... Bunları bana emir verir hale getiren sosyal durumları, yani işveren sınıfından oluşlarıdır. Benimse, bizlerinse, onların her dediğini yapar durumda oluşumuz, emeğimizden başka hiçbir şeyimizin olmayışıdır.

Merdivenlerden inerken hem bunları düşünüyor hem de partinin önündeki yazlık kahvede oturanları, kağıt oynayanları, tavla oynayanları gözden geçiriyordum.

Niçin bizler cumartesi, pazar demeden, insancıl olmayan

bir çalışma düzeni içinde, onur kırıcı ilişkiler içinde, çalışıyoruz da; bunlar, bu kahvede oturanlar, böyle bir çalışma ihtiyacı duymuyorlar..

Bu soruların yanıtı da yine yukarıdaki sorulara verilen yanıtlar arasındadır. Bunlar mülklerinin geliri ile geçinen kimselerdir. O güzelim boş zamanlarını kâğıt oynamakla, tavla oynamakla geçiriyorlar...

Kahveciye:

- Altı çay! Biri benim için. Benim ki demli olacak.
- Başüstüne Beyim. Hemen...

Merdivenleri çıkarken Anayasamızın öngördüğü millî, demokratik, sosyal hukuk devleti nasıl gerçekleşecek diye düşünüyordum.

Düşüncelerim sonucu; bütün bu zor koşullara karşın Halk Partisine daha sıkı sarılmam gerektiği kanısına vardım. Çünkü dışarıda yaşama hakkı tanımıyorlar benim gibi düşünenlere...

48. GÜZEL BİR TEMİZLİK...

21.9.1969

Defterimden başka dert arkadaşım yok. Tek bu defter kabulleniyor beni büyük bir anlayışla...

Saat dokuza doğru partiye vardım. Bugün pazardı. İyi ki geç gitmişim. Bir katil partiye sığınmış:

- "Amanın beni emniyet mensuplarına teslim etmeyin. Teslim etmeden önce söz alın beni dövmeyeceklerine ilişkin. Yeter ki beni dövmesinler."

Katil böyle yalvarırken karşı taraf jandarmaya haber ulaştırmış.

- "Ulaşın katil CHP'de!" diye.

Jandarmalar partiye girmişler.

Yöneticiler direnmişler::

- "Burası kutsal bir çatı. Çağırmadan giremezsiniz. Çıkın dışarı.."

Sonra Jandarma Komutanlığı ile, Emniyet Müdürlüğü ile görülmüş. Dövülmeyeceğine değgin söz almışlar. Böylece katil jandarmalara teslim edilmiş.

Partiye girdiğimde bu olay konuşuluyordu. Masama

geçtim. Az sonra Abdurrahman:

- Biraz rahatsızım, öğleye kadar gitmek istiyorum. Saat 13'te gelirim.

- Olur, git! Beklerim...

Abdurrahman gitti. Abdurrahman kırk iki, kırk üç yaşlarında kısa boylu, kara saçlı, çekik ve küçük gözlü, elmacık kemikleri çıkık, zayıf bir adam. Okuma yazmayı askerde öğrendiğinden pek beceremiyor. Partiye gireli yedi aya yaklaştı. İlk geldiğimden beri kendisine:

- "Abdurrahman gel seninle bir nöbet çizelgesi yapalım. Mesa-i saatlerini bölüselim. Bazı günler olsun evine git. Çocuklarınla, eşinle yemek ye. Bir pazar ben bir pazar sen çalışalım. " derim. Bir türlü yanaşmaz. Bununla birlikte yakınmaktan da geri kalmaz:

Abdurrahman anlatıyor:

- Evde ölüm vardı. Ben bu partiden ayrılıp ölümü gömmeye gidemedim. Sabahleyin erken gelip partiyi açmam gerek. Çocuklarımı uykuda sevdim hep.

Geçen gün erkenden geldim. İçerisinin temizliğini yaptım. Aşağı banyoya indim. Arkamdan Esat Kaya Turgay'la Selâhattin Çolakoglu gelmişler. Bakmışlar ki kapı kapalı. Kapıyı kırmak üzere faaliyete geçmişler. Geldim ki kapıyı kırmakla meşguller. Koskoca adam bunlar. Aklım yetmiyor. Kardeş bir kapı kapalı olunca kırılır mı? Akıl yetmiyor ki...

Geçen gün Mahmut Düşün başkanlığında köy gezisine çıkan ekip jeeple sabahın köründe evimin kapısına dayandı. Saat altı otuz. Gel bakalım partiyi aç dediler.

Bizim hanım: "Allah'tan korkun!, der. Ne hal bu hal?!.. Ne olacak bu bizim halimiz?.." diye dert yanmaya başlayınca...

- İyi ya işte sana eşinle, çoluğunla, çocuğunla yemek yeme hakkını tanıyorum. Daha ne istersin... İşte sana fırsat tanıyorum.

Buna karşın Abdurrahman işbölümüne yanaşmaz. Parti içinde itibarını kaybedeceğinden korkar. Bir değer olduğunu göstermek istediğinden partiden ayrılmak istemiyor. Her şey benden sorulsun, diyor. Dediği gibi de oluyor. Her gelenin ağzından Abdurrahman çıkıyor.

- Abdurrahman, filân yazı nerde?

Dosya isterler böyle, gazete, telefon rehberi isterler

böyle. Ne olursa olsun, yerli yersiz Abdurrahman... Bu durum Abdurrahman'ın hoşuna da gitmiyor değil. Tatmin oluyor, gurur duyuyor.

Hele sevdiği kişiler olunca bu Abdurrahman deyenler pervaneye dönüyor. Ama partiye sevmediği kişiler girince rengi derhal değişiyor, neşesi kaçıyor,.. Hemen partiden kaçmanın yollarını arıyor. Ya bir çağırıyor, ya aidat toplamayı, ya bir alacağı, ya da akılda olmayan bir işi ileri sürerek hemen kaçıyor. Bazan geçerli bir gerekçe bulamaz. Dabalar durur. Parti kendine zindan olur. O zaman ben imdadına yetişirim.

- Hadi git, şu mektubu postaya at!
- Gençlik Pazarından kağıt al, zarf al!..

O gidince de sevmedikleri ile de ben kalırım karşı karşıya...

Bu partiye on altı yıldan beri hizmet ettiği halde ilk izni ben vermiş oluyorum Abdurrahman'a. Benim sayemde korkusuz olarak evine gidebildi...

Abdurrahman gidince yalnız kaldım. Geldim geleli şu partiyi bir güzel süpürmek geçer içimden. Abdurrahman bu işi severek yapmıyor. Paspasla geçiştiriyor. Paspasla köşeleri temizleyemediği için kibrit çöpleri, kağıt parçaları göze batıyor kenarda kıyıda..

Abdurrahman'a: "Önce süpürülmeli, ondan sonra paspas yapmalı." diyemiyorum. Her gelen emrede emrede sınırlarını bozmuşlar adamcağızın. Hiç olmazsa benden korkmasın diye hiçbir işine karışmıyorum. Kendimi kendisinin emrine verdim. Zaten o da böyle istiyor. Birtakım işleri de benim yapmam gerektiğini anırtıyor: "Bu kadar işi ben nasıl yapayım?" diyor...

Bir güzel temizlik yapayım dedim. Odanın kenarındaki sandalyeleri odanın ortasına topladım. Kenardan köşeden kazıyı kazıyı süpürmeye başladım. Kalkan tozlar genzimi yakmaya başladı. Bunun üzerine süpürgeye su döktüm. Ekmek sular gibi odayı ıslattım. Tozun kalkmasını bir dereceye kadar önledim. Yine de üstüm başım, saçlarım, kirpiklerim toz içinde kaldı. Hâlâ burnum yanıyor acı acı...

Odalari temizlerken Ali İhsan Göğüs'ün yeğeni İhsan Göğüs geldi. O, beni bir fikir adamı, bir aydın olarak görürdü.

Bu yüzden de bana çok saygısı vardı. Beni bu halde görmek istememiş, olacak ki içeri girdiği halde bir de baktım başı yerde usulca sızıyıyor.

Az sonra Emin Erdem geldi. Beni elimde süpürge, toz toprak içinde koca salonu süpürürken gördü. Bir elimde süpürge bir elimde saksı ile çalışmış olmamdan duyduğu üzüntüyü yüzünden hissettim.

- Kimse yok mu Hayri Bey?

- Hayır

Nutku tutulmuştu. Hiç seslenmeden yavaşça çıktı gitti.

Az sonra Salih Tanyeri geldi. İl odasına çekilerek bir yazı hazırlamaya başladı. Salih Tanyeri, bir şeyler yapmak isteyen biri... Halka, köylüye dönük. Ama bilimsel niteliği yok...

Salih Tanyeri, bundan altı yıl önce benim arkadaşlarımdan dört kişiyi Emniyet Birinci Şubeye çektirerek dinsiz, komünist diye bir güzel sopa çektirmiş; sonra da dinsizlik, komünistlik propagandası yapıyorlar diye mahkemeye vermişti. Mahkemeye verilen arkadaşlarımdan başında da Sayın öğreticim Dr. Emin Kılıç vardı; bereket, ona karı saygılı davranmışlardı...

Salih Tanyeri o zaman Gaziantep valisi idi. Bizim dosyamızın kabarmasında çok emeği vardır. Sonradan bizim yurtsever olduğumuzu anlamıştı ama iş işten geçmişti. İl sekreteri olarak geldiğim şu partide, değersiz bir kişi olarak, Abdurrahman'm emrinde çalışmamda kendisinin de rolü vardır.

Salih Tanyeri, İstanbul emniyet Müdürü iken Nazım Hikmet gibi bir şairin dosyasını tutmada, onun on sekiz yıl zindanlarda çile doldurmasında da payı vardır. Feleğin işine bak ki şimdi de kendisinin adı çıkmıştır halk arasında komüniste, masona. Öyle ki siyasî polisin kendisini izlediğine bile tanık oldum...

Odaları temizledikten sonra, oldu olmaya şu salonu da temizleyeyim, dedim. Salonu temizledikten sonra partinin önündeki bir salon büyüklüğündeki balkonu da temizledim. Yorulmuştum. Belim iyiden iyiye ağrımaya başladığı için süpürge elimde güçlkle doğruluyordum.

Bir ara Salih Tanyeri beni çağırdı. Yanına giderken

iki kat yürüdüğümü farkettim. Yorgunluk belimi büktüğü gibi mideme de vurmuştu. Kendime çeki düzen vererek, doğrulup, içeri girdim:

- Buyrun efendim..

- Bana bir yeni harman alır mısınız?

Verdiği üç yüz elli kuruşa bir paket yeni harman aldım aşağıdan. Bir paket sigara üç yüz elli kuruş. Aman yarabbi... Ayda en az yüz yirmi lira... Ne zelim bir esaret.. Sigaraya esaret bu da...

- Buyrun efendim, diyerek yeni harman sigarasını masasına bıraktım.

- Hani soğuk su?

Böyle derken bıyık altından da gülüyordu. Çünkü bana su getir dememişti. Bu yüzden hatasını biliyor ve gülüyordu.

- Peki efendim, şimdi getiririm..

Aşağı bakkaldan bir şişe su aldım. Bununla üç şişe olmuştu kendisine aldığım. Artık parasını istemeliydim. İstemezsem gerekçesiz iş yapmış olacaktım. Gerekçesiz iş yapmak Allah'ı tepelemektir anlayışına göre.

- Buyrun.. Bununla üç şişe oldu size aldığım su. Borcunuz yetmiş beş kuruş.

- Al öyleyse..

Cebinden beş lira çıkardı. Bu davranışım hoşuna gitmiş olacak ki parayı verirken gülümsüyordu...

Salih Tanyeri yazısını bitirip gitti. Yalnız kaldım partide. Odaları, holü, salonu, balkonu süpürmüş, sandalyeleri yerlerine yerleştirmiş, masaları silmeye başlamıştım ki telefon çaldı. Telefonu açtım. Karşımdaki:

- Aloo.. Burası Nizip. Ben fen memuru falan. Bir hafta izne ayrılıyorum. Esat Kaya'ya söyle idare etsin.

- Esat Kaya'nın Nizip'le ne ilgisi var?

- Esat Kaya, Nizip Belediyesi fen müdürü değil mi?

- Yaa.. Bilmiyordum. Peki, söylerim., diyerek telefonu kapattım.

Allah, Allah... Bu nasıl iş yahu.. Esat Kaya nasıl Nizip Belediyesinin Fen İşleri Müdürü olur? Bunun burada bir yazıhanesi var. Kendisi müteahhitlik yapar. Birkaç ilde inşaatı var. Gaziantep'te oturur, evi burada.

Bir bakarsın Adana'da, bir duyarsın İskenderun'da, bir

duyarsın Kayseri'de... Çoğu zaman da partide... Ee bu nasıl, ne zaman yapar bu fen müdürlüğünü Nizip'te?..

Vay dünya vay... Biz İl Sekreteri olarak hademelik yaparken elin adamı ne işler yapıyor...

Saat iki idi. Abdurrahman geldi. Salona baktı, hole baktı, odalara baktı. Yaptığım temizliği gördü. Bir de baktım yüzü sallandı.

Kendisinden izin alarak eve geldim. Evde beni bekliyorlardı öğle yemeği için.....

49. TAM İSTEDİKLERİ GİBİ...

22.9.1969

Partinin temizliğini yapmak ara sıra bana düşüyor. Abdurrahman için içinden yalnız başına çıkamıyor.

Partinin dört odası var. Bir holü, bir salonu bir de büyükçe balkonu... Bizim yurttaşlarımız da içtiği sigaranın çöpçüğünü çöp kutusuna veya sigara tablasına atmak şuuru (terbiyesi) olmadığından kalktıkları yer alabildiğine zibillğe döner.

Günde on sekiz saat mesai yapan Abdurrahman:

- Şu pislikleri temizlemek içimden gelmiyor!.. deyince alıyorum sol elime saksıyı, sağ elime süpürgeyi. Başlıyorum temizliğe...

Merkez İlçe Yönetim Kurulu odasında Zeki Yetkin ile birlikte birkaç kişi oturuyordu. Ben balkonu temizlerken onlar beni ben onları görüyordum. Bu ara içimden şöyle geçiyordu;

Şimdi Zeki Yetkin:

- Ne yapıyorsun Hayri Bey? dese vereceğim cevap elbette şöyle olacaktı:

- Git kardeşine söyle. Hayri Balta tam istediğiniz gibi olmuş. Onlar böyle olsun diye beni işten attırmadılar mı?"

Bereket Zeki Yetkin ne yaptığımı sormadı da ben de söylememiş oldum:..

İçeri geldim. Bu kez de salonu temizliyordum. Akşam Ortaokulundan sınıf arkadaşım Metin Arslantaş içeri girdi Zeki Yetkin'in sormadığı soruyu o sordu:

- Ne o Hayri abi, ne yapıyorsun? Her şeyde başka olduğun gibi bunda da mı başkasın? Bu kadar titizlik olur mu?

Doğrudum. Sözlerim şu oldu Metin'e:

- Bizim için kitap yazmak ile süpürge çalmak arasında hiç fark yok. Eğer şu an acınacak bir durumda bulunuyorsam bunun sorumlusu ben değil "kalem tutan ellere süpürge verenlerdir."

Sözlerime devamla son sözlerim şu oldu Metin'e:

- CHP'nin seçim bildirgesinde, insanın insan tarafından sömürülmesi kaldırılacak, deniyor. Şimdi ben bütün işleri Abdurrahman'm üstüne yıkarsam onun ezilmişliğini sömürmüş olmaz mıyım? Bütün işleri onun üstüne yıkıp da: "Ortanın solundayım, hakkın yolundayım" dersem yüzüme tükürmez misin?

Metin:

- Hayri abi, sen gerçekten bambaşka bir insansın... Aşkolsun sana... Seni tanımış olmakla cidden mutluyum... dedikten aldı eline bir süpürge ve bana yardıma başladı...

50. İLK İŞ...

22.9.1969

Zır zır öten zilin sinir bozucu etkisi altında verilen buyrukları yerine getirmek için insanın sinirlerinin çok sağlam, iradesinin de çok güçlü olması gerek.

Şurada hiçbir yetkim olmadan bekleyip duruyorum. Muhatabım kim? İşverenim kim? Kime sorumluyum? Kimden emir almalıyım? Kim beni denetleyecek? Belli değil...

Sabah yedi otuzdu işe geldiğim. Saat 23 oldu; hâlâ eve gidemedim. Çocuklar uyumuştur muhakkak. Erken gidip ödevlerine bakacaktım. Kendilerine yardım edecektim. Ödevlerini masama bırakarak uyumuşlardır muhakkak. Bari hanım çıkışmasa: "Niye geciktin?.." diye...

İş anlayışına, iş ahlâkına uymayan bir çalışma... İşin kötüsü kimse farkında da değil. Bu adamların yuvası yok mu? Çocuklarını görmesi, onlarla ilgilenmesi gerekmez mi? diye düşünmek akıllarından bile geçmiyor... Ne duyarsız insanlar. Bir de seçilecekler de bu memleketi yönetecekler...

Ortanın solu yaşantımızla ilgisi olmayan bir aldatma edebiyatı. Ortanın solunu uygulamak isteyenlerin ilk yapacakları iş: Örgütlerinde çalıştırdıkları kişilerin çalışma koşullarını düzeltmek olmalı değil mi?..

Ne demişti Çinli filozof Konfüçyüs: “Herkes evinin önünü temizlerse bütün şehir temiz olur...”

Bizim sosyal adaletçiler, ortanın solundakiler, bozuk düzeni düzeltereceğiz diye bar bar bağıırıp çağırıyorlar... Bozukluğu düzeltmeye kendi örgütlerinden başlasalar ya...

Ne gezer... Hepsi de uyur gezer...

Ne çare. Düşmüşüz bir çembere. Yapacağım ilk iş bir çelme atmak bu çembere...

23.9.1969

51. ÖKKEŞ GARDAŞ...

24.9.1969

Köyden kente göçmüş Ökkeş Gardaş. Partiyi çok sever. Yoksul bir köylü çocuğu. Güler yüzlü.. Kalender, yakışıklı, boylu boslu, ...

Her sabah uğrar işçi pazarına Bir inşaat sahibi kendisini çağırırsa; yani satılırsa (inşaat işi bulursa...) akşam üzeri, satılmazsa öğleden önce gelir partiye.... Gelir gelmez girer doğru benim odama. Gülerek oturur yanıma. Bana çay ismarlamak ister... Bu davranışı ise beni deli eder.

İlk konuşmamız şöyle olmuştu partide, kendisiyle:

- Ne iş yaparsın?

- İnşaat işçisiyim. Briket, harç, kum, taş taşıırım inşaatlarda üst kata...

- Her gün iş bulabilir misin?

- Her sabah İşçi Pazarı'na varır diziliriz. Bizi satın alacak adamı bekleriz. Orada çoğuz, bekleşip dururuz... Hele bir işçi arayan gelsin.. Kuzgunların leşe üşüştüğü gibi başına üşüşürüz. “Beni al! Beni al!” diye adamı çekiştiririz...

- İş bulamadığınız günler ne yaparsınız?

- Keseden yeriz...

- Şimdi gençsin. Gücün, kuvvetin var. Ya yaşlanırsan ne yaparsın?

- Merak etme biz yaşlanmayız. Güçten düşüp, çalışamaz hale geldiğimizde ölürüz..

Ökkeş Gardaş'ın sosyal güvenlik anlayışı beni çok duygulandırdı. Bunları o denli doğal söyledirdi ki gözlerim buğulanırdı.

Bir de o haliyle bana çay ismarlamaya kalkmaz mı?..

Hayri Balta, bu asil davranış karşısında için için ağlamaz

52. ABDURRAHMAN GARDAŞ...

24.9.1969

Abdurrahman yazı yazdığımı görünce ne yaptığımı sordu.

Kendisine iş çıkaracağımdan korkuyor. Yerli yersiz yaptırdıkları işlerle gözünü kırmışlar.

- Hatıralarımı yazıyorum.
- Gazetede yayınlanacak mı?
- Günü gelince belki yayınlanır..
- Aman beni de yaz. Adımı gazetede görmek istiyorum.

Bol bol benden bahset..

Abdurrahman; ezilmiş, insan yerine konulmamış bir emekçi...

Partinin yükünü taşıyan o.

Partide en çok çalışan o.

Partiyi en çok seven o.

Ama partinin nimetlerinden en az yararlanan da o.

Yüz yıl daha hizmet etse partiye perişanlıktan kurtulamayacak olan gene o...

Bazen bir veya iki kere sert konuştuğum oldu kendisine. Kızgınlık gösterdi bana kendisi de...

Öyle koşullar altında çalışıyoruz ki...

Birbirimize düşürüyor. İçinde bulunduğumuz koşullar bizi...

Defalarca. özür diledim kendisinden

Bağışladı mı beni bilmem.

İnandı mı bilmem samimiyetime?

Kırmamalıydım, oldu bir kere...

Bir ara Celal Kıyıkçı gördü kendisine çıkışırken.

Şimdi vicdan azabı çekiyorum, nasıl çıkacağım için içinden...

Hayri BALTA,

**53. CHP İL YÖNETİM KURULU BAŞKANLIĞINA
GAZİANTEP**

25.9.1969

Bugünden itibaren Akşam Lisesine devama başlıyorum.

Beni, kültür seviyesi çok aşağı olan kişilerin tasallutundan kurtaran partime müteşekkirim. Hiçbir istekte bulunmadan normal ölçüler içinde hizmete hazırım.

Dileğim: Bu yaşta ve bu koşullar altında okumak isteyişimin anlayışla karşılanması ve gereken kolaylığın gösterilmesidir.

Yönetime güvence veririm ki okula devamım bana verilecek görevleri yerine getirmeme engel değildir.

Derin saygılarımla,

Hayri BALTA

NOT:

1- Yapacağım işler bir not halinde Abdurranman'a bırakıldığı takdirde işbaşı yapar yapmaz ele alınacaktır.

2- Okula devamımla her hususta kendisine yardım ettiğim Abdurrahman haddinden fazla yorulacaktır. Hiç olmazsa seçimler bitinceye kadar akşamları yardım etmek üzere bir işçi alınmasında yarar vardır.

54. KEPKEP'E SELÂM OKUMAYA DEVAM...

25.9.1969

Orta dereceli okullar açıldı bugün. Akşam lisesine gitmek üzere partiden çıktım.

Tam çıkarken Vehbi Kepkep geldi. Söylemeden gitmeyi doğru bulmadım.

- Akşam lisesi açıldı. İşte gidiyorum. Her gece gideceğim bundan böyle...

Yüzünde bir değişiklik oldu. Dudağını büktü. Anlamsız bulmuştu Akşam Lisesine gidişimi.

- Zihni Beye söyledin mi?

- Zihni Beyi göremedim. Partiye gelmedi. Ama Hilmi Yetkin'den izin aldım.

- Zihni Beye söylemeliydin...

Vehbi Kepkep'in okula gidişimi doğru bulmadığı her halinden belli oluyordu. Seçim sırasında, işlerin çokluğunda, parti bırakılıp okula gidilir mi idi...

Sallasın dursun başını. Boşuna.

İşten çıkma pahasına da olsa bu okula gideceğim. Kim ne derse desin...

Çok mutlu olmam gereken şu günde yalnızlığımı, güçsüzlüğümü yine duydum derinlemesine.

Ne güç koşullar altındayım; buna karşın istifam cebimde. Değişmem okulu hiçbir şeye..

Hayatta hiçbir şeyden korkmadım. Hiçbir şeyde de gözüm yok. Yalnız öğrenmeye tutkunum. Bir gün beni bu tutkumdan yoksun koyacaklar diye ödüm kopuyor. Ömrüm boyunca taşıdım bu korkuyu. Halâ da taşıyorum.. Hiç güvencem yok. .Ne büyük bir yalnızlık bu... Yaşayan bilir ancak...

+

Katkıda Bulunanlar:

Sayın Balta,

Yine aynı güzellikte devam edip gidiyor romanın sevgili ustam. Ellerine, beynine sağlık.

Kepkep'e fazla yüklenmişsin. O haklı. Sadece kendilerinin çocuklarının okumaya hakları var çünkü.

Bu zatın bana çok büyük bir iyiliği olmuştu zamanında. Yıllar önce bir gün, Halk bankasında kredi alacaktım. Parayı çekmek için sıramı bekliyordum. Öteden secaatli secaatli göründü o zat. Elindeki bir demet parayı veznedarın önüne attı. "Bunu hesabıma geç" deyip gitti.

Hemen ayağa kalkan el pençe divan duran Veznedar sıradaki onca bekleyeni dikkate almadan kalantor kellenin işini seve seve yaptı.

O gün sinirlendim. Krediyi almaktan vazgeçtim. Doğru CHP'ye giderek istifamı verdim. Oradan TİP'e gidip kaydımı yaptırdım. Bu iyiliği kim yapar adama?

Sevgiyle... Saygıyla...

FEV, 5.9.2011

55. PARTİYE MEKTUP VAR

27.9.1969

Sayın Aydın GENÇER,
CHP Merkez İlçe Başkanı
GAZİANTEP

Bir Adalet Partili arkadaşla konuştuk. Bana diyor ki: "Bugün sizin partinin açık hava toplantısına gidelim. Yarın da bizimkine... Dinleyelim. Sizinkiler mi Allah'ın adını çok anıyor, bizimkiler mi?"

Onun için çok rica ederim. Allah kelimesini dilinizden düşürmeyin. Kendileri bugün bizim toplantıya katılacaklar. Söylenecek Allah kelimesini sayacaklar. Yarın da biz kendilerinin toplantısına katılarak Allah kelimesini sayacağız. Aman Allah kelimesini dilinizden düşürmeyin.

Selamlarımı sunarak ellerinizden sıkarım...

Sultan Selim Mah. 'den

Fotoğrafçı Abdullah'ın kardeşi Memik Akarsu

56. KİMİN GÖZÜ KÖR...

3.10.1969

Bostancık köyünden bir hafız, İki gözü görmüyor. Pejmürde bir giysisi, güneş yanığı teni... Orta boylu, zayıf, esmer.... Geldi partiye. Girdi odama, oturdu karşıma...

Oyunu satmak istiyor. Pazarlık için gelmiş... Hangi parti daha çok verirse köyünün oyunu o partiye verdirecek. Her seçim böyle yaparmış. Köyü hafız diye oyunu esirgemezmiş kendisinden. Keramet umarlarmış sözünü dinlemekten.

- Kadınlara şu cebimdekini atın diyorum. Onu atıyorlar.

Gülüyorum sessizce:

- Kadınlar senden de körmüş be hafız..

- Erkekler de benim verdiğim kağıdı atarlar..

- Nasıl bilirsin hangi kağıdın atılacağını?

- Anlaştığım parti cebime kor atacağım kağıdı. Ben de cebimden çıkarır çıkarır veririm. Hangisini verirsem onu atarlar.

Anlatırken kendisini süzüyordum. Bu adamın nesi etkiliyordu köylüleri. Köylüler bu adamın ardına niçin düşüyorlar? Niçin bunun sözlerini kutsal kabul ediyorlar? Bu düşüncelerle Hafız'ı süzerken o anlatıyordu:

- Geçen gün Lütfü Söylemez geldi. "İste hafız iste... Ne istersen iste!" diyor. Haydar Beyaz da geldi geçen gün. Güven Partili. Bilmez misin yahu?

- Bilirim.

- İşte o. Ama onunla konuşmadım. Ona: "Size hiçbir

zaman oy yok!" dedim...

Sonra bana çıkışmaya başladı:

- Şimdi AP'ye gitsem bana sigaralar, kahveler, çaylar, gazozlar... Hörmetin bini bir para. Sizde bunlardan biri yok..

Sağ cebinden dosya büyüklüğünde bir AP bayrağı çıkardı.

- Bir tane de CHP bayrağı verir misin?

- Pazarlık bitsin de, dedim gülerek..

Düşündü, düşündü:

- Yamansın sen, dedi adımı sordu...

Seçimden sonra hafız başında yoğurt küleği, deynegi ile kaldırım taşlarını vurarak gidiyordu. Bakkala yoğurt satmaya gelmişti köyden.

Yaklaştım, kulağına:

- Hafız şimdi beğendim seni. Oyunu satarak değil emeğini satarak geçinmek gibisi yoktur.

Sesimi hemen tanıdı.

- Tanıdım seni. CHP'nin kâtibisin sen. Bir CHP bayrağını esirgedin benden...

Gülüşük...

57. BABAM GİDİYOR...

3.10.1969

Kardeşim Hasan okula geldi. Sınıftan çağırdı beni. Telâşlı bir hali vardı.

- Ağa babamı hastaneye yatırdım. Ameliyat edecekler.

- Deme...

Hemen bir taksiye atladık. Devlet Hastanesine koştuk. Vardık ki babamız bitkin bir halde yatıyor. Doktorlar bir ameliyatı zamansız bulmuşlar.

Babam bitmiş. Kolunda serum var. Serumun iğnesi babamın canını acıtıyor. Sık sık kusuyor. Midesi delinircesine.

Aşağı, doktora indim. Babamın kusmasını önlesin diye. Nöbetçi doktor uyuyor odasında. Korktum uyarmaya. "Şu babamın kusmasını durdur!" diyemedim. Azarlanacağımdan korktum. Bunlar böyle. Biz yoksullara karşı çok öfkelidirler. Tanıdık olmazsa iş gördüremezsin.

Hemşireye gittim: "Doktor uyuyor, babam ölüyor." dedim.

- Yalnız senin baban değil ölen. Burada günde beş on

kişi ölür. diye payladı beni.

Güldü: "Yapılması gerekeni yaptık babana. Lüzum yok doktoru uyarmaya."

Babama koştum. Babam gözünü açtı. Beni görünce gözlerinin içi güldü. Sevindi. Eliyle karyolasının kenarına oturmamı işaret etti.

Yanına oturdum. Babam çok zayıflamış. Çileli bir adam... Dünyanın tadını alamadı.

- Acım, karnım aç!

- Şimdi yiyemezsin baba. Biraz uyu. Sabahleyin sıcak çay verirler. Ekmek peynir verirler.

- Kolum acıyor. Şu serumu çıkar.

- Çıkarmak olmaz. Dayanmalısın.

Biraz sonra babam kendinden geçti. Derin bir uykuya daldı. Koğuşa göz atıverdim babam uyuyunca. Koğuştaki hastalar hastabakıcılardan yakınıyorlar. Hastabakıcılar hastalara yüz vermiyor. Azarlıyorlar.

Hastabakıcılara, ayda kaç lira aldıklarını sordum. "340 lira!" dediler.

Bu para ile çalışan insandan güler yüz, hizmet bekleyebilir misin? Elbette isteksiz çalışacaklar.

Kardeşime işaret ettim:

- Bahşiş ver bunlara..

- Çok bahşiş verdim. Yoksa içeri almıyorlardı...

58. BABAM GİTTİ...

4.10.1969

Babam gitti. Hiç beklemediğim, ummadığım bir anda gitti...

Yaşamak daha zordu babam için. Ölüm bir kurtuluş oldu. Ölümü hiç istemezdi. Yaşamaya doymamıştı.

Ölümünden çok korkardı. Hiç ağzına almazdı. Aklına getirmezdi ölümü. Ama ölüm beklemediği bir anda aldı götürdü kendisini. Bilmedi nasıl öldüğünü, inanamadım öldüğüne...

Babam yalnız kalmış bir adamdı. Eşi ölünce yitirmişti kendini; bir daha da bulamamıştı.

Hiç arkadaşı yoktu. Sevgi, şefkat arar gezerdi koca kentin sokaklarında...

Babamı çok severim. Yaşasaydı şimdi garip garip, sessiz

sessiz, yoksul yoksul, yavaş yavaş, cadde cadde, sokak sokak gezecek, bizlere rastlamaya çalışacaktı..

Bu hallerini gözümün önüne getirdikçe ağlayacak gibi oluyorum....

İlk sancılandığında, korkusuna aldırılmayıp da, ameliyat ettirse idik belki beş on yıl daha yaşayacaktı. Ama bu bozuk düzende yaşayıp da ne olacak... Yine yalnız yalnız, yine sessiz sessiz dolaşıp durmayacak mıydı?

Ben ki aciz bir evlat. Değil babasına kendine bile yararı olmayan zavallı, mesleği bile olmayan kimsesiz biri...

Bütün bunlara rağmen babamı arıyorum. Apak saçları, üste yok, başta yok ser sefil hali ile bir melek gibi geziyor Gazikentin caddelerinde sokaklarında... Yaşadığım sürece de gezecek gözlerimin önünde....

Yaşasa idi sık sık buluşabiliyor muyduk sanki.. Aylarca görmediğim olmuyor muydu?.. Yaşıyor sanırım olur biter...

Hem şimdi yerini de biliyorum. İstedğim zaman bulurum..

Ölmeden önce babam şimdi nerelerde ölüyor acaba, derdim... Şimdi babam açlık çekmeden, yokluk çekmeden, parasızlık nedir bilmeden, aşağılanmadan, sarhoş olmadan, caddelerde, dolaşmadan gözlerimin önünde yaşayacak hayalimde...

Hayalimde yaşaması daha iyi..

Babamı hep sevdim...

Bir kere olsun incitmedim...

Babam gitti, yalnızım...

Baba! Baba!

Babasızlığı da tattırdın bana...

Hayri Balta, 4.10.2011

x

Teşekkür ederim hem sevgili hem değerli hem de güzel ustam, sana...

“Hayri Balta” Romanının son iki bölümü için... “Babam gitti... Beni babasız bırakarak gitti... Öylesine duyarlı ki... Hiç böyle acımamıştı yüreğim ölen bir baba için. Ölen orada sanki babamız olmuyor da biz oluyoruz.

O hastane sahnesi ne güzel panoraması ülkem.

Yazık ki böyle bir ülkede, böyle bir dönemde yaşamak zorunda kalmışız. Yazık bize...

Bugün sizin evin önünden geçtim. Çok tuhaf oldum. Burada yaşadığı Hayri Balta, dedim kendi kendimi. Burada sevdi, korudu, kolladı bacılarını... Şimdiye bak bir de...

Sevgimle, saygımla...

FEV, 8.2.2012

59. ZİHNİ KUTLAR...

6.10.1969

Partiye geldi Zihni Bey. Az sonra zil çaldı. Vardım:

- Gözlüğümü evde unutmuşum. Abdurrahman'ı gönder de gözlüğümü alsın, getirsin..."

- Abdurrahman yok. İsterseniz gidip ben getireyim gözlüğünüzü evinizden.

- Hayır olmaz.

Telefonla yazıhanesini aradı. Kâtibi Abdürkadir Gürbüz'e:

- Gözlüğü evde unutmuşum. Evden alıp bana getirir misin? Partideyim...

Beni ayak hizmetlerinde kullanmak istemiyor. Şunun yaptığı muameleye bak bir de diğerlerinin yaptığı muameleye... Bu bana evinden gözlük getirtirmiyor; bir başkası ise: "Paçavrayı getir de şu masayı sil!.." diyor!" ve masayı sildiriyor...

Masasını silmekten aciz bir kişi milletvekili olacak da ulusun kaderini belirleyecek...

Akıl yatıyor mu bunu?..

60. SAYIN CEMİL ALEVLİ,

Sevgili Dost,

Gaziantep, 18.10.1969

İşten atılmam olayını biliyorsunuz. Sayın Öğreticim Dr. Emin Kılıç Kale'nin öğrencisi olmam dolayısıyla ve biraz da benim tecrübesizliğim yüzünden adım dedikodulara karışmıştır. Bütün bunları kimsenin bilmediği şekilde siz biliyorsunuz.

İşten atıldıktan sonra Cumhuriyet Halk Partisi beni

himayesine alarak partide bana il sekreterliği görevini verdi. 0 zamandan beri 500.- lira aylıkla partide çalışmaktayım.

Bu gün Sabah Gazetesinde Fabrikamız için bir muhasebe yardımcısı arandığı ilânını okudum. Bu ilânı ben başka şekilde değerlendirdim.

Ekli dilekçe ile Fabrika Müdürlüğüne müracaatımı yapmış bulunuyorum.

Benim için yapılması gerekeni yapacağınız inancındayım. Buna sonsuz imanım vardır.

Derin sevgilerimi sunarım efendim...

Hayri BALTA

**61. YELİC İPLİK ve DOKUMA FABRİKASI
MÜDÜRLÜĞÜNE
GAZİANTEP**

Gaziantep, 18.10.1969

18,10.1969 tarihli Sabah Gazetesi ile Müessesenize bir muhasebe yardımcısı alınacağıнын ilânını okudum. İlânda aranan şartlara haizim.

1932 doğumlu olup askerliğimi yaptım. Evli ve dört çocukluyum.

Ortaokul mezunu olup hâlen şehrimiz Atatürk Akşam Lisesi öğrencisiyim.

Daha önce:

1) 1959-1962 yıllarında Gaziantep Millî Eğitim Müdürlüğü Okul Yaptırma Bürosunda kâtip olarak,

2) 1962-1967 yılları arasında Amerikan Hastanesinde muhasebeci olarak,

3) 1967-1969 yıllarında Gaziantep Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğünde personel şefi olarak çalıştım (Burada çalışırken ailevi bir meselede partizanca bir tasarrufla işten atıldım.).

4) Halen CHP merkezinde il sekreteri olarak çalışmaktayım.

Sosyal sigorta, İş Kanunu, bordro, yazışma, dosyalama, arşiv, muhasebe mevzuat ve konularında yeterli bilgi ve tecrübem olduğu gibi on parmakla bakmadan seri ve yanlışsız daktilo yazmada Güneyanadolu bölgesinde

yapılan yarışmada birinciliğim vardır.

Müessesenize yararlı olacağım kanısındayım. Muhasebe yardımcısı olarak işe alınmamı saygı ile arz ederim.

Hayri Balta

ADRES:

Hayri BALTA,
Akyol Mah. Belibağlı Sok. No. 17,
GAZİANTEP

62. CEMİL ALEVLİ'NİN KOŞULLARI...

Gaziantep, 18.10.1969

Dilekçemin sonucunu öğrenmek üzere fabrikaya gittim.

Oktay Alevli:

- Babam evde seni bekliyor! dedi.

Eve vardım. Cemil Alevli beni kapıda karşıladı.

Düşünceli idi.

Cemil Alevli ile çok iyi dosttık. O beni ben de onu çok severdim. Aramızdaki ilişki ilâhî bir seviyedendi.

Çalışma odasına gittik. Her zamanki koltuğuma oturtturdu beni; kendisi de her zamanki koltuğuna.

Işığı yaktı.

Güldü... Güldüm..

Bu gülüşlerimiz uzun süredir ayrı kalmaktan duyduğumuz duygu ve düşünceleri ifade ediyordu. Birbirimize olan sevgimizin sönmemiş olduğunu gösteriyordu.

Konuya girmeden önce bol bol konuştuk. Hasret giderdik.

Bu konuşmamızı burada anlatmanın yeri yok.

Hem okuyucuyu da ilgilendirmez.

Cemil Alevli:

- Şimdi gelelim senin iş durumuna. Seni fabrikaya alacağım. Yalnız bu konuşmalarımı iyi dinle.

- Evet!

Sözlerinin üstüne basa basa ilk sözünü söyledi.

- "Sen lekeli bir adamsın!" İstismara çok elverişli bir durumun var. Seni fabrikaya almakla birçok iti kendime ürettmiş olacağım. Tamam mı?

- Tamam.

- Şimdi sana şartlarımı söylüyorum. Bu şartlarım kabul

edilirse fabrikada huzur içinde çalışabilirsin. Yok, bu şartlara uymadığın takdirde seni fabrikadan atarlar ve seni ben bile kurtaramam.

- Şartların?

- Bir: Gazetelere yazı yazmayı terk edeceksin. Kabul mu?

- Kabul.

- İki: CHP ile ilgilenmeyeceksin. Kabul mu?

- Kabul.

- Üç: Liseden sonra okumayacaksın. Kabul mu?

İşte bu olmazdı... İçimden "Hayır!" demekle birlikte:

- Kabul! dedim. Yaşamımda ilk olarak yalan söylüyordum.

Ne var ki zorunluluk... Evde evlad-ı ayal var...

Cemil Alevli bir şart daha ileri sürdü...

- Benimle olan münasebetinden kimseye söz etmeyeceksin. Kabul mu?

- Kabul...

Bana çok ağır gelen bu teklifleri düşünmeden kabul ettim. İçinde yaşadığım koşullar pazarlığa elverişli değildi.

Cemil Alevli:

- Şimdi fabrikaya git! Artık korkma!... dedi. ..

Hayri Balta, 18.10.1969

63. CHP İL YÖNETİM KURULU BAŞKANLIĞINA GAZİANTEP

Gaziantep, 21.10.1969

20.10.1969 tarihinde Velic İplik ve Dokuma Fabrikasında çalışmaya başladım.

Görevim partim ile yakın ilişki kurmama engeldir. Bir de her akşam lise derslerinin ağırlığı var. Ancak partime ve tüm yönetim kurulu üyelerine minnettarım.

Kendimi partiye borçlu hissediyorum. Bu borcumu fazlasıyla yerine getireceğim.

Aşağıda yapılması zorunlu olan iki durumu belirtiyorum:

1- Partinin kayıt işleri bitmemiştir. Bitmeyen kayıtlar arasında benim de müracaatım var. Kaydımın kütüğe geçilmesini, kimlik kartımın gönderilmesini rica ediyorum. Kimlik kartım gönderildiği takdirde ekonomik gücüm oranında partiye bağış yapacağım.

2- Bilindiği gibi, seçim öncesi, Abdurrahman gerçekten çok çalıştı. Ben partiden ayrılırken çalışmasına karşılık bir maaş ikramiye umuyordu. Kışlık yiyeceklerini almak üzere kendisine bir aylık ikramiye verilmesinde yarar olduğu kanısındayım.

Derin saygılarımla arz ederim..21.10.1969

Hayri BALTA

64. BİTMİŞ MİYİM?

7.11.1969

20.10.1969 tarihinden beri fabrikada çalışıyorum. Buraya girerken çok korkmuştum. Sanmıştım ki bundan önce çalıştığım bütün iş yerlerinde olduğu gibi, birtakım kaprisli kişilerin olur olmaz müdahalesi ile karşılaşacağım ve ardı ardına gelen baskılar altında bunalacağım...

Sandığım gibi çıkmadı, normal bir iş seyri var. Üzüldüğüm tek nokta on saate yakın bir zamanımın ekmek parası için heder olmasıdır. Bu zamanı yaratıcı alanda; örneğin, dinî ve felsefî alanlarda araştırma yaparak, ortaya yeni bir düşünce ve görüş çıkarmada kullanmayı çok isterdim. Bu ortamı bulamamış olmak beni kahrediyor...

Şu satırları, mesai saatimde iş beklerken yazıyorum. Aslında bu satırları yazacağıma derslerime çalışmam gerek.

İşten saat on sekizde çıkıyorum. On sekiz otuz'da derse yetişiyorum. Otobüsü kaçırınca birinci dersi de kaçırıyorum.

Sınıf çok küçük, tavanı çok basık. İçerde otuz beş kişiyiz. Bu sayının daha da azalacağını sanıyorum. Bir ay içinde on beş kişi döküldü. Dökülenlerden üçü kız. En çok da kız öğrencilerin dökülmesine üzüldüm.

Sınıf arkadaşlarım seçilmiş değil öyle. Zaten seçilmiş kimse yok bu toplumda. Kısır bir toplum, verimsiz...

Saat yirmi ikiye kadar ders görüyoruz. Dört saat kapalı kaldığımız bu odayı havalandırmaya kimse yanaşmıyor. Havasızlıktan çoğu uyuyor. Bense bunalıyorum;

- Amanın arkadaşlar şu pencereleri teneffüste olsun açalım! diye pencereleri açmak istiyorum, elime ayağıma yapıyorlar, açtırmamak için...

Okul açıldı açılalı not almaktan başka bir iş yapamadım. Yani notları gözden geçirmeye zaman bulamıyorum.

Derslere çalışmak için kala kala bir pazar günüm kalıyor. Pazar günü de çocuklar:

- Baba sinema, baba gezinti, diye bana rahatlık vermiyorlar. Gezmesek evde kalsak, oğlak sürüsü gibi evin için de oradan oraya koşup duruyorlar. Tek odalı bir ev. Çocuk bunlar, anlamaz haber... En küçüğü omzuma bile çıkıyor. Bu yüzden sabah ezanı kalkmaya karar verdim.

Bugün dört otuzdu kalktığım. Fakat gaz sobasının deliği tıkanmış. Ne yaptım yanmadı. Akıntı deliğine üfleyeyim de tıkanıklık gitsin, dedim gaz deposundaki gazlar yüzüme, gözüme sıçradı. Tam bir saat uğraştım. Baktım olmayacak elektrik ocağını masamın altına koydum. Ayaklarım ısındı ama belim soğuk aldı.

Eskiden beri gaz alacak param olmadığı zamanlar elektrik ocağından yararlanırım..

Sabahları çalışmaya bir alışabilsem. Çünkü ev ve bütün mahalle uykuda... Sessizlik güzel şey. Sessizlikte insan kendini dinliyor, kendini görüyor.

Yaşım otuz sekize geldi. Bu yaşa değin bir masa ve sessiz bir oda sahibi olamadım. Oysa çok da özlerdim. Bu bile emekçiler için olanaksız.

Ne olurdu şu midem rahat olsaydı. Her şeyden çok mide rahatsızlığım yıkıyor beni. Bundan dört yıl önce gastrit teşhisi konmuştu. Şimdiye değin iyi edemedim. Yorulunca bulantı oluyor, kusuyorum... Ne yesem midem ekşiyor, yanıyor. Sabahları yaptığım azıcık kahvaltı bile beni yıkmaya yetiyor. Kahvaltıdan sonra yatmazsam rahat edemiyorum. O da ancak pazar günleri geçiyor elime... Bu kez de çocuklar çıkışı: "Bir Pazar gelir, bizimkinin nevesiği (lohusalığı) tutar!" diye bana kafa tutuyorlar... Halimden anlamıyorlar. Çok zormuş bu mide rahatsızlığı. Ellerim, kollarım bile dermansız kalıyor...

Fırsat bulamadım esaslı bir muayene ve tedaviye... Yoksulluk elini kolunu bağlıyor adamın...

Masamda oturmuş iş beklerken bir günlük yaşantımı gözden geçirdim kâğıt üstünde.

Boş oturmaktan böylesi daha iyi... Varsın mesai saatinde derse çalışıyor desinler, yazı yazıyor desinler.

Bu ara Cemil Alevli girdi içeri. Doğru yanıma geldi. Tatlı

gülüşü ile:

- Nasılsın? dedi.

- İyiyim..

- İşler nasıl gidiyor?

- İyi gidiyor. Şimdi iş bekliyorum. Alaeddin Bey iş veriyor, ben de yapıyorum. Şimdi bankada. Gelince bana iş verecek...

- Güzelî diyerek ayrıldı.

Yüzünden bana iş vermiş olmanın, beni korumuş olmanın mutluluğu yansyordu. Sevinçliydi, gururluydu..

Şu satırları bitirdikten sonra gözden geçirdim. Beğendim. Gözü kör olsun yoksulluğun... Felek at veriyor meydan vermiyor, meydan veriyor at vermiyor...

Bir zamanlar çok bol zamanım vardı yazacak bir şeyim yoktu. Şimdi yazmayı yeni yeni becerebiliyorum; ama, anılarımı olsun yazacak zaman bulamıyorum.

Ah bir yazabilsem!.. Çok güzel konular var yaşadığım, yazmak istediğim.. Yazmak bile varsıllıkla orantılı..

Düzen böyle. işte. İnsan yetenekli olduğu işte çalışabilme ortamını da bulabilse.. Olmuyor işte...

Ne yapalım, dayanmaktan başka çare yok...

Bitmek yok!..

65. ALİ NADİ BEY ANLATIYOR...

8.11.1969

Şimdi Ali Nadi Bey geldi Fabrikaya. Beni müdürün odasına çağırdı. Müdür yok. İkimiz başbaşaız. Anlattıklarını olduğu gibi yazıyorum:

- Geçen gün Alaeddin Koçak (Fabrikanın muhasebe müdürü ve benim amirim) işyerime geldi. Seni sordum, nasıl? dedim.

- İyi, iyi ama kötü söylüyorlar dedi.

- Nasıl kötü söylüyorlar?

- Komünist diyorlar.

- Kim diyor?

- Bizde işbaşı yaptığının ertesi günü 1. Şubeden Orhan Beyin yanına gelmişler.

- Hepsi tertiptir, iftiradır. Başından geçen olayı biliyorum. Aldırmayın, inanmayın, dayanın. Eğer bir parça bir şeyi

olsa şimdiye çoktan mahkemeye verirlerdi. Adamın elinde mahkemeden ber'at kağıdı var.

- Bilmiyorum ki!..
- Ben ona kefil olurum.

Bu konuşmaları anlattıktan sonra Ali Nadi Bey:

- Bugün buraya fabrikayı gezme bahanesi ile senin için geldim. (Ali Nadi Bey bu fabrikada on altı yıl müdürlük eden biridir.) Orhan Beyi (fabrikanın şimdiki müdürü) göreceğim. Lâzım geleni söyleyeceğim.

Bundan sonra Ali Nadi Beyle gelmişten geçmişten konuştuk. Ali Nadi Bey bizim Halkevi başkanımızdı. AP iktidarı onu da beni de diğer yönetim kurulu üyelerini de halkçı çalışmalarımızdan ötürü oyuna getirerek yönetimden uzaklaştırmışlardı. Yerimize ise İbrahim Tevfik Kutlar'ın adamı olan Cemal Aslan adında bir öğretmeni getirmişlerdi başkan olarak.

Ali Nadi Bey yetmiş yaşında. İstiklâl Savaşına katılmış, Antep Savaşına katılmış, yaralanmış, madalyalar almış yurtsever bir gazi idi. Bu yaşta yorgun argın üşenmeden yeni bir tertibe uğrarım düşüncesi ile kalkmış gelmiş.

Emniyetin harekete geçmesinde üç ihtimal olabilir:

1- Fabrikaya girdiğimin ikinci günü Teksif Sendikası Başkanı Ali Haydar Mutaf beni masa başında çalışırken görünce almaz almaz bakmıştı.

Haydar Mutaf Teksif Sendikası Gaziantep Şube Başkanı olup sendikacılıkla zengin olan bir kişidir. Bilgisizdir, kafasının işleyen bir yanı var ki işçilerin başında kalabiliyor. Bu adam ara sıra gazetelere "sendikacı gözü" ile diyerek yazılar da yazar. Bu yüzden de kendisini yazar sanır. Yazılarını okurken, çok aradığım halde, dilbilgisi ve imlâ kurullarına uygun bir cümlesini göremedim.

Geçen gün bir yazı yazmıştı Haber Gazetesinde benim için. Patronlara baskı yapıyordu aklınca; "Sermaye düşmanları nasıl olur da işe alınır?" diye...

Emniyetin ajanı olduğu söylenir. Haklarını arayan işçileri emniyet yoluyla sindirmede pek ustadır. Bu konuda CHP İl Yönetim Kurulu üyesi otelci Mahmut Gözükara ile Tekstil Sendikası Başkanı Mehmet Ali çok şey anlatmışlardı bana. Uzun süre işçilerin başında kalışının nedenleri arasında

ustalıkla uyguladığı bu yöntemin de rolü vardır.

2- Ruh hastasının biri emniyeti kıskırtmış olabilir. Komşunun oğlu ile annesinin aşağıdaki şekilde konuştuğunu duydum.

- Baba, Hayri bu kere de Cemil Beyin Fabrikasına girmiş. Babası::

- Derhal harekete geçmeliyiz. Görülmesi gereken yerleri görmeliyiz. Buradan da attırmanın yoluna bakmalıyız,

- Ama biraz zor olacak.

- Zor, mor... Bir kere deneyeceğiz, denemeliyiz.

Bu sırada annesi:

- Allah'tan korkun! Ne aldınız veremiyorsunuz bu oğlandan? Bir adamla bu kadar uğraşılır mı? Bir adamın ekmeği ile oynanır mı? demişse de oğlu ile kocası üzerine yürüyerek kendisini susturmuşlar.

Bu sırada oğlu babasına:

- Hiç birisi ile değilse bile onunla ölünceye kadar uğraşacağım. Ona elimden gelen her kötülüğü yapacağım... demiş.

Bana karşı bu duygularla dolu olan kişiler Emniyete giderek: "Ne duruyorsunuz?" diyemez mi. Zaten emniyet de : "Allah, Allah!" diyor..

3- Üçüncü olasılık emniyetin fabrikadaki ajanları yoluyla fabrikada işbaşı yapmış olmamı duymalarıdır. Biz bu ajanları bilirdik. Bunları ilerden gören işçiler parolayı verirlerdi: "Komandolar geliyor!"

Bu parolayı alan işçiler konuşmayı bırakır işlerine dönerdi. Bu ajanlar aynı zamanda işverene de rapor verirlerdi.

Fabrikaya girmiş olduğumu öğrenen emniyet kendiliğinden de harekete geçmiş olamaz mı?

Maşallah emniyetimiz bu konuda çok hamarattır. Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğünde, Fayans Ticarette, CHP'de bunlar çabucak işverenlerime koşup: "Bula bula bunu mu buldunuz çalıştıracak?" dememişler mi idi...

İyi ki bir yüksek öğrenimim yok. Paralı, mallı mülklü değilim. Bir nüfuzum, bir mesleğim, bir etiketim yok... Cıbıldak, kimsesiz, yoksul biriyim...

Komünist suçlaması ile karşılaşmamak için çoğu kişi de bana sahip çıkamıyor. Ali Nadi Ünler, Cemil Alevli gibi kişileri

nerede bulacaksın...

Niçin bizler izleniyor, işsizliğe, açlığa itiliyoruz? Bu memleketin yüzde altmışını okumadan yazmadan yoksun koyan biz miyiz? Köylüsünü; yolsuz, susuz, ışksız, bilgisiz koyan biz miyiz? Bu halkı toprak ağasına, apartman ağasına, fabrika ağasına, aracıya, tefeciye sömürten biz miyiz?

Yirmi bin Türk işçisini altı yüz Rus teknisyeninin emrine vererek İskenderun'da fabrika açtırmak (4.11.1969 tarihli Tercüman Gazetesi...) suç değil... Faizi ile Ruslardan kredi istemek suç değil... Kodamanların Ruslarla ticarî ilişki kurup para kazanmaları suç değil... Bakanların Rusya'ya gidip orada Rusya'yı övücü nutuk atmaları suç değil... Değil de biz yiyecek ekmeği olmayan kişilerin bir işe girmesi niçin devlet millet için tehlike oluyor?

Daha önceki işverenlerime dedikleri gibi; girdiğim fabrikanın müdürüne: “

Bir de kalkıp, dinden imandan, demokrasiden, eşitlikten, haktan hukuktan, özgürlükten, söz etmezler mi...

Gerçekten demokratik, gerçekten laik, gerçekten düşünce özgürlüğü olan bir toplumda düşünür olmak bu denli suç olur mu?.. Bu denli kovuşturmayı, baskıyı, toplum dışına itilmenin gerekçesini bir türlü anlayamıyorum...

Bir de demokrasi var diyorlar. Neresi demokrasi bunun? Demokrasilerde bir adamın ekmeğini elinden alıp açlığa mahkûm etmek için koskoca devletin görevlileri seferber mi olur? Yine aferin bana iyi dayanıyorum. Deli olmak işten bile değil.

Bu durumu daha önceki yaptığım gibi valiye bildireyim, dedim, sonra vazgeçtim.

Bildirdim de ne geçti elime ki...

66. DURUŞMA NOTU...

3.10.1969

Sulh Ceza Mahkemesinde duruşmam vardı. Üç ay önceki duruşmamda mahkeme kâtabi ile anlaşan sanık davayı düşürmeyi başarmıştı...

Yenileme dilekçesi ile davanın yeniden görülmesini istemişim. Bu isteğim yerine getirilmiş ve duruşmaya kaldığı

yerden devam edilmeye başlanmıştı.

Sanık, Kâmil Apa'yı tanık olarak göstermiş...

Bir de baktım Kâmil Apa yanına geldi. Aynen şu sözleri söyledi:

"... eylesin bunun gibi adamlara. Ben tanıklık falan yapamam..."

Ben de kendisini teselli ederek:

"Allah için gördüğünü, duyduğunu söyle... Ne var bunda?..."

Anlaşılan hiç duruşmaya falan girmemiş. Temiz ruhlu bir adam... Tanıklık etmek bile zor geliyor kendisine...

Bu sırada duruşma sırası bize geldi.

Yargıç bana:

"Barışmak istiyor musun?" diye sordu.

Ben de:

"Hayır!" dedim.

Sonra tanık olarak gösterilen Kamil Apa çağrıldı.

Yargıç:

"Sen bunların kavgasına tanık olmuşsun. Ne gördün, ne duydun ise söyle..."

Kamil Apa, pat diye:

"Ben tanıklık edemem!" demesin mi?

Yargıç şaşırıldı kaldı.

"Nasıl olur? Seni tanık olarak göstermişler. Bu konuda ne gördünse, ne duydunsa söyleyeceksin..."

Kamil Apa, baktı ki kurtuluş yok. Anlatmaya başladı:

"Efendim, sanık bu davacıya hakaret etti. Fakat hangi kelimelerle hakaret ettiğini hatırlayamıyorum!..." dedi.

Bu ifade bile sanığın moralini bozmaya yetmişti.

Ben ise sanıkla duruşmada bile olsa yan yana olmak istemiyordum. Bütün çabam kız kardeşimin cihazını ve özel eşyalarını kurtarmaktı bu adamdan...

Kız kardeşim, evden mantosunu bile giymeden kaçmak zorunda kalmıştı...

Buna karşın ben bu adama: "Bu öfke gelir geçer. Gel şu boşanma sevdasından vazgeç de sizi barıştıralım... Sonra çok pişman olursun..." demiştim. İşte bu sözlerim üzerine bana Kamil Apa'nın dükkanında hakaretlerde bulunmuştu...

67. İŞ MAHKEMESİNE

GAZİANTEP

Dosya No.: 969/89

Duruşma Günü: 17.10. 1969

Davacı: Hayri Balta

Vekili: Avukat Mahmut Düşün

Davalı: Yapı İşleri 9. Bölge Müdürü Halil Aksu, Gaziantep

Tebliğin Özü: Kötü niyet tazminatı davasına cevaptır.

1. Davacı vekilinin, iş akdini feshediş hakkımızı kötüye kullandığımız yolundaki, iddia ve bunu ispat için ileri sürdüğü faraziyeler varit değildir.

A- Davacı Adalet Partililerin ve Bayındırlık Bakanının baskı ve emri ile işinden çıkarılmış değildir.

B- Keza şu veya bu düşüncede oluşu yahut herhangi bir partiye mensup oluşu sebebiyle de işine son verilmiş değildir.

C. Aynı şekilde işçi hak ve hürriyetlerinin kullanılmasını önlemek gayesi de güdülmemiştir. Zira böyle bir vazifesi olduğu bile dairemizce bilinmemektedir

Şu halde iş akdinin feshi hakkının kötüye kullanılması asla varit olmamıştır. Bunlar dava açabilmek için uydurulmuş hayal mahsulü iddialardır.

2. Dairemizde iş hacmi ve mevzuu yönünden, davacının çalışmasına, lüzum kalmadığından kanunî tazminatı da ödenmek suretiyle işine son verilmiştir. Hareketimiz İş Kanununa, Toplu Sözleşmeye, vicdan ve insaf kaidelerine uygun olmuştur.

Yukarıdaki sebeplerle kanunsuz ve haksız olan davanın reddini saygı ile talep ederim. **17.10.1969**

Halil S. Aksu
Yapı İşleri 9. Bölge Müdürü

68. SEVGİLİ KARDEŞLERİM,

Aysel, Yüksel, Güner Samlı
Ankara

Şu mektubu çok sıkışık durumda yazıyorum. Zira bir saat sonra işbaşı yapmak zorundayım.

Açıklayayım:

20.10.1969 tarihinde Veliç İplik ve Dokuma Fabrikasına Muhasebe Yardımcısı olarak girdim. Şimdilik brüt 1.000.- lira üzerinden ücret alacağım. Bu miktar çok kısa zamanda daha da artacaktır. Öyle umuyorum.

Burası müfterilerin el uzatamayacağı kadar sağlamdır. İlerde Fabrikanın daha önemli işlerinde daha dolgun ücretle görev alacağımı duyacak olan müfterilerin **“Keşke işinden attırmasaydık!”** diye dövüneceklerini şimdiden görür gibi oluyorum. Histerik adamlardır bunlar. Dayanamazlar benim daha iyi yerlere gelmeme...

Sevgili kardeşlerim, daha önce gönderdiğim mektupların hiç birine yanıt gelmedi. Oysa tahmin edemeyeceğiniz bir sabırsızlıkla mektuplarınızı bekliyorum. Gözlerim yolda sanki... Hiç olmazsa Güner kardeş bana birkaç satırlık yazı ulaştırmalı idi. Biliyorum Aysel'in zamanı yok. Yüksel de zamanı gelince yazacak... Kala kala bir Güner kalıyor... Güner de hiç olmazsa ayda yılda bir mektup yazsa olmaz mı?

Örneğin; Yüksel'in, iş, okul durumu ne aşamada... Hiç haberim yok...

Yener ablanız size o kadar kızıyor ki: “Akıl diyor ki bin otobüse. Git şunların yanına, diyor. “Haklı mı, haklı...”

Bizi böylesine mektupsuz koymanıza bir anlam vermeye çalışıyorum. “Bunlar mektup yazacak zamanı niçin bulamıyorlar?” diye düşünüp duruyorum.

Hepinize sevgiler...

Hayri Balta

+

Adres:

Hayri Balta,

Akyol Mah. Belibağlı Sok. No. 17

Gaziantep

69. DURUŞMA TUTANAKLARI...

DAVALININ MAHKEME SUNDUĞU DİLEKÇE:

Gaziantep İş Mahkemesine

Dosya : 968/89

Duruşma : 17.10.1969

Yukarıda esas numarası yazılı davaya ait yazılı cevabımızı ekli olarak sunuyorum. Dairedeki müstacel işlerim dolayısıyla duruşmada hazır bulunamayacağımdan mazeretimin kabulü ile duruşmanın başka güne talikini saygı ile arz ve rica ederim. **17.10.1969**

Halil Aksu

Gaziantep Yapı İşleri 9. Bölge Müdürü

Ekleri:

1. Müdüre gönderdiğim 21.1.1969 tarihli mektup

2. 5.3.1969 tarihli mektup

3. 2 Nisan 1969 tarihli Kurtuluş gazetesi

4. 13.5.1969 tarihli Ulus gazetesi

5. 18 Aralık 1969 tarihli Uyanış gazetesi

6. 29 Aralık 1968 tarihli tekzip

7. 19 Aralık 1969 tarihli şahitlerimizi gösterir liste.

+

3.10.1969 günlü duruşmada gelmeyen davalıya gıyap kararı gönderilmesine...

+

17.10.1969 tarihli duruşmada:

Belli gün ve saatte davacı vekili geldi. Davalı gelmedi. Açık duruşmaya başlandı.

Davalıya gıyap kararının tebliğ edilmiş olduğu anlaşıldı.

Davalı 17.10.1969 tarihli mazeret dilekçesi vermekle okundu. Ve davaya karşı cevap layihasının da mazeret dilekçesine ekli sunulduğu anlaşıldı.

Davacı vekili: Davalının mazeretini kabul etmiyorum, dedi ve cevap lahiyasının da bize tebliğ ettirmesi lazımdır, dedi.

Karar: Davalının mazeretinin kabulüne ve cevap lahiyasının davacı vekiline tebliğine, bu sebeple duruşmanın

7.11.1969 Cuma günü saat 9'a talikine karar verildi.
17.10.1969

+

Celse: 3

Belli gün ve saatte celse açıldı. Davalı vekili geldi. Davalı gelmedi. Açık duruşmaya başlandı. Davalıya daha evvel giyap çıkmış olduğundan giyabında duruşmanın yapılmasına karar verildi, bildirildi.

Davacı vekili : Mehil verilsin sübut delillerimizi ibraz edelim dedi.

G. D. Davacı vekiline talebi dairesinde mehil verilmesine duruşmanın 19.12.1969 günü saat 9'a talikine karar verildi.
7.11.1969

+

Celse: 5

Hakim: Ayşe Ögel

Katip: M. Şerafettin Mutaf

Belli gün ve saatte celse açıldı. Davacı vekili geldi. Davalı gelmedi...

Davalının giyabında açık duruşmaya başlandı:

Davacı şahidi:

Mustafa Polat Kale: Mehmet Emin oğlu 1932 doğumlu. Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğünde Mimar Mühendis olduğunu söyledi. Tarafları tanır. Şahitliğe mani hali yok. Yeminle dinlendikte:

"9. Bölge Müdürlüğünde dört aydır çalışmaktayım. Arkadaşlardan edindiğim bilgiye göre davacı 9. Bölgede çalıştığı sırada eniştesi vasıtasıyla aleyhinde bir propaganda yapılmış ve haksız olarak davacının ihbarsız işine son verilmiş ve işine son verilmeden evvel Müdürlükçe herhangi bir kanunî işlem yapılmamış. Yalnız işinden ayrılırken Bölgece kendisine bir bonservis verilmiş fakat kanunî haklarının verilip verilmediği hakkında bilgim yoktur. Yalnız bonservisin yakında verildiğini biliyorum." dedi. İfadesi okundu. İmzasıyla tasdik etti. 27.2.1970

Davacı Şahidi
Mustafa Polat Kale

+

Davacı şahidi:

Fevzi Günenç. Mehmet Necip oğlu. 1940 doğumlu. Akyol Mahallesinden. Tarafları tanır. Şahitliğe mani hali yok. Yeminle dinlendikte:

”Ben Kurtuluş Gazetesi sahibiyim. Davacı ile ailesini yakından tanırım. Davacı ile eniştesi arasında bir aile geçimsizliği vardı. Son defa olarak kız kardeşi kocası evini terk ederek davacının evine sığındı. Eniştesi davacıya husumet besleyerek davalıyı işyerinden atmak için aleyhine gazetelerde yazılar yazdırdığından Adalet Partisi kanalıyla baskılar yaptırarak bu sebeple davacının işine ihbarsız olarak son verilmesine sebep oldu. Davacının işinden çıkarılmasında başka bir sebep yoktur. Davacı işten çıkarıldığı zaman kanunî hakları ödenmedi. Bir ara perişan durumda idi. Benim yanımda çalıştı ve çıkarıldığı zaman da davacıya ihbar yapılmadı.” dedi. İfadesi okundu. Yemin verildi. İmzasıyla tasdik ettirildi.

Davacı Şahidi
Fevzi Günenç

+

Davacı şahidi:

Metin Aslantaş. İsmailoğlu. 1949 doğumlu. Gündoğdu Mahallesinden. Oleyis Sendikasında sekreter olduğunu Beyan eyledi. Tarafları tanır. Mani hali yok. Yeminle dinlendikte:

“Davacıyı Akşam ortaokulundan tanırım. Arkadaşımdır. 9. Bölgede Personel Şefi olarak çalışırken kız kardeşi ve eniştesi arasında geçimsizlik sebebiyle eniştesi davacı aleyhinde gazeteler vasıtasıyla aleyhinde propaganda yaptırdı ve AP'nin baskısı ile davacının işine ihbarsız son verildi. Kanunî haklarının ödenmediğini davacıdan duydum. Ancak 15 günlük ihbar öneleri tutarını kendine ücret olarak ödüyorlar... Bundan başka bir sebep yoktur.” İfadesi okundu. İmzasıyla tasdik ettirildi.

Davacı şahidi
Metin Aslantaş

+

Davacı vekilinden soruldu. Şahitlerin ifadesine karşı diyeceğim yoktur. Gelmeyen şahitler ihzar edilsin dedi.

G. D.: Gelmeyen şahitler Mesut Öğüt, Asım Ahi'nin ihzaren celplerine bu sebeple duruşmanın 20.3.1970 Cuma günü saat 9'a talikine karar verildi.

X

Celse: 6

İhzarlara cevap yok.

X

Celse: 7

Davacı vekili geldi. Davalı yok. Duruşmaya başlandı.

Şahit yoklaması yapıldı. Geldikleri anlaşıldı.

Şahit: Asım Ahi. Haliloğlu. 1932 doğumlu. Gaziantep 9. Bölge Müdür Muavini olduğunu söyledi. Yemini yaptırıldı soruldu.

"Davacı Hayri Balta, 9. Bölgeye işçi olarak alındı. Personel Şefi idi. Davacının eniştesi ile arası açtı ve ayrıca davacı gazetelerde devamlı yazılar yazardı. Bu yazılardan da sol temayüllü olduğu biliniyordu ve hatta bu yüzden 9. Bölgeye gelmeden hakkında komünistlikten dava açılmıştı. Fakat sonunda beraat etti.

Bizde çalıştığı zaman böyle bir temayülünü görmedik. Eniştesi ile devamlı olarak husumet devam ediyordu. Eniştesi davacı aleyhine yazılar yazdı. Bu yazılar halk üzerinde iyi intibalar bırakmadı. Gerek bu tesirler ve dolayısıyla siyasi yönden baskılar neticesi davacının ihbarsız işine son verildi. Kanunî hakları ödendi. Davacının işine son verildiği zaman bütün kanuni hakları kendisine ödendi. Ayrıldığında hiçbir hakkı kalmadı." dedi. İfadesi okundu. İmzasıyla tasdik ettirildi.

Şahit

Asım Ahi

+

Şahit Mesut Öğüt. Hasan oğlu. 1933 doğumlu. 9. Bölgede İnşaat Mühendisi. Tarafları tanır. Şahitliğe mani hali yok. Yeminle dinlendikte:

"9. Bölge İnşaat Mühendisiyim. Davacı da Personel Şefi olarak 9. Bölgeye alındı. Davacı tahminin bir buçuk sene kadar işyerimizde çalıştı. Fakat devamlı olarak gazetelerde aleyhine yazılar yazılıyordu. Kimin tarafından yazıldığını bilmem. Bu yüzden davacının işyerindeki itibarı sarsıldı.

Sivil polisler gelip gitmeye başladı. Siyasi kimseler de gelip gitmeye başladı. Bunun üzerine ihbarsız olarak işin son verildi. Üç kat ihbar tazminatı mı, yoksa bir kat ihbar tazminatı mı ödendiğini bilmem. Her partiden daireye gider gelirler. Özel olarak davacı için gelip gittiklerini bilmem.” dedi. İfadesi okundu. Yemini bilicra tasdik ettirildi.

Davacı vekili: Şahitlerin Beyanına karşı bir deyeceğim yoktur dedi. Yalnız ihbar tazminatının üç kat ödenip ödenmediğinin 9. Bölgeden sorulmasını isterim dedi.

Karar: Üç kat mı, yoksa bir kat mı tazminat aldığı hakkında 9. Bölgeye yazı yazılmasına, duruşmanın 29.5.1970 Cuma saat...

+

Celse: 8

Duruşma açıldı. Davalı vekili geldi. Davalı yok.

Yapı İşlerinden 15.5.1970 tarihli ve 2168 sayılı yazısı okundu.

Bir kat tazminat ödendiği anlaşıldı.

G.D. Davacı vekili sicil numarasını verdiğinde davacının ne zaman işe girip ne zaman işten çıktığının ve yevmiyesinin neden ibaret bulunduğu Sosyal Sigortadan tezkere ile sorulmasına bu sebeple duruşmanın 26.6.1970 Cuma günü saat...

+

Celse: 9

Hakim: Mehmet Uygun

Katip: Eyüp Yıldırım

Davacı vekili geldi. Davalı gelmedi. Dava gelmeyen idarenin gıyabında yürütülmekte..

G. D. Müzekkereye SS'den cevap gelmediğinden davanın 12.8.1970 Cuma gününe...

+

Celse: 9

Hakim: Mehmet Şah Fidan 12872

Katip: Cumali Bektaş

Davacı vekili geldi. Açık duruşmaya başlandı.

G. D. Davalının adresinin bildirilmesine ve duruşmanın 9.10.1970 Cuma günü saat...

+

Celse 10

Hakim: Ayşe Ögel, 19892

Katip: Nihat Önem

Belli gün ve saatte celse açıldı. Davalı gelmedi. Davacı vekili geldi. Davalının gıyabında açık yargılamaya devam olundu. Hâkim değişikliği nedeniyle eski zabıtlar okundu.

Davacı vekilinin sicil numarası vermediği için tezkerenin yazılmadığı görüldü.

G. D. Davacı vekilinin bildirdiği sicil numarasına göre yeniden sosyal sigortalar kurumuna müzekkere yazılmasına duruşmanın 6.11.1970 günü saat 9'a bırakılmasına karar verildi.

X

T. C.

BAYINDIRLIK BAKANLIĞI
Yapı ve İmar İşleri Reisliği

Daire: B.09/Per. Md.

Fen Heyeti:

Sayı: 449.14/9214

6 Aralık 1969

KONU: Hizmet Belgeniz Hk.

HAYRI BALTA

AKYOL Mahallesi, Belibağlı Sok. No. 17

Gaziantep

İLGİ: 23.11.1969 tarihli dilekçeniz..

Usulsüz olarak tanzim edildiği anlaşılan hizmet belgenizin yeniden ve usulüne göre düzenlenerek verilmesi için Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğüne yeniden talimat verilmiştir.

Bölge Müdürlüğüne şahsen müracaat etmenizi rica ederim. 6 Aralık 1969

YAPI ve İ. İ. REİSİ Y.
Abidin SUBAŞI

AS/NK

X

Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğüne,
Gaziantep

16.12.1969

Usulsüz olarak düzenlenen hizmet belgemin yeniden ve usulüne uygun düzenlenerek verilmesi hakkındaki Yapı ve İmar İşleri Reisliğinin B.09/Per. Müd. 449-14/9214sayılı ve 8.12.1969 tarihli yazısı örneği ekli olarak sunulmuştur.

Usulüne uygun hizmet belgemin doldurularak verilmesini rica ederim. 16.12.1969

Hayri BALTA

Veliç İplik ve Dokuma Fabrikasında
Muhasebe Memuru/Gaziantep

X

**En sonunda İyi Hal Belgem usulüne uygun
doldurularak veriliyor...**

+

T.C.

**Bayındırlık Bakanlığı
Yapı ve İmar İşleri Reisliği
Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğü**

BONSERVİS

Hayri Balta, Müdürlüğümüzde işçi olarak 1.12.1967 - 2.1.1969 tarihleri arasında görevli bulunmuştur.

Çalıştırıldığı sürece adı geçeninin hal ve hareketlerinden ve çalışmasından memnun kalınmıştır.

**Bu belge isteği üzerine kendisine verilmiştir.
16.12.1969**

Asım AHİ

Müdür Muavini

Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğü

+

Yaa, işte tükürdüğünü böyle yalattırlar adama!..

X

XX

Sayın
Zihni Kutlar
CHP Gaziantep İl Başkanı,

16.12.1969

Sayın Başkanım,

Önce şahsen gelmediğim için özür dilerim.

İlişik belgeler incelendiğinde birbiri ile çelişen iki hizmet belgesi ile karşılaşılıyor. Böyle olduğunda bana haber verin demiştiniz.

Bana böyle hizmet belgesi veren Müdürlük hakkında dava açmak istiyorum. Dosyayı inceleyiniz kazanma şansımız varsa bir maddî ve manevî tazminat davası açalım.

Maddî tazminat: 10 aydır işsizim. Aylık bin liradan 1 bin TL

Manevî tazminat: Bunu da siz takdir edersiniz...

Bir gözden geçiriniz dosyayı... Kazanacağımızı aklınız keserse vakit geçirmeden açalım davayı... 16.12.1969

Hayri BALTA

Derin saygılarımla...

Not. Şahsi davalarım halen Av. Mahmut Düşün bakmaktadır. Gerekirse onunla müşavere edebiliriz.

70. ASLİYE CEZA HÂKİMLİĞİNE GAZİANTEP

22.1.1970

ACELE İTİRAZ EDEN: Hayri Balta,
Veliç İplik Fabrikasında Muhasebeci,
Gaziantep

İTİRAZ EDİLEN KARAR: Sulh Ceza Mahkemesinin 969/1351 esas numaralı dosyadaki 5.6.1969 tarihli eski hale getirme talebimin reddi hakkındaki 21.1.1970 tarihli kararı...

Şahsi davacı bulunduğum 968/1069 esas numaralı dosyanın duruşma günü olan 4.6.1969 günü saat 9.00'da duruşma salonu önünde bulunmama rağmen ismimin çağrıldığını duymamam neticesi CUMK 361 maddesine göre davadan vazgeçmiş sayılmam üzerine mahkemeye girerek Yargıca:

"Niçin çağrılmadığımı..." sordum. Saat 9'dan beri beklediğim yeri Yargıç'a gösterdim. Bunun üzerine, aynı

gün bizzat Yargıç tarafından, eski hale getirme dilekçesi verdiğim takdirde davanın yenileceği söylendi. Mübaşir ve kâtip bu konuşmamıza tanık olmuşlardır.

5.6.1969 tarihinde verdiğim dilekçede durumu yeniden anlatmış ve eski hale getirme isteğinde bulunmuştum. Bunun üzerine Mahkeme eski hale getirme isteğimi kabul ettiğinden 969/1351 esas numaralı dosya ile yeniden gün tayin etti, şahitler dinlendi, dosya tekemmül etti ve duruşmanın 21.1.1970 tarihine ertelendi. 21.1.1970 tarihli duruşmada daha önce eski hale getirme isteğimin kabulü hakkında karar olmaması ve duruşmaya geldiğimi belge ile tevsik etmediğimden dolayı eski hale getirme isteğim altı ay sonra duruşmamıza bakan yargıç tarafından reddedildi.

5.6.1969 tarihinde dilekçe vermem üzerine davamın yenilenmesine karar verilmiş; yeniden esas numarası verilip gün tayin edilmiş ve duruşma yapıp şahit dinlenilmiştir. Bütün bu hususlar eski hale getirme isteğimin eski Yargıç tarafından kabul edilip karara bağlandığını açıkça göstermektedir. Bu sebeple altı ay sonra Mahkemenin ayrıca eski hale getirme isteğimin reddi hakkında karar ittihazına mahal kalmamaktadır.

1) Kaldı ki daha önce davamıza bakmakta olan Sulh Ceza Yargıcısı ile 21.1.1970 tarihinde yaptığım mülakatta: "Eski hale getirme isteğim üzerine 5.6.1969 tarihinde karar alındığında ve bu kararın dosyaya konulduğu ve eski hale getirme isteğimin kabul edilmesi yüzündendir ki duruşma yapıldığı ve yeniden müracaat etmemem" belirtilmişti. Halbuki eski yargıcın bu açık Beyanına rağmen dosyada eski hale getirme kararı bulunmamaktadır. Öncelikle bu hususun tetkik edilerek neticelendirilmesi gerekmektedir.

2) Duruşmaya geldiğimi tevsik edici belge verilmediği hususuna gelince zaten duruşmaya geldiğimi tevsik edici bir belge vermeme maddeten imkan yoktur. Hiçbir belge duruşmaya geldiğimi ispat etmeye de yeterli değildir. Bu bakımdan Mahkemenin böyle bir belge üzerinde durması imkansız yaptırmak olacaktır.

SONUÇ: Yukarıda saydığım sebeplerden dolayı CUMK'nun 41, 42 ve 304. maddelerine göre itirazımın kabulüne karar verilerek duruşmanın devamına karar

verilmesini saygı ile arz ederim. 22 Ocak 1970

Acele İtiraz Eden
Hayri Balta

**X
KARAR**

TC
Gaziantep
Toplu Basın Mahkemesi
Esas: 1969/1
Karar: 1970/1

Hakim: Hüseyin Ulaş, 10981
Üye: Hayati Köksal, 12664
Üye: Fikret Yağın, 12883,
Katip: Erken Gürsel

Davacı: Hayri Balta
Vekilleri: Gaziantep Barosuna Kayıtlı Av. Aydın Gencer
ve Av. Mahmut Düşün
Sanık: M. Demir, Osman Görmüş, Nuri Sabırsız, Mahmut
Gözüküçük,
Suç: Neşren Hakaret
Suç tarihi: 13.2.1969'dan önce...

Davacı Hayri Balta'ya neşren hakarete buldukları iddiasıyla yukarıdaki adları yazılı bulunan sanıklar hakkında açılan dava üzerine Toplu Basın Mahkemesinde yapılan açık duruşma sonunda:

GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ:

Davacı ve vekillerinin duruşmaya gelmemeleri hesabıyla CMUK 361. maddesi gereğince davanın düşmesine karar verilmiş ve bir gün sonra davacı vekili Av. Aydın Genç'er'in vermiş olduğu dilekçe ile hacze gittiğini duruşmaya yetişemediğini Beyan ederek eski hale getirme talebinde bulunmuştur.

Dilekçeye ekli ihtiyatî haciz tutanağınının 3.3.2970 tarihinde davacı vekili Av. Aydın Genç'er'in hacizde olduğu anlaşılmıştır. Bu itibarla eski hale getirme talebi yerinde görülmele kabulüne ve davaya kaldığı yerden devam

edilmesine evrak üzerinde karar verildi. 31.3.1970
Başkan, 10981 Üye: 12664 Üye: 12883 Katip

71. SAYIN ARTUN ÜNSAL,

18.9.1970 tarihli mektubunuzu saat 22.20'de lise dönüşü mektupluğumda bulunca ve hele açıp okuyunca tarif edemeyeceğim bir sevince kapıldım.

Gösterdiğiniz yakın ilgi karşısında size karşı ifade edemeyeceğim bir sevgi duydum. Bu sevgimin coşkunuğu ile hemen yazı makinemin başına geçerek bu satırları temize çekme gereği duymadan yazmaya başladım.

Aslında temize çekmek için zamanım yok. Çünkü sabahın 6'sında kalkıp 6.30'da kentimizin Velic İplik ve Dokuma Fabrikasında işbaşı yapıyorum. Görevim, muhasebe yardımcılığı.

Pamuk mevsimi olduğundan fabrikaya gelen pamukları otuz tonluk kantarda tartıp ambara yerleştiriyoruz. Öğle yemeğinden sonra yeniden işbaşı yapıyor, saat 18.00'de işten çıkınca Akşam lisesine koşuyorum. 18.30'da başlayan derslerimiz, dört dersten sonra, saat 22.00'de bitiyor ve ben otobüsle saat 22.20'de yuvama; eşime, dört çocuğuma kavuşuyorum. Çocuklarımin en büyüğü on bir yaşında ve bu yıl ortaokula başlayacak. Diğer ikisi de daha ilkokulda... Dördüncüsü ise daha beş yaşında...

İsterdim ki önce içime sine bir güzel yazayım, ondan sonra da bir güzel temize çekip öyle göndereyim. Fakat buna olanağım olmadığı için içimden geldiği gibi yazacağım, kusurlarım bağışlana...

Sayın Hocam, kısaca anlatayım: 1969 yılında ilimiz Yapı İşleri. 9. Bölge Müdürlüğünde personel şefi olarak iş Kanunu uyarınca çalışıyordum. Derken ilerden beri geçimsiz bir yaşantı sürdüren kız kardeşimle eniştem yeniden bozuştular.

Kız kardeşim, başka gidecek yeri olmadığı için bana sığındı. Defalarca kendini gösteren şiddetli geçimsizlik son haddine varmıştı ve artık bir arada kalmalarına imkân kalmamıştı.

Boşanma yoluna giden eniştem 1962 yılında, bir tertip ve iftira üzere, komünistlik isnadı ile muhakeme edilmemi,

beraat etmeme rağmen, istismar, ederek yakınları olan Adalet Partisi Merkez İlçe Yönetim Kurulu üyelerine işten atılmam yolunda baskıya başladı.

Yönetim Kurulunda durumum görüşüldüğünde mahallî basında sol eğilimli yazılar yazdığım, Çetin Altan'ın dokunulmazlığının kaldırılması olayında İlimizde yapılan bir yürüyüşe katıldığım, İşçi Partisi eğilimli olduğum ileri sürülerek iş akdimin feshine dair Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğüne emir verildi ve böylece biz bir ailevi geçimsizlik yüzünden işimizden olduk.

İşten atılır atılmaz Hükümet konağı önünde arzuhalcilik etmeye başladım. Çünkü günlük kazancım ile geçinirdim. Bir gün çalışmasam aç kalırdım.

Bu durumum ilimiz CHP'sinin ilgisini çekti. Beni İl Sekreteri olarak Partiye aldılar ve on ay geçimime yetecek kadar para verip beni idare ettiler. Bu arada Partiye gelip giden avukatlara ve öyle ki Ankara'daki avukatlara başımdan geçenleri anlatarak ne yapmam gerektiğini sordum. Hiçbiri bana Danıştay'a başvurmamı anlatmadı. Ben de yalnız memur olanların Danıştay'a başvurma hakkı olduğunu sandığımdan bir girişimde bulunmadım. Ve böylece başvurma süremiz olan üç aylık süreyi geçirmiş olduğumu değerli mektubunuzdaki açıklamadan öğrenmiş oldum.

Partizanca bir tasarrufla işten atılma olayını başta Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlık, Çalışma Bakanlığı, Büyük Millet Meclisi Dilekçe Komisyonu Başkanlığı, Parti Başkanlarına ve ilerici yazarlara ve daha bazı ileri gelenlere birer yazı ile bildirmeme rağmen yalnız Sayın Millî Birlik Komitesi üyesi Cemal Madanoğlu'ndan bir yanıt geldi. Yanıtında: **“Avukatı ile görüşüğünü, partizanca bir tasarrufla işten atıldığım cihetle İş Mahkemesine müracaatla tazminat talebinde bulunmam gerektiğini ve başkaca bir şey yapamayacağımı...”** bildirmesi üzerine derhal davayı açtım. Ve şimdi davayı kazanmış durumdayım. Dava son safhada olup verilecek tazminatın takdiri görüşülmektedir.

Kararı alır almaz çoğaltarak daha önce yazı gönderdiğim yerlere göndereceğim. Demokratik olduğu söylenen bir hukuk devletinde ne hukuksuzluklar yapıldığını duyurmaya

çalışacağım. Amacım yeniden işe alınmamı sağlamak değildir. Amacım: Yapılan hukuk dışılığı anlatmaktır.

Şimdiki işyerim olan Veliç İplik ve Dokuma Fabrikasında yapılan bütün baskılara karşın iş güvenliğim vardır. İşten atılma gibi bir kaygım yoktur.

Biraz yukarıda CHP'ye alındığımı söylemiştim. CHP'de işe başlayınca bizim güvenliğimizi sağlamakla görevli emniyet mensupları ne yapsa beğenirsiniz? İl sekreterine giderek: **“Yahu, siz bula bula partiye alacak bu adamı mı buldunuz?”** demişlerdir.

İl Sekreteri de: **“Evet, haksız bir tasarrufa uğramış olarak ve de perişan olduğu için işe almak zorunluluğunu duyduk!”** deyince kendisine emniyet mensupları ne dese beğenirsiniz: **“Yahu neresi perişan? Onun parası Moskova'dan geliyor...”** denmiştir...

Oysa evimizde odun bile kalmadığından; banyo yapacak odunu komşular veriyor bize...

Cahil adamın biriyim. Komünist olarak yakalanıp yargılandığımda yediğim yemekle soluduğum havanın aynı borudan aşağıya gittiğini sanırdım. Bunu bile bilmeyen bir adam nasıl komünist olur? Bu gösteriyor ki bu konuda görevli olan kişilerin hiçbir şeyden haberi yok ve benden de cahiller...

Ne ise biz bu olaydan sonra otuz dört yaşında ve dört çocuk sahibi iken ilimizde bir Akşam Ortaokulu açılır açılmaz hemen devam etmeye başlıyorum. Bir yandan okulda eğitim ve öğretim görürken; artan zamanlarımda da kendimi yetiştirmeye çalışıyorum. Bazı kitaplar bize doğruları öğretiyor. 27 Mayıs sonrasının getirdiği yayın özgürlüğün, daha doğrusu mücadelesinin, nimetlerini tadarak çat pat bir şeyler öğreniyor ve öğrendiklerimizi yerel basında güç koşullar altında dile getirerek halka ulaştırmaya çalışıyoruz ve bu da bizim komünistliğimize kanıt oluyor...

Sayın Hocam, aslında söylemek istediklerim bunlar değildi. Ama içimden gelen bir coşku ile size açıldım. Bizlerin ulus olarak, toplum olarak, daha bilmediğimiz çok şeyler var. Yalnız benim gibi lise ikinci sınıf öğrencilerinin değil ben temas ettiğim birçok hukukçuların da hukuk konusunda, bilgisiz olduğunu yakinen gördüm. Kendi dalında yeteri

kadar bilgisi olmayan birinin başka konularda bilgi sahibi olmasına olanak yok. Diyeceğim siz öğretim üyeleri elinizdeki olanaklarla halkın devletle olan ilişkilerine ilişkin konularda bilgi verme yolunda yılmadan çalışmanız gerekmektedir. Örneğin bana yazdığınız iki satırlık bir mektupta verdiğiniz bilgiyi ben okuduğum yüzlerce kitaptan öğrenemediğim için zamanında Danıştay'a başvurmadığımdan hak kaybına uğramış bulunuyorum.

Sizlerin elinize geçen fırsatları değerlendirerek, bana yaptığınız gibi mektupla da olsa, halka inmekten erinmemeniz çok etkili olacaktır kanısındayım. Ve bana karşı göstermiş olduğunuz yakınlığa, ilgiye yeniden çok teşekkür ederim.

Biz halk çocukları yıllarca ve hatta asırlarca kendi kaderine bırakılmış, asırların birikimi olan karanlığımızdan kurtulmamız için yönetici ve egemen sınıflarca ne yapmak gerekirse yapılmıştır.

Mektubunuzda sözünü ettiğiniz Doç. Dr. Mukbil Özyörük'ün İdarî Yargı Dersleri adlı kitabı ilk fırsatta getirtirmeye çalışacağım. Şu an için lise dersleri çok zamanımı aldığından bu konuda biraz daha sabırlı olmam gerekiyor.

Göstermiş olduğunuz yakın ilgi beni size bağladı. Müşkül anlarımda sizi hatırlayacağım. Ara sıra mektup göndereceğim. Ankara'da biri memur (Boşanan kız kardeşim şimdi Ankara'da gündüz memurluk yapmakta akşamları ise Akşam ortaokuluna gitmekte), biri de öğretmen olan (Başkent gazetesi sekreteri Güner Samlı ile evli) iki kız kardeşim var. İki kız kardeşimin yanında ortaokula giden bir de kızım var. Bu münasebetle Ankara'ya gitmem gerekecek. Elbette fabrikadan izinli olduğum günlerde. Eğer bu nedenlerle Ankara'ya gitmek kısmet olursa size de uğrar irşatlarınıza kavuşmuş olur ve sizi de tanımış olurum. Böylelikle siz de beni...Bakalım kısmet olacak mı?..

Şimdilik hoşça kalınız. Derin saygılarımla,**18.9.1970**

Hayri Balta

Adres:

Hayri Balta,

Veliç İplik ve Dokuma Fabrikası

P. K. 13 - GAZİANTEP

72. RET KARARI

21.1.1970

TC
Gaziantep
Sulh Ceza Mahkemesi
Esas No.: 970/1351
Karar No.: 970/36

Hakim: Mehmet Güneş 13489
Katip: Memik Batmaz

Davacı: Hayri Balta, CHP İl Merkezi. Gaziantep
Vekili: Av. Mahmut Düşün,

Sanık:

Suç: Hakaret
Suç tarihi: 1.10.1968

Şahsi davacı Hayri Balta ile Yüksel tarafından mahkememize verdikleri müşterek 16.12.1968 tarihli şahsî dava dilekçelerinde sanığın kendilerine hakaret ettiklerinden bahisle sanık hakkında dava açılmasını ve tecziye edilmesini istemiş olmakla sanık hakkında yapılan duruşmada şahsî davacılar 4.6.1969 tarihli celsede her iki şahsî davacının gelmediklerinden davanın düşürülmesine Mahkememizin 969/884 sayılı kararı ile düşürülmüş ve şahsi davacılar Hayri Balta 5.6.1969 tarihinde duruşmanın kaldığı yerden devamını istemesi üzerine yeniden esas defterine kaydı yapılarak sanık hakkında yapılan duruşma sonunda:

GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ:

Şahsi davacı Hayri Balta'nın 4.6.1969 tarihli celsede Mahkemeye gelmediği, mazeret Beyanında bulunmadığı gibi kendisini bir vekille de temsil ettirmediğinden CMUK'nun 361. maddesi gereğince şahsi davanın düşürülmesine karar verildiği, Hayri Balta'nın 5.6.1969 tarihli dilekçesiyle 4.6.1969 tarihinde saat tam 9'da geldiğini, duruşmaya yetişmediğini

bildirdiği halde eski hale getirme talebi hususunda aynı gün dilekçe vermesi icap ederken bir gün sonra müracaatta bulunduğu ve dilekçesine her hangi bir delil ekmediği ve esasen mazeret Beyanında bulunmadığı ve saat 9'da geldiği halde Mahkemeye yetişmediğini bildirmesinde samimi olmadığı zira duruşmaların saat 9 da başladığı, geldiği takdirde duruşmaya yetişmemesine imkân olmadığı cihetle eski hale getirme talebinin itirazı kabul olmak üzere REDDİNE karar verilerek şahsi davacı vekili ile sanığın yüzlerine karşı alenen tefhim kılındı. 21.1.1970

Katip Hakim 13489

X

**73. SULH CEZA MAHKEMESİ KARARI
KARAR**

21.1.1970

TC

Gaziantep

Sulh Ceza Mahkemesi

Esas No.: 970/195

Karar No.: 970/1589

Hakim: Mehmet Güneş 13489

Katip: Memik Batmaz

Davacı: Hayri Balta, Mehmet oğlu. Akyol Mah. Belibağlı
Sok. No. 17'de oturur...

Sanık:

Suç: Hakaret

Suç Tarihi: 1.10.1968

Şahsi davacılar Hayri Balta ile Yüksel tarafından mahkememize verdikleri müştereken 16.12.1968 tarihli şahsi dava dilekçelerinde kendilerine sanığın hakaret ettiğinden bahisle sanık hakka ve dava açılarak tecziyesine karar verilmesini istemiş olmakla sanık hakkında yapılan duruşmaya, şahsi davacılar 4.6.1969 tarihli celse her iki şahsi davacının gelmedikleri sebebiyle davanın düşürülmesine karar verilmiş ve şahsi davacılarından Hayri Balta 5.6.1969

tarihinde duruşmanın kaldığı yerden devamını istemesi üzerine yeniden esas defterine kaydı yapılarak sanık hakkında yapılan duruşma sonunda:

GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ:

Hadise tarihinde sanığın Atatürk Bulvarı üzerinde bulunan Kamil Apa'ya ait dükkanda oturduğu sırada, caddeden geçen eski eşine ve şahsi davacı Hayri Balta'yı görünce eşiyile eskiden aralarında geçen hadiseler nedeniyle kızgınlığı neticesinde Yüksel'e ve şahsi davacı Hayri Balta'ya sinkaf etmek suretiyle hakarete bulunduğu, iddia ve iddiayı teyit eden şahit Reşit Güçkiran, Meliha Balta'nın yekdiğerini tamamlayan yeminli Beyanları, Kamil Apa'nın Beyanı, sanığın ikrarı, keşif mahallinde dinlenen bilirkişinin Beyanı ve mütalaası ve tekmil dosya münderecatından anlaşılmıştır.

Sanığın isnat olunan suçtu sabit görülerek fiil ve hareketine uyan TCK'nun 482/3. maddesi gereğince bir ay müddetle hapse mahkumiyetine ve iki yüz elli lira ağır para cezası ile tecziyesine, ayrıca şahsi davacı Hayri Balta sanık hakkında dövmeye teşebbüsten dava açmış ise de sanığın davacının yanına kadar gelmediği, ayrıldığı ve bu hususta dinlenen şahitlerin Beyanından sabit görülmediğinden sanığın delil kifayetsizliğinden beratına,

Davacı Yüksel'in her ne kadar sanığın kendisine hakaret ettiğinden ve dövmeye teşebbüs ettiğinden dava açmış ise de 4.6.1969 tarihli celseye gelmediğinden açtığı davanın CMUK'nun 361. maddesi gereğince düşürüldüğü ve bir daha davayı yenilemediği ve müracaatta da bulunmadığından bu hususta karar ittihazına mahal olmadığına, Sanığın lehine takdir tahfif sebebi kabulüne yer olmadığına ve verilen ceza hususunda 647 sayılı kanunun 4/1, 5 ve 5/3 maddelerinin tatbikine mahal olmadığına, ancak sanığın duruşmadaki hal ve tavrına ahlaki temayüllerine göre verilen cezanın tecil edilmesi halinde bir daha suç işlemeyeceği hususunda mahkemece kanaat hâsıl olduğundan sanığa verilen cezanın TCK'nun 89 ve 647 sayılı kanunun 6. maddesi gereğince TECİLİNE... Bu uğurda sarf edildiği anlaşılan 13 davetiye posta masrafı 50 kuruş ve keşif sebebiyle hakim, katip yol tazminatı olan vasita keza sarf olunan 26 lira 66 kuruş olan

mahkeme masraflarının sanıktan tahsiline, temyizi kabul olmak üzere sanık ve davacı Hayri Balta'nın yüzüne karşı verilen karar alenen okunarak tefhim kılındı. 21.10.1970

Katip Hakim, 13489

74. SEVİYESİZLİK...

14.6.1970

Cahit Şenol Sabah Gazetesi'nden ayrılacakmış. Osman Tuzcu Güner Samlı'ya telefonla: "Gel görüşelim!" demiş.

Güner Gaziantep'e gelmek ister öteden beri. Bir de baktım geldi. Gelir gelmez Osman Tuzcu ile görüşmek üzere evine gitti.

İkindiye doğru Osman Tuzcu, Güner Samlı bize geldi.

Güner:

- Acele gideceğim. Prensip olarak anlaştık. Ben elbisemi giyininceye kadar aşağıda Tuzcu'yu oyala.

Aşağı indim. Osman Tuzcu kapının önünde idi...

- Hoş geldin. Güner'i sabahtanberi alakoydun. Bize bırakmadın.

Gülerek:

- Öyle oldu. Nasılsın?

- İyiyim. Biliyorsun belki, Cemil Beyin yanında çalışıyorum. Adam bizi her baskıya karşı korudu...

- Biliyorum. Geçen gün Özel Kolejin bir toplantısında ve Gaziantep'in en ileri gelen kodamanları huzurunda: "Seni niçin işe aldığını, senin gibi bir adamın fabrikaya sokulmaması gerektiğini, komünist olduğunu söyledikleri zaman: "Öyle komünist olmaz. Kişilik ve karakter sahibi. Dürüst, çalışkan ve işine dikkatli. Sorumluluk duygusu gelişmiş. Eğer o komünistse ben de komünisttim!" dedi...

- Yaa!.. Aferin Cemil Beye. Der o adam, yığıttir...

Konuyu değiştirdim. "Boşver" dedikten sonra:

- Güner'in gelmesi iyi olacak... dedim.

Sonra da:

- Hiçbir ülkede böylesine seviyesiz, yetersiz, bilgisiz basın olacağını sanmıyorum. Bir pavyona yazmayacakları şey yok. Hepsi şantajcı. Kim pavyona götürürse lehinde, kim götürmezse aleyhinde atıp tutuyorlar. İçlerinde otel simsarlığı yapan bile var. Gazeteler tümünden Basın Yasasına

aykırı çıkıyor. Yaşamamız için atılım yapmanız gerek. Gazetenizde bu işi de Güner pek âlâ yapar.

- Evet.. Biz de aynı düşüncededeyiz.

Bu ara Güner indi. Vedalaştık. Osman Tuzcu, Güner ve kardeşim Hasan üçü birden otobüs terminaline gittiler.

75. ABDURRAHMAN GARDAŞ,

2.10.1970

Metin senden haber getirince bir sevgiliden selam gelmişçesine sevindim. Gerçekten seni göresim geldi. Seninle unutulamayacak acı tatlı günlerimiz oldu. Ben şahsen üzerimde bir karış ot bitse unutmam seninle geçen günlerimi... Senin de unutmayacağından eminim...

Eğer işten atılmamış olsaydım sizleri tanımamış olacaktım. Sizleri tanımamış olmak benim için çok büyük bir kayıp olacaktı. Şimdi sizlerle geçirdiğim iki yüz günü düşündükçe işten atılmış olmamda bir hikmet arıyor ve: "Mevlâ neylerse güzel eylermiş" diyorum.

Bu satırları yazarken, partili arkadaşların, dostların hepsi gözümün önünde canlanıyor. Gün geçmemiş olsun ki hatırlamamış olayım sizleri: Kâmil efendiyi, Kemal Kocaları, Kahveci Yusuf'u, Osman efendiyi, Ahmet Ağayı, hani birini sayayım. Hepiniz, hepiniz, yönetim kurulu üyeleri de olmak üzere gözlerimin önünden geçiyorsunuz bir film şeridi gibi...

Abdurrahman Gardaş, çok gelmek istiyorum partiye. Ama zaman bulamıyorum. İş var, okul var, ders var, çocuklar var, yorulmak var, dinlenmek var... Ve de yalnız bir pazar günüm var. Vebali boynuna bütün CHP'lilerin... Her pazar evdeyim. İsteyen gelsin. Kendilerine çay içireyim. Tavşan kanı gibi kırmızı çay... Anam sütü gibi helâl olsun...

Sen de gel. Hani gelecek, çay içecektik. Her pazar bekledim senin gelmedin... Bir Pazar oğlun Osman'la geliniz. Hangi pazar olursa olsun... Zaten bir çay alacağın var bende. Her pazar evdeyim, unutmam...

Abdurrahman Gardaş, şu satırları sınıfta, bir teneffüste yazmaya çalıştım. Daha başka zaman bulma olanağım yok. Ben az söyledim, sen çok anla... Ve bu sevgimi, içten gelen minnettarlığımı, partinin en küçüğünden, en büyüğüne, dilinin döndüğü kadar anlat... Bilsinler ki hepsine candan

sevgim var, candan saygım var...

Hadi eyvallah. Bir daha mektup yazacak zaman bulabilir miyim? Belli olmaz... Bu mektubumu göndereceğim bütün mektupların peşini say, hepsinin yerine say...

Hepinize candan saygılar, sevgiler.. Gözlerinden, ellerinden öperim içtenlikle...

Hayri BALTA

76. ANLAMSIZ YAŞAMA

25.11.1970

Yazacak ve okuyacak o kadar çok konu var ki.. Ne yazık ki yazmaya da okumaya da zaman bulamıyorum. Yaşam o denli anlamsız ki okuma, yazma olmadan...

Günün yorgunluğu insanda ne okuyacak güç ne de yazacak istek bırakıyor. Yorgunluk sinir bozukluğu yaratıyor. Çocuklarımin yüzünde yansıyor yorgunluğum; o, temiz, hiçbir şeyden habersiz yüzlere.

Yazmadan yaşamak güç. Boğuluyorum sanki..

Beş ay on bir gündür yazamıyorum. Yazmak istemediğimden mi? Yazmayı ihmal ettiğimden mi? Hayır, değil öyle... Yazmak için gerekli ortam ve zamanı bulamıyorum.

İşçilerin çok güç koşulanlar altında çalıştığını görüyorum fabrikada. Bilmezdim fabrikaya gelmeden önce gerçeğin bu denli acı olduğunu. İşçiler içinde en elverişli koşullar altında çalışan benim. Düşünüyorum: İşçiler bu koşullar altında nasıl okuyacak, nasıl yazacak? Nasıl kendilerini eğitecekler, bilinçlendirecekler? Olacak gibi değil..

Bir memleket nasıl kalkınır? Çalışanlarının bilgililiği oranında, bilinçliliği oranında değil mi? Çalışanların bilgisiz, bilinçsiz oluşu, ülke açısından, çok büyük bir eksiklik. Çalışanları bilgisiz, bilinçsiz olanların kalkınması bir hayaldir bence...

Günlük gazetemi, yemeğe gidip gelirken, ayakta okuyorum. Yorgunluktan belim ağrıyor; Bıçak kesiği gibi bir ağrı.

Ayakta yiyorum, ayakta okuyorum, ayakta ders yapıyorum. Hayatımızı kazanmaktan yaşamaya fırsat

bulamadık ki...

X

İşte 12. Mart Muhtırası üzerine beni işten attıran AP'lilere gönderdiğim kart:

+

HAK ETTİKLERİ İÇİN;

1. ..., AP Milletvekili,
2. ..., AP Milletvekili,
3. ..., AP Gaziantep İl Başkanı,
4. ..., AP'li, Avukat,
5. ..., AP Belediye Şehir Meclisi Üyesi,

BİLGİ ve İBRET İÇİN;

1. Zihni Kutlar, CHP İl Başkanı, Gaziantep,
2. Velic İplik ve Dokuma Fabrikası Müdürlüğüne,
3. Sabah Gazetesi Yazıişleri Müdürlüğüne
4. Dr. Emin Kılıç Kale'ye.

+

Sizler “beni, fikren ve ruhen gelişmemiş kişilerin oyu hatırına” durup dururken, işimden attırdınız.

Bu gün de sizler şanlı Ordumuzun üç maddelik muhtırası ile hak ettiğiniz şekilde iktidardan atıldınız.

Şükredin ki işiniz ve ekmeğiniz alınmadı elinizden. Ancak o zaman anlardınız bir adamı işinden, ekmeğinden etmenin ne demek olduğunu.

Yaa İşte böyle, sizler bana işimi kaybettirdiniz; ama felek de sizlere haysiyetinizi kaybettirdi.

Ne yapalım eden bulacak. Hem üzülmeğiniz az bile size bunlar... 13.3.1971

Hayri BALTA,

77. ALİ İHSAN GÖĞÜŞ'E MEKTUP

2.4.1971

Sayın

Ali İhsan Göğüş

Gaziantep Milletvekili

ANKARA

Bana çok ağır gelen şu mektubu yazmamak için kendimi çok zorladım. Çünkü sizi meşgul etmeye kedimde bir hak

göremiyorum. İşiniz, meşguliyetiniz başınızdan aşkın. Benimle ilgilenmeye durumunuz elverişli değil. Değil ama çaresiz kaldım, yazdım.

Kısaca anlatayım. Eniştemle kız kardeşim geçinemediler. Yargıç bir duruşmada ayırdı kendilerini. Karar kesinleşti. Eniştem "bizden öç almak için AP'yi kışkırttı.

2.1.1969 tarihinde Gaziantep'te Bayındırlık Bakanlığına bağlı Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğünde personel şefi olarak çalışırken hakkımda hiçbir idarî, adlî, hukukî ve disiplinle ilgili bir işlem yapılmadan, hiçbir gerekçe gösterilmeden, beni işten attılar.

Boşanan bacıma bakamaz oldum. Ankara'ya küçük kız kardeşimin yanına gönderdim. Küçük kız kardeşimin eşi Güner Samlı boşanan bacıma iş buldu. Buldu ama bir dul kadın ilânihaye enişte yanında kalamazdı. Boşandığı ailenin şerrinden korktuğumuz için Gaziantep'e de getirtiremedik. Bu yüzden ailecek Ankara'ya göçmek zorunda kaldık. Şimdi eşim, bacım, dört kızım Ankara Küçükesat'ta, ben ise burada.

Ankara'da bir iş bulmadan şimdiki işimi bırakamam. Zira bir gün para kazanamazsam acım.

Muhasebeden anlamak yanında her türlü büro işini rahatlıkla yaparım. On parmakla, bakmadan, doğru ve seri daktilo kullanırım. Bana bir babalık, bir ağabeylik yapamaz mısınız? Yeni hükümet beni yeniden kamu hizmetinde görevlendirerek AP'nin partizanca tutumu ile ruhumda açtığı yarayı sarmaz mı? Hem Atatürkçü reform hükümeti kendisine bağlı elemanları köşe başlarına yerleştirmeyi ne zaman akıl edecek? Bunun yanında siz beni her hangi bir yere; örneğin, özel kurumlar, bankalar, sendikalar, dernekler, gazeteler vb gibi yerlere yerleştiremez misiniz?

Elimden tutanım yok. AP beni mağdur etti. Elimden tut! Eşim, bacım, çocuklarım Ankara'da yolumu gözlüyorlar... Beni onlara kavuştur. Beni onlara kavuştur ki hepimiz sana minnettar kalalım...

Derin saygılarımla,
ADRESİM: Hayri BALTA
Velic, P. K. 13 - GAZİANTEP

78. İŞ MAHKEMESİ KARARI
TC
GAZİANTEP
TOPLU BASIN MAHKEMESİ

KARAR

Başkan: Hüseyin Ulaş, 10981

Üye: Cemal Aksoy, 8563

Üye: Fikret Yeğın, 12883

Davacı: Hayri Balta, Mehmet oğlu 1932 doğumlu, Akyol Mah.'da oturur.

Vekili: Gaziantep Barosunda kayıtlı Av. Aydın Gençer

Sanık:

1. Ali Osman Görmüş, Ahmet Muhtar oğlu Ayyuş'tan doğma, 3.9.1947 doğumlu. Gaziantep İli Töbe Mah. hane 15 de kayıtlı olup halen Seferpaşa Mah. Tinkönü Sok. 42 sayılı evde oturur. Okuryazar, bekâr, sabıkasız, Uyanış Gazetesi Mes'ul Müdürü.

2. Nuri Sabırsız, Zülfükar oğlu, 1932 doğumlu. Çakmak Mah. Yeni Sok. No. 10'da oturur.

3- Mahmut Gözüküçük. Çakmak Mahallesinde oturur...

4- Müzeyyen Demir, Ali kızı 1338 doğumlu Uyanış gazetesi sahibi.

Suç : Madde-i mahsusa tayin ve isnadı, suretiyle yayın yoluyla hakaret

Suç tarihi : 19.12.1968

Davacı : Hayri Balta'ya naddei mahsusa tayin ve isnadı suretiyle yayın yoluyla hakaret etmek suçundan yukarıda adları yazılı, bulunan sanıklar hakkında Mahkememizde yapılan açık duruşma sonunda:

GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ:

Davacı Hayri Balta, 3012.1968 tarihli dilekçesi ile Sorgu Hakimliğinde dava açarak Güneyde Uyanış Gazetesinin 19.12.1968 tarihli nüshasında "FAKÜLTELİ LİSELİLER GEZERKEN İLKOKULLU SOLCU ŞEF OLUR MU?" başlığını taşıyan yazı ile sanıkların hakarete bulunduğunu bildirmiş ve Sorgu Hakimliğince de sanıklar hakkında dava açılmıştır.

Sanıklardan yazıyı yazdığı iddia edilen Mahmut Gözüküçük bütün aramalara rağmen bulunamamıştır.

Sanık Nuri Sabırsız'ın Uyanış Gazetesi ile Basın kanunu hükümlerine göre hiç bir sıfatı yoktur.

Gazetenin bu nüshasının sorumlu müdürü Ali Osman Görmüş'tür. Basın Kanununun 16. maddesi gerekince cezai mesuliyeti mevcuttur.

Yine Basın Kanununun 16/3 maddesi gereğince sorumlu müdür yazının bu MAHİYETİNİ BİLMEYEN YAYINLAMIŞ İSE MESULİYETİ OLAMAYACAĞI hüküm altına, alınmış ise de sanık Ali Osman Görmüş yazıyı görüp okuduktan ve mahiyetini aldıktan sonra yazmıştır. Zira sanık Ali Osman Görmüş, ilk celsede alınan ifadesinde yazının neşrinden haberi olduğunu ancak suç olup olmadığını bilmediğini ve okumadığını söylemiştir. Sanığın okumadım hususundaki müdafaası da yerinde değildir. Çünkü sanık Ali Osman yine ifadesinde aynı zamanda mürettip olduğunu söylemiştir. Yazının kendisi tarafından matbaada dizildiği anlaşılmaktadır. Bu hale göre bir yazıyı okumadan dizme imkânı olmadığına göre okuyup mahiyetini anladıktan sonra neşretmiş olduğu anlaşılmıştır.

Sanıklardan M. Demir Gazetenin sahibi olup cezai mesuliyeti mevcut olduğu ve kendisine tebligat ve giyap çıkarıldığı halde duruşmaya gelmemiş ve duruşma giyabında devam edilerek karara varılmıştır.

Neşredilen **“FAKÜLTELİ LİSELİLER GEZERKEN İLKOKULLU SOLCU ŞEF OLUR MU?”** başlığını taşıyan yazı ile davacı Hayri Balta'ya hakaret edilmiştir. Mahkemece yazı Profesör Uğur Alacakaptan, Muammer Aksoy ve Kenan Akyüz'den müteşekkil bilirkişi heyetine tetkik ettirilmiş ve bilirkişilerin 4.1.1971 tarihli yeminli mütalaalarında yazıyı bitaraf olarak tetkik etmişler ve davacıya hakaret teşkil eden söz ve yazıların mevcut olduğunu mütalaasında bulunmuşlardır.

Bilirkişilerin mütalaası mahkeme heyetince de aynen kabul edilmiştir. Ve davacıya bu yazı ile hakaret gayesi güdülmüştür. Bilirkişi raporunda davacı için: **“Mukaddesat düşmanı, Moskova hayranı, denilmiş ve daha evvel de aşırı solcu yazısıyla memleketteki aşırı solcu deyiminin**

komünist olarak söylendiği hakikatini bu yazı ile de bir defa daha tekrar etmişlerdir. Yine davacının saf ve masum kişilerin fikir ve inançlarını yok etmeğe çalışmakla itham edilmesi halkın hakaret ve husumetine maruz kılacak şeref, şöhret ve hasiyetine dokunacak nitelikte bir isnattır. Hülasa yazı baştan sona kadar davacıya hakaret teşkil eden yazılardan ibarettir..."

Bu itibarla hadisede 19.12.1968 tarihli Güneyde Uyanış gazetesinde çıkan yukarıda tahlili yapılan yazı ile gazetenin sorumlu müdürü A. Osman Görmüş, davacı Hayri Balta'ya basın yoluyla hakarete bulunmuş olduğundan; hareketine uyan TCK'nın 482 son fıkrası gereğince 3 ay hapsine ve 500 lira ağır para cezasıyla mahkumiyetine ve sanık hakkında aynı kanunun 59 maddesi gereğince takdiri tahfif sebebiyle cezasının 1/6'sının indirilerek neticeten iki ay on beş gün hapis, 416 lira 6 kuruş ağır para cezasıyla mahkumiyetine başkaca tahfife yer olmadığına; ancak sanığın sabıkası bulunmamasına ve mahkemede ki tavır ve hareketleri cezası tecil edildiği takdirde bir daha suç işlemeyeceği kanaatine varıldığından aynı kanun 89. maddesi gereğince cezalarının TECİLİNE ayrıca 647 sayılı kanunun tatbikin mahal olmadığına, tarafların malî ve içtimai durumları nazara alınarak davacıya 1000.- lira manevi tazminata hükmedilmesine ve sanık A. Osman Görmüş ile M. Demir'den MÜTESELSİLEN alınarak davacıya verilmesine fazla iddianın reddine davacı vekili ayrıca vekalet ücreti talebinde bulunmadığından bu hususta karar ittihazına mahal olmadığına, 333 lira 50 kuruş mahkeme masrafının sanık A. Osman Görmüş'ten alınmasına, sanıklardan Nuri Sabırsız'ın gazetede ki Basın Kanununun hükümlerine göre hiçbir sıfatı bulunmadığından bunun hakkındaki davadan dolayı beraatına, sanık Mahmut Gözüküçük aramalara rağmen bulunamamış olduğundan hakkındaki davanın muvakkaten tatiline, Yargıtay yolu açık olmak üzere 1.6.1971 tarihinde oy birliğiyle karar verildi. (Sanıkların gıyaplarında açıkça okunup tefhim kılındı...) 1.6.1971

Başkan, 10981 Üye 8563 Üye 12883 Katip

X

Ankara, **12.8.1971****GÖNDERİLEN KİŞİLER:**

Dr. Emin Kılıç Kale, / Orhan Başaran, / Gaziantep CHP İl Başkanlığı, / Sabah Gazetesi, / Kurtuluş Gazetesi, / Asım Ahi, / Cengiz Nakipoğlu. / Ali Hüsükoğlu, / H. Y., / Ş.M.S., / L. S. / Abdullah Çörekçioğlu, / Metin Arslantaş...

Bildiğiniz gibi Gaziantep Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğünde basit bir işçi olarak çalışırken, aile için bir meselede, fikren ve ruhen gelişmemiş kişilerin oyu hatırına, Uyanış Gazetesinde çıkan "İlkokul Mezunu Solcu, Şef Olur mu?" başlıklı bir yazı üzerine medenî cesareten yoksun kimileri bu yazı üzerine yersiz bir korkuya kapılarak durup dururken iş akdimi feshetmişti...

İlişikteki kararı (Karar bir üstte); bu sefil kişilerin düştükleri zelil durumu göresiniz ve: **"Allah, haksızın belasını versin!"** diyesiniz diye bilgi için gönderdim. **(Toplu Basın Mahkemesinin verdiği karar ve 12 Mart Muhtırası üzerine beni işten atanlara gönderdiğim KART bir yukarıdadır...)**

Hayri Balta

+

NOT:

Beni işimden attıran bu güruha lâıyk oldukları belâ üç maddelik bir muhtıra ile hak ettikleri şekilde şanlı Ordumuz tarafından verilmiştir.

X**79. GAZİANTEP'TE BENİ SEVENE ve SEVMEYENLERE
GÖNDERİLEN MEKTUP**Ankara, **7.10.1971**

Ruh hastasının biri imzasız bir mektupla Ankara Sıkı Yönetim Komutanlığına şikâyet ve ihbarda bulunmuş: "Filan yerde çalışan Hayri Balta, her ne kadar ber'at etmişse de kendisi halen sol fikirli olup Ankara'ya ne maksatla gittiği meçhuldür. Bütün solcuların adalet huzurunda hesap verdiği bir dönemde bu adamın elini kolunu sallayarak gezmesine müsaade edenler neye güvenmektedirler.." anlamında.

Ankara Sıkı Yönetim Komutanlığı imzasız mektuplara

itibar etmediğinden, tahkiki için Ankara Emniyetine havale edince mektubu, hakkımızda soruşturma başlıyor.

Bu ruh hastası bundan iki ay önce beni buraya yerleştiren sendikamız üyesine: “Hayri Balta’yı niçin işe aldınız? Onun kim olduğunu bilmiyor mu idiniz? Başkanınıza mektup yazarak onun kim olduğunu anlatacağım.” demiş. Sendikamız üyesi Ökkeş İlbaylı da: “Sen onun aleyhinde başkana mektup yazarsan onun orada değeri artar.” diye şantajını önemsemeyince ruh hastası bu yolu seçmiş...

Elde delil olmadığı için kendisini mahkemeye veremiyorum. Çünkü bunlar imzasız mektup yazar ve mahkemede de, ben yazmadım, der. Nitekim hakaret davasında hâkim karşısında bana yazdığı mektubu inkar etmiştir...

Bu adamın oyu hatırına beni işimden atan AP'nin halini görüyorsunuz. Bu adamın da acınacak halini göreceksiniz.

Bereket medenî cesareti olan bir işveren topluluğum var da Gaziantep'ten beni işten attırmaya çalışan bu zavallı adama aldırış etmiyorlar...

80. İZİMİZ BULUNDU

14.10.1971

Sendikadan bir dost:

- Hele gelsene dedi yavaşça. Ben işi anladım düşünceli halinden. Muhakkak yine polis... Zaten merak ediyordum: Bunlar niçin bu denli geciktiler? diye.

Odaya girdik. Kapıyı kapattı. Masasına geçti. Oturdu, ben ayaktayım, bekliyorum:

- Dün bir sivil polis geldi. Senin burada çalışıp çalışmadığını, ev adresini sordu. Ertan Bey ile Mustafa Sığan da vardı. Senin takibat altında olduğunu söyledi. M. Sığan: “Durumunu biliyoruz!” dedi. Ben ise: “Böylesine dürüst, çalışkan adam bulamazsınız.” dedim. Ama o senin buraya nasıl girdiğini öğrenmek, hâttâ dosyanı görmek istiyordu.

Buraya kim tarafından yerleştirildiğini merak ediyorlar. Sonra Ertan Beyin odasına gittiler. Orada ne konuştular, bilmiyorum.

Niçin soruşturuyorlar acaba?

Hiç şaşmamıştım. Zaten bekliyordum. Anlattım:

- Türkiye'de mahkemeye düşmek ve ber'at etmek bir şey ifade etmez. Bir kere mahkemeye düşmeye gör. 1962 yılında Bizim Anadolu yazarı Necdet Sevinç'in kurduğu bir tertiple komünistlikten mahkemeye düştük. O zaman o denli bilgisizdim ki, nefes borusu ile yemek borusunu ayırt edemezdim. Fakat komünist diye mahkemeye çıkardılar beni. Anla sen artık, komünistlik ne kadar ucuz Türkiye'de... İşte o günden beri, beraat etmeme rağmen, adım adım takip ederler beni..

Üzüntüsünü belirtirken başını salladı:

- Ne ise, evinde kitabın filan varsa sakla. Başına iş açılmasın bari..

- Nereye saklıyayım? Hem niye saklıyayım? İnsan kitapları için nasıl olur da cezalanır. Kitap saklamak, kitap yakmak çok ağır geliyor bana... Yok mu kitabım? Var.. Solcuyum, yalan mı....

- Haberin olsun diye söyledim. Aramızda kalsın..

İşte böyle... Faizciyi, karaborsacıyı, tefeciye, rüşvetciye, fabrika, apartman ve köy ağasını takip ederek onların yurttaşı sömürmelerine engel olacaklarına emeğinden başka hiçbir geliri olmayan, çalışmadığı gün aç kalacak olan ve de pek o kadar komünistlikle ilgisi olmayan beni takip ediyorlar...

Şimdi işverenlerim ne yapsınlar. İşveren, işçiden yana olduğum için kovardı beni işten. İşçi ne diye kovacak beni işten...

Sendika benim yüzümden müşkül durumda. Beş para etmez bir komünisti korumuş olacak beni işten atmazsa.

Bizim emniyetin taktiğidir bu. Her girdiğim iş yerine benden önce giderler. İşverenimi uyarırlar, yüreğine bir korku salarlar.

Elbette Türkiye'de bir solcuya iş verecek kadar medenî cesaret sahibi işveren bulunmaz. Böylelikle mimli kişi işsizliğe mahkûm edilir. Hele bir de mahalle halkından evin sorulmaz mı? Ev sahibinden, gidenim gelenim sorulmaz mı? Artık başta ev sahibi, kapıcı olmak üzere, mahallelinin kuşkulu bakışları da üstümde... Sonra da demokratik hukuk devletinden ve de özgürlükten söz edilir..

Bu iş yerinden de atılırsam ikinci bir iş bulmak çok güç

benim için. Buraya tesadüfen yerleştik. Bir başka tesadüf, Baştürk gibi yürekli bir adamı zor bulurum. Hem bulsam bile güvenliğimi korumakla görevli olanlar oraya da gelmeyecek mi? Hangi işveren emniyetle karşı karşıya kalmayı göze alabilir?

Bilmez mi o işveren, bir solcuya iş vermiş olmakla suçlanacağını... İşverenler çıkar düzenlerine karşı olanları koruyacak kadar akılsız davranırlar mı?..

81. KORKULU BEKLEYİŞ...

15.10.1971

Baştürk geldi. Ardında Ertan Andaş, Mustafa Sığan. Sert sert baktı bana Abdullah Baştürk... Sanki kendisine ihanet etmişim, hakkında kötü bir söz söylemişim gibi. Hesap makinesinde toplama yapıyordum. Hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davrandım. Başımı bile kaldırmadım. Bana baktı, baktı hiç seslenmeden gitti. Arkasında yardımcıları...

Baştürk sevdiğim, saydığım bir sendikacı. İşçi sınıfının sorunlarını anlamış bir durumda. Bakalım bu olayda davranışı nasıl olacak. Keserin sapı budakta belli olur.

Güler misin, ağlar mısın? Huzurlarını kaçırdım adamcağızların. Beni işten atsalar bir türlü, atmasalar bir türlü..

İcra Kurulu üyeleri şimdi benim odaya daha sık girip çıkıyorlar. Girerken de çıkarken de beni süzmeden geçmiyorlar. Ben ise hiçbir şey bilmiyormuşçasına başımı bile kaldırmadan işime devam ediyorum.

Dünden beri düşünüyorum. Polisler benim ev adresimi niçin sorar? Şu yargıya vardım: Bizde mimlenen kişilerin adresleri tespit edilir ki en ufak bir karışıklıkta hemen toplanarak etkisiz hale getirile... İşte böyle... Yani ortalıkta bir karışıklık olursa birkaç günlüğüne emniyette konuk olacağız.

Yoksa geçmişte ve halen kanun dışı hiç bir tutum ve davranışım, ilişkim olmamıştır. Ama sağ olsun emniyetçilerimiz beni hep yasak bölgeye, kanunları tepelemeye itmişlerdir. Bu da emniyetin bir başka taktiğidir. Seni suçla iter, ondan sonra da gel bakalım der...

82. GİDİŞ GELİŞİNE DİKKAT!..

Genel İş Genel Merkezinde çalışmaya başlayalı daha 7 ay olmuştu. Akşamüzeri, çalışma saati bitmiş, iş tulumu çıkarmış ceketimi giyyordum. Muhasebe Müdürü Erol Saraçoğlu, kolumdan yakalayarak beni kapının arkasına çekti. Merakla yüzüne bakıyordum “Ne var yine?..” diye. Yavaşça kulağıma eğilerek:

- Gidiş gelişine dikkat et!.. Belki sana kötülük etmek isteyenler olur...

Kötü haber ... Muhakkak bir bildiği, bir duyduğu vardır... Demek ki yine ortalığı karıştırıyorlar. Beni buradan da attırmaya çalışıyorlar.

- Ne var yine bir müzevirlik mi yapıyorlar.

- Bir şey yok ama Başkan Yardımcısı Mustafa Sığan telefonla yine senin ev adresini istiyor...

Bir not kağıdına ev adresimi yazıp Erol Beye verirken:

- Al götür, Mustafa Sığan'a ver. Böylesi daha iyi... dedim.

Beni teselli ediyordu:

- Korkma!..

Dedikten sonra verdiğim adresi aldı ve Mustafa Sığan'a vermek üzere çıkıp gitti.

Odadaki çalışma arkadaşlarım: Abdullah, Sadık, Sinan ve Nermin benim ne yapacağımı merak ediyorlardı.

Ben de kendilerine dönerek:

- Merak etmeyin, bunlar olağan şeyler... Bakalım başımıza daha gelecek neler ?..

Eve giderken hep bu uyarıyı düşündüm...

Yine bir kışkırtan olmuştur. Durup dururken ev adresim istenmez. Muhakkak yine şu peşimi bırakmayan ruh sağlığı bozuk akrabamdır.

Nedir benim bu ruh sağlığı bozuk akrabalardan çektiğim... Bir zamanlar Teyzem oğlu Necdet Sevinç... Şimdi de bu... İş gücü Emniyeti ve MİT'i kışkırtıp beni yine işten attırmak...

Hayri Balta, 2.11. 1971

Sayın Hayri Balta

Süleyman Sırrı Sokak No:2/4

Sıhhiye, Ankara

17.8.1971

Evvelce yazdığınız ve son defa 12.8.1971 tarihli mektubunuza cevaptır:

Size yanlış bilgi kasten verilmiş, iki de bir gereksiz laflar yazıyorsunuz... Ben de sizi adam zannedip, işten ayrıldığınız zaman sizin için mücadele etmişim. Şimdi emeğime yanıyorum, layık değilmişsin, kafan çalışmıyor, Gaziantep'in siyasî hayatı hakkında en ufak bir bilgin yokmuş.

Belki aklın erer diye 1968 yılı, olaylarını yazayım. 1968 yılı mahallî gazete koleksiyonlarını gözden geçirirsen, yazdıklarımın doğruluğunu anlarsın.

1968 yılı Belediye seçimlerinde, senin o zamanki Daire Müdürün Halil Aksunun belediyedeki adamlarının uzaklaştırılmasını Halil Zelzele, Şık Mehmet S. gibi adamların Belediye vazife almasını istemeyen çoğunluğu A.P.'nin kenar mahalleli delegeleri olan hemşeriler, benim belediye başkanı olmamı istediler. Halil Aksu, Halil Zelzele gibi kişiler ise alelacele o zaman ki Devlet Bakanı ve A.P. Genel İdare kurulu üyesi, A.P. teşkilatını denetlemekle yetkili Kamil Ocak'ı Gaziantep'e getirdiler. Karşıma bugünkü Belediye başkanı Abdülkadir Batur Beyi aday gösterdiler. 28 Nisan 1968 tarihinde yapılan ön seçimleri ben kazandığım halde, "Abdülkadir Batur Bey kazandı" diye genel merkeze tesir ederek kabul ettirdiler. Ben de 30 Nisan 1968 günü A.P.'den resmen istifa ettim. Kendimi tamamen Kültür derneğinde Gaziantep'le ilgili bilgileri toplamaya hasrettim. Siyasî hayattan tiksinererek çekildim, işimle gücümle meşgul olmuştum. Benim her gün ihtiyacı olan herkesin yardımına koştuğumu, değil bir adamın işinden olmasına sebep olmak, herkesi işe yerleştirmeye çalıştığımı, çevrem tasdik eder. Hülasa benim 30.Nisan.1968 tarihinden bu yana A.P. içinde veya dışında siyasî hiçbir rolüm yoktur. Bu durumu, mektubun bir suretini gönderdiğiniz Sabah gazetesinin sahibi Osman Tuzcu da gün be gün bilir ve mektubunuzdaki yazılar gerçeğe aykırı olduğu için, gazetede neşredilmediğini de tahmin ediyorum. Lütfü Söylemez'i de hasım gösteriyorsunuz ki, insanın kahkahalarla gülmesi geliyor. Halil Aksu o zaman Lütfü Söylemezi hiç sevmeyen, ne derse aksini yapan bir adamdı.

Sizin 1968 yılı sonlarına doğru işten çıkarıldığınızı tahmin ediyorum. Neden işten çıkarıldığınızı doğrusunu, Halil Aksu bilir, ben bilmiyorum. O zaman dedikodular çıkmış, işten atıldığınızı öğrenince A.P. Genel bir protesto telgrafı çekmiş Kâmil Ocak'ın haksızlığına bir örnek olarak, sizin hadiseyi göstermiştim. Telgrafın sureti her halde P.T.T.'de ve A.P. Genel Merkezinde vardır.

Benim solculukla, sağcılıkla hiçbir ilgim yoktur. 1957 yılından beri neşrettiğim 57 kitapta, 12 ciltlik Kültür Dergisinde Atatürk'ün ismi ile işe başlamış her kitapta her vesile ile Atatürk'ün sözlerini bayrak yapmış, Atatürk'ün devrimlerine candan inanmış bir araştırmacıyım. Her türlü fikre ise saygı ile hürmet etmişimdir. Dr. Emin Kılıç aleyhine çıkan dedikodularda, Emin Kılıç'ın fikriyatını tasvip etmediğim halde, bir filozof olarak fikirlerine saygı duyduğumdan nasıl lehine çalıştığımı, filozofun talebelerinden Mehmet Tekerlek ve N. Y. çok iyi bilir... Siz ister solcu olun, ister sağcı olun bana ne?..

Ordumuzun 12 Mart muhtırasıyla benim ne ilgim var? Bu deli saçmalarını bana niye yazıyorsun? Mademki A.P. iktidardan düştü. Biz de A.P.'li imişiz, işte iktidardan düşmüşüz, neden bize kıızıyorsun da başka bir vazifeye girmiyorsun: Seni vazifeye koymayanlara neden kızmıyorsun? Mektubunda (ilgili memurlar Uyanış Gazetesinde dedikodu yazıları çıkınca, yersiz bir korkuya kapılarak seni işinden çıkardıklarını) yazıyorsun. Bu yersiz korku senelerce mi sürer? Solcu olmuşsun da ne suç işlemişsin? Bu gibi mektupları hiç kimseye yazmamamı tavsiye ederim. Seni sevenleri de ürkütür, yapayalnız kalırsın. Gaziantep'in siyasi hayatını, olayların oluş sebebinin bilenler, seni pek toy bulurlar, pek saf bulurlar. Bir daha böyle acayip hareketler yapıp düşman kazanacağına, haklarını kanuni, yollardan ara, işine gir kardeşim. Seni bütün ağır yazılarına rağmen, yüreği yaralanmış kabul ederek, bu cevabı yazdım. Suçlu aramadan geleceğe bakmanı olaylardan ders almanı tavsiye ederim. Bu gibi yazılar ayağına dolanmadan başka bir işe yaramaz. Sen bu mektuplarla (bana düşman olun, bana kötülük yapmak için elinizden geleni yapın) demek istiyorsun... Ben seninle şahsen konuştum. İyi kalpli bir

insan olduğun için bu mektubuna cevap yazmak lüzumunu duydum. Selam ve hürmetler. İyi günler, başarılar dilerim...
17. 8. 1971

Y. H.

x

Sayın Y. H.,

19.8.1971

17.8.1971 tarihli mektubuna cevaptır:

1. Adam olduğumu sanmakta yanılmışsın. Adam sizlersiniz...

2. Beni sevenler olduğunu senden duyuyorum. Hayatta yapayalnızım, yapayalnız da gideceğim...

3. Mektubun hiç de 57 kitap ve 12 ciltlik dergi yayınlamış bir adamın mektubuna benzemiyor. Ben olsaydım dilbilgisi kurallarına aykırı, imlası ve noktalaması bozuk o mektup altına imza atmazdım..

4. "Evet, bana kötülük yapın, bana düşman olun!" diyorum. Amacım: Sizlerin bana kötülük yapmak için her yolu deneyeceğiniz halde hiçbir şey yapamayacağınızı göstermektir. AP devri geçmiştir artık...

5. İşsiz değilim. Çalışıyorum; köpekler ısırarak istiyorlarsa da dişleri geçmiyor.

6. Senin olaydan önce partiden istifa ettim diyorsun. Ama AP Yönetim Kurulunda benim için hazırlanan tertipleri ilk olarak bana anlatan sen değil misin? İstifa eden bir adam yönetim kurulu toplantılarına nasıl alınır? Yalan söyleyenler unutkan olmamalı...

7. İşten atılmam konusunda kitabı yazdığım zaman Uyanış'ta yazılan o yazıyı kiminle nasıl hazırladığınızı kimden öğrendiğimi öğrenirsin.

8. Mektuplarım için "Deli saçması" diyorsun. Mektuplarım dinî açıdan kaleme alınmış olup anlayanlar için değeri çok yüksektir,

9. Tek çıkar yolunuz var. Günah çıkarmak... Yani, yaptığınız hatayı kabul edip benden özür dilemek...

10. "Ne sağcıyım, ne solcuyum!" diyorsun. Bal gibi sağcısın... Solcu, olmana da imkân yok!»

Hayri Balta

Açıklama:

Amacım geçmişteki bir olaya ışık tutmaktır. Sayın Y. H.'ye saygısızlık, ya da hakaret etmek gibi bir kastım yoktur. Yazdıklarım o günkü ruhsal durumumu yansıtmaktadır. Y. H.'nin olayda rolü olduğunu ilişkin bilgiyi K. A. vermiştir bana.

Olay üzerinden 40 yıl geçmiştir. Bu olaydan hepimizin alacağı dersler vardır...

Adres:

**Hayri Balta,
Süleyman Sırrı Sok. 2/4
Sıhhiye/Ankara
X
Y. H.'ye,**

26.8.1971

26.8.1971 tarihli dergi ve kitaplarına yanıtırr:

1. Göndermiş olduğun dergi ve kitapları aldım. Bu davranışına iyi anlam vererek sevindim ve seni beğenmeye başladım.

2. Ben sana, kitap yazmadın, demedim ki. Ben sana: "Mektubun hiç de 57 kitap ve 12 ciltlik dergi yayınlamış bir adanın mektubuna benzemiyor. " demiştim. Şimdi sen kalkmış bana yazmış olduğun kitapları gönderiyorsun. Kitap yazmak başka, bir kişiye mektup yazmak başka...

3. Biliyorsun Basın Mahkemesini verilen kararda Uyanıştaki yazıyı yazan şahıs hakkında dava hakkım saklı tutulmuştur. Yazıyı, sana hukuksal yönden inceleyen adamın, yani yazanın, Mahmut Gözüküçük isimli muhayyel bir adam değil de, AP Şehir Meclisi Üyesi S. M. olduğunu söyle de seni bağışlayayım.

Bari son vaktinde ... Derneği Başkanına ve Atatürkçülüğe yakışır bir açıklamada bulun da; şu imzasını dahi atmayacak cibilliyetsiz milliyetçinin (!) hakkından geleyim; hem de "Sen gerçekten Atatürkçü imişsin!" diyerek ellerinden öpeyim... Var mısın? 26.8.1971

Hayri Balta

**X
Sayın Hayri Balta,**

31.8.1971

26.8.1971 tarihli mektubunu aldım. Cevabım aşağıdadır.

1. İmla hatalarıyla dolu mektubumdan dolayı beni kınıyorsunuz. Hakınız var. Fakat benim yazıhanede olsa idiniz bana hak verirdiniz. Her gün yüzlerce sayfa yazı ve mektup yazan kimse olduğumdan, müsveteleri temize çekmeye dahi vakit bulamadan, müsvette halinde mektuplarımı göndermek zorunda kalıyorum. Bana göre bir mektuba cevap vermemek ayıptır. İmla hatalı olsa, cümle düşüklüğü de olsa. Kısa zamandan istifade ederek cevap veriyorum. Türk Dil Kurumu sizin gibi beni kınamıyor, senelerden beri de üyesi bulunuyorum.

2. Uyanış Gazetesine hakkınızdaki yazıları kimlerin yazdığını merak ediyorsunuz. İsrarla soruyorsunuz. Ben gerçekten bir şey bilmiyorum. Benimle bu konuda istişarede bulunan olmadı. Sadece o zamandan hatırımda kalan şudur: Gazetede hakkınızda devamlı neşriyat yapılıncaya, benim de ilgimi çekmiş, sormuştum. Şu anda kimden sorduğumu da hatırlamıyorum. Verilen cevapta, Uyanış gazetesine aleyhinizdeki yazıları, sizin kız kardeşinizin kocası ile arası açılmış, boşanma davaları açılmış. Bu işte sizin de rolünüz varmış. Size kızan enişteniz, Uyanış Gazetesindeki arkadaşları vasıtasıyla bu neşriyatı yaptırmış, o zaman öyle demişlerdi. Mektuplarınız üzerine gerek Saki'den ve gerekse Zeki Demir Beyden sordum. Yüzlerce yazı var, aklımızda kalmadı, diye cevap verdiler. O zamanki gazeteyi fiilen yürüten Nuri Sabırsız'dan sordum. Gülerek, gazeteci sırrıdır, söyleyemeyiz dediler. Ben ise, (benden biliyorlar, açıklamanız gerekir) dedim. (mahkemede açıkladık) dediler. (Yoksa yakın akrabası mı, eniştesi mi yazdırdı?) dedim. (Bu konuda bilgi veremeyiz; çünkü söz verdik) dediler.

3. Ben yazdırmış olsa idim açıkça "yazdırdım" derdim. Sizden neden korkayım. Mahkeme kararını okudum. Beni mahkemeye verseniz bile cezalandırmanız imkânı yoktur. Benim çıkardığım binlerce sayfalık dergi koleksiyonları, mahalli gazetelerde çıkan binlerce yazım vardır. Bunların içinde hepsi imzam ile yayınlanmıştır. Bu yazılarımda bir tek şahsı hedef alarak hakaret ettiğim, kötülediğim bir tek yazı mevcut değildir. Ben, basında bir şahsa hakaret etmeyi en büyük bayağılık ve adilik sayan bir kişiyim. Böyle yazı

yazanları da çok ayıpladım. Beni böyle yazı yazan bir kişi gösterdiğiniz zaman bu işi yapmayı ayıp saydığım için cevap verdim. Aleyhime yazı yazanları da muhakkak mahkemeye vermişim, muhakkak cezalandırmışumdur. Aynı suçu benim işlemem mümkün değildir...

4. Mektuplarınızda durmadan ihtilalden bahsediyorsunuz. İyi bil ki 27 Mayıs'ta referandum yapılırken sandıklarda kırmızı oy yoktu. Bizzat kırmızı oy dağıttım. Kanunların gereğini yerine getirdim. Nezarethanelerde süründüm. Ben kimseden korkmam. Fakat bir hukukçu olarak mevcut kanunlara saygılıyım kanunlardan korkarım, şahsiyetlere hürmetim vardır. Bana dost olsun, düşman olsun herkesin şahsına saygım vardır. Aleyhine, sizin gibi ağır yazmam, elimden gelmez. 12 Mart müdahalesi de sizin zannettiğiniz gibi eski partim A.P.liler aleyhine değil, bu vatani batırmak isteyen aşırı sol ve sağcılara karşı yapılmıştır. Normal vaziyete dönülünce yine A.P. olmasa bile A.P. zihniyetinde bir partinin başa geçeceğini tahmin ediyorum. Çünkü millet çoğunluğu kendi zihniyetine yakın partiyi iş başına getireceğini tahmin etmek zor değildir. Ben partide vazifeli iken bir tek paralı vazife kabul etmiş değilim. Aylık gelen bir yerde çalışmış değilim. A.P. ister iktidarda olsun, ister muhalefette olsun bana ne?

Selamlar, 31.8.1971

Y. H.

+

Bay Y. H.,

31.8.1971 tarihli mektubuna cevaptır.

1. Bundan sonra, sizden bana mektup gelmediği sürece, benden size mektup gitmeyecektir.

2. Uyanıştaki o yazıyı hazırlayanın S. M. ile sen olduğunu bana söyleyen bizzat S. M. olduğu gibi (İtiraf etmiş: Ne yapayım, eniştten beni zorladı. İşin içinde ailevî bir mesele olduğunu bilmiyordum. Bir kere yaptık, şimdi Lütfü Söylemez'e işe yeniden alınman için ricaya gidiyorum, demiştir.); Y. N ve K. A.'dır.

Ortada bir yalan söyleyen var. Ama kim? Adı geçenler mi? Artık bunu halletmek size düşer. Bana düşen: Olayları,

konuşmaları ve mektupları yazdığım kitaba bir güzel yerleştirmektedir.

Suçlular, yalancılar hakkında hükmü, bu kitabı okuyanlar verecektir.

Sevgilerimle,

Hayri Balta,

+

Sayın Avukatım Mahmut DÜŞÜN,

7.9.1971

En nihayet İş Kanunu kanunlaştı. İş Mahkemesindeki davamızın daha fazla süreceğini sanmıyorum. Bu konuda gereken titizliği gösterdiğinizizi bildiğimden bu davayı kazanacağından eminim. Dava bitince tazminat davası açıp açmamayı yolunu düşünmeyi ihmal etmeyelim; zira tazminat davası açma hakkını kanun bize vermiştir. Ne koparabilirsek kâr. Yalnız sizden ricam dava bitince kararın bir Örneğini Metin Arslantaş vasıtasıyla çıkartıp bana göndermenizdir.

Şimdi Yüksel, çocuklarını görmek için dava açmak istiyor. Bizim doğal avukatımız sizsiniz. Ama bu adamla sizi muhatap kılmak istemiyorum. Sizi rahatsız etmemesi için bu davaya bakmasını Zihni Beyden rica edeceğim. Bu düşünceme hak vereceğinizden affınızı ve müsaadenizi istiyorum. Tek düşüncem dediğim gibî o adamla sizi karşı karşıya getirmemektir.

Yaptığınız yardımı ve gösterdiğiniz ilgiyi ölünceye kadar unutmayağımdan emin olabilirsiniz. **7.9.1971**

Hayri Balta

83. İŞ MAHKEMESİ KARARI

**T.C.
GAZİANTEP
İŞ MAHKEMESİ
KARAR**

Esas No : 969/ 89

Karar No.971/117

Davacı: Hayri Balta, vekili Av. Mahmut DÜŞÜN,

Dâvâlı: Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğü,

Dâva: İşten alacak.

Davacı vekili Av. Mahmut Düşün tarafından hâkimliğimize verilen 18.7.1969 tarihli dilekçe ile müvekkili Hayri Balta'nın 1.12.1967 tarihinde Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğünde yevmiyeli işçi olarak işbaşı yaptığını, 2.1.1969 tarihinde 931 sayılı İş Kanununun 13. maddesinin 'b) fıkrası uyarınca iş akdinin feshedildiğini, medeni kanunun 2. maddesinin öngördüğü iyi niyet kuralını aşarak hiçbir partizan tutumu olmayan ve kanunların kendisine tanımış olduğu vatandaşlık hakkını iyi niyetle kullanan İş Kanununun 13. maddesinin 5. fıkrasında gösterilen fesih hakkının kötüye kullanılmasıdır. İhbar öneli olan 1736 lira ile mahkeme masrafı ve ücreti vekaletin davalıdan tahsiline karar verilmesi istemiş olmakla davacı Mahmut Düşün'ün yüzüne karşı davalının gıyabında yapılan açık yargılama sonunda:

Davacı vekilinin iş akdinin feshediş hakkımızı kötü kullandığı yolundaki iddia ve bunu ispat için ileri sürdüğü faraziyeler varit değildir. Adalet Partililerin Bayındırlık Bakanlığının baskı ve emri ile işinden çıkarılmış olmadığını dairenin iş hacmi ve mevzuu yönünden davacının çalışmasına lüzum kalmadığından davacının tazminatı da ödenmek suretiyle işinden çıkarılmış olduğundan yersiz açılan davanın reddine karar verilmesini istemiştir.

Dinlenen davacı şahitlerinden Mustafa Polat Kale, Fevzi Günenç, Metin Aslantaş, Asım Ahi, Mesut Ögüt ifadelerinde davacının iddiasını teyit ederek davacının eniştesinin husumeti dolayısıyla devamlı aleyhinde gazetelerde yazılar yazıldığını, komünistlik suçu ile itham edildiğini ve bu nedenlerle davacının işine son verildiğini ifade ve Beyan eylemişlerdir.

GEREĞİ DÜŞÜLDÜ: Yukarıda izah edildiği üzere davacının işine dairedeki iş hacminin yetersizliğinden son verilmiş olmayıp **POLİTİK ZİHNİYET ve DÜŞÜNCELERLE İŞİNE SON VERİLDİĞİ ANLAŞILMIŞ OLDUĞUNDAN** 1470 sayılı Kanun'un 13. maddesinin son fıkrası gereğince; iş akdinin feshi kötüye kullanıldığından üç kat tutarı tazminat ödenmesi gerekeceğinden cem'an tutarı 1736 TL'nin 173 lira 60 kuruş vekalet ücretinin ile birlikte davalı idareden tahsili ile davacıya verilmesine, bakiye 37 lira 8 kuruş ilam harcının dairden tahsili ile davacıya verilmesine, davacının yaptığı

ilk yargı gideri 40 lira 50 kuruş ile 50 lira bilirkişi ücretinin keza davalıdan tahsili ile davacıya verilmesine, temyizi kabil olmak üzere davacı vekili Av. Mahmut Düşün'ün yüzüne karşı, davalı idarenin gıyabında verilen karar açıkça okunup usulen anlatıldı. **5.11.1971**

Katip Hakim.9892
X
Sayın Avukatım
Mahmut Düşün Bey,

Ankara, 4.12.1971

Yakın ilginiz sayesinde İş Davasını kazanmış bulunuyoruz. Bu bakımdan sizi tebrik eder, minnettarlığımı arz ederim.

Dileğim mahkemenin takdir ettiği parayı bir an önce Yapı İşleri 9. Bölgeden almaktır. Yalnız hatırlayamadığım bir şey var. Sana vekâletname verirken parayı alma yetkisi de vermiş mi idim. Bunu bilmiyorum. Vermişsem ne âlâ... Hemen parayı alma yolunda faaliyete geçersen memnun olurum. Parayı alınca durumu kısa bir mektupla bana bildir. Veya Metin'e söyle o bildirir. Bundan sonra benim sana yazacağım ikinci bir mektupla bu paranın nasıl bölüneceğini belirteceğim. Yok, parayı alma yetkisi yoksa vermiş olduğum vekâletnamede, yine bana bildir parayı alma yetkisini hemen vereyim. İstedğim bu paranın bir an önce alınmasıdır.

İş Kanununun bizim davayla ilgili bölümünde, tarafların dava açarak "ayrıca tazminat isteme hakları da bakidir" hükmü vardır. Artık bu tazminat için dava açıp açmama hususunda son karar da sizindir. Açmak lüzumu görürsen emret hemen açalım. Zira almış olduğumuz karar çok açık bir şekilde iş aklimizin kötü niyetle feshedilmiş olduğunu göstermektedir. Bu yüzden birçok maddî ve manevî zararlara uğradığım da bir gerçek olup gerekirse bu konuda da gerektiği şekilde tanık gösterebilirim.

Şu an için düşündüklerimi belirttim. Paranın alınması için yeniden vekâletname vermem gerekiyorsa bildir göndereyim. Ayrıca yeni bir dava açmamaya karar verip vermediğini bana doğrudan veya dolaylı yoldan bildirirseniz

memnun olurum.

Şimdilik derin saygılarımı arz ederim...

Saygılarımla...4.12.1971

Hayri Balta

**84. İŞTE AP'İN PARTİZANCA TUTUMUNU GÖSTERİR
B E L G E
X
T.C.
GAZİANTEP
İŞ MAHKEMESİ**

Esas No: 969/ 89

Karar No.: 971/117

Davacı: Hayri Balta, vekili Av. Mahmut DÜŞÜN,

Dâvâlı: Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğü,

Dâva: İşten alacak.

İDDİA: ...Hiçbir partizan tutumu olmayan, kanunların kendisine tanıdığı olduğu vatandaşlık hakkını iyi niyetle kullanan Hayri Balta'nın iş akdinin feshedilmesi İş Kânunu'nun...

İTİRAZ: ...Adalet Partililerin, Bayındırlık Bakanlığının baskı ve emri ile işinden çıkarılmadığını, dairenin iş hacminin yetersizliğinden işine son verilmiş olduğunu...

ŞAHİTLER: Dinlenen davacı şahitleri ifadelerinde davacının iddiasını teyit ederek davacının eniştesinin husumeti dolayısıyla devamlı aleyhinde yazılar yazıldığını, komünistlik suçu ile itham edildiğini ve bu nedenlerle davacının işine son verildiğini ifade ve Beyan eylemişlerdir.

GEREĞİ DÜŞÜLDÜ: Yukarıda izah edildiği üzere davacının işine dairedeki iş hacminin yetersizliğinden son verilmiş olmayıp **POLİTİK ZİHNİYET ve DÜŞÜNCELERLE İŞİNE SON VERİLDİĞİ ANLAŞILMIŞ OLDUĞUNDAN** 1475 sayılı Kanun'un 13. maddesinin son fıkrası gereğince;

iş akdinin feshi kötüye kullanıldığından üç kat tutarı tazminat ödenmesi gerekeceğinden davalı idarenin gıyabında verilen karar açıkça okunup usulen anlatıldı. 5.11.1971

Kâtip: Salih Ağalın, Hâkim: Ayşe Yılmaz, 9892

85. GEÇMİŞ DEVRİN BİR PARTİZANLIK ÖRNEĞİ

9. Bölge bir memuru haksız yere işinden uzaklaştırmış

Yapı işleri 9. Bölge Müdürlüğü tarafından dairedeki iş hacminin yetersizliği öne sürülerek işine son verilen Hayri Balta adlı işçinin Gaziantep İş Mahkemesine açmış olduğu dava sonuçlanmıştır.

Gaziantep İş Mahkemesi, Hayri Balta'nın işine dairedeki iş hacminin yeter sızlığından son verilmiş olmayıp, politik zihniyet ve düşüncelerle işine son verilmiş olduğu kanaatine varmış, Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğünün davacıya vekâlet ücreti ile birlikte ortalama iki bin lira tazminat verilmesini kararlaştırmıştır.

(Gaziantep SABAH GAZETESİ. 1.12.1971)

X

Bayındırlık Bakanlığı
Yapı e İmar İşleri Reisliğine,
ANKARA

Ankara, 6.12.1971

İlgi: Yapı ve İmar İşleri Reisliğinin 8.12.1969 tarih ve B. 00/Pers. Müd. 44.9.14/9214 sayılı yazısı...

İlgi yazınızdaki talimat üzerine Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğünden usulüne göre yeniden düzenlenmiş **HAL VE HAREKETİMLE ÇALIŞMAMIN İYİ YOLDA OLDUĞU** hakkındaki hizmet belgemi aldım.

İlişik karardan anlaşılacağı üzere kız kardeşimle boşanan eniştem ADELET PARTİSİ'Nİ kullanarak iş yerime baskı yaptırmış, iş akdimi feshettirmiş ve böylece devleti bana tazminat ödemek durumuna sokmuştur.

Ben yurttaş olarak görevimi yaptım. Yani, partizanca bir tasarrufla iş akdimin feshedilmiş olduğunu mahkeme yolu ile ispat ettim. Bundan böyle partizanca bir tasarrufla bir işçinin iş akdinin, hiç olmazsa devlet kuruluşlarında, feshedilmemesi için gereken tedbirleri almak Bakanlığınızda düşmektedir..

Şimdi ne desem boştur. Ama bir gün gelecek devleti kendi işçisine tazminat ödemek durumunda bırakan sorumlulardan hesap sorulacaktır.

Saygılarımla,

Hayri Balta

Eki: 1 Karar örneği

Adres:

Hayri Balta,

Mithatpaşa Cad.

Süleyman Sırrı Sok. 2/4,

SIHHİYE/ANKARA

X

Yol İş Sendikası Başkanlığına

MERSİN

Ankara, 6.12.1971

İlgi: 14.5.1965 tarih ve II - 531/884 sayılı yazınız

İlişik yazılar okunduğu takdirde PARTİZANCA BİR TASARRUFLA iş akdimin feshedilmiş olduğu anlaşılacaktır.

Bir yurttaş olarak ben, bana düşeni yaptım. Bundan sonrası sizi ilgilendirir. Yani, partizanca bir tasarrufla iş akdinin feshedilmesi halinde diye, yeni bir madde eklemeniz gerekecektir yeni yapacağınız toplu iş sözleşmelerine.

Saygılarımla,

Hayri Balta

Eki: 1 karar örneği

1 yazı örneği

Adres:

Hayri Balta,

Mithatpaşa Cad.

Süleyman Sırrı Sok. 2/4,

SIHHİYE/ANKARA

X

ÇALIŞMA BAKANLIĞINA

ANKARA

Ankara, 6.12.1971

İlgi: 23.5.1969 tarih ve 1025/11-14/5485 sayılı yazınız.

İlişik yazı ve karar okunduğu takdirde PARTİZANCA BİR TASARRUFLA iş akdimin feshedilmiş olduğu anlaşılacaktır.

Ben yurttaş olarak görevimi yaptım. Yani, partizanca bir tasarrufla iş akdimin feshedilmiş olduğunu mahkeme yolu ile ispat ettim. Bundan böyle partizanca bir tasarrufla bir işçinin iş akdinin, hiç olmazsa devlet kuruluşlarında, feshedilmemesi için gereken tedbirleri almak Bakanlığınıza düşmektedir.

Saygılarımla,

Hayri Balta

Eki: 1 karar örneği

1 yazı örneği

Adres:

Hayri Balta,

Mithatpaşa Cad.

Süleyman Sırrı Sok. 2/4,

SIHHİYE/ANKARA

X

Sayın Avukatım,

Mahmut Düşün Bey,

Ankara, 25.1.1972

Yakın ilginiz sayesinde iş davasını kazandık. Bu konuda gösterdiğiniz yakınlık ve anlayış için size minnettarlığım bakidir.

İş davasının kararını alır almaz tazminatı nasıl alacağımız konusunda ve yeni bir dava açmamız gerekip gerekmeyeceği konusunda yazmış olduğum mektuba bir cevap alamadığım gibi alacağımızın tahsili yolunda bir işlem yapılmış olduğunu da öğrenemedim.

Mahkemece takdir olunan tazminatı almak kararım gün geçtikçe artmaktadır. Tazminatı almakta geçmiş olmaktan

korkuyorum. Paraya düşkün bir adam değilim. Fakat başladığım bir işi de sonuna kadar izlemek, sonuçlandırmak alışkanlığım vardır. Bu parayı almalıyız Sayın Avukatım. Bu konuda vakit geçirmeye gelmez.

Sizden dileğim, tazminatımızın alınması için hemen harekete geçmenizdir. Eğer sizin yönünüzden bir sakınca varsa durumu, her ne ise, bana bildirin. Öyle bir durum olduğu takdirde bir hal çaresi araştıralım.

Bu konuda durumu bildirir küçük bir mektup yazsanız çok memnun kalırım. Tazminat tahsilinde gecikmiş olmanıza bir anlam veremiyorum.

Size olan saygım, sevgim, minnettarlığım bakidir.

Selamlar,

Hayri Balta

Adres:

Hayri Balta,
Mithatpaşa Cad.
Süleyman Sırrı Sok. 2/4,

SIHHİYE/ANKARA

X

Sayın Avukatım,
Aydın Gençer Bey,

Ankara, 25.1.1972

Yakın ilginiz sayesinde Basın Davasını kazandık. Bu konuda gösterdiğiniz yakınlık ve anlayış için size minnettarlığım bakidir.

Basın Davasının kararını alır olmak tazminatı nasıl tahsil edeceğimiz konusunda yazmış olduğum mektuba bir cevap alamadığım gibi alacağımızın tahsili yolunda bir işlem yapılmış olduğunu da öğrenemedim.

Mahkemece takdir olunan tazminatı almak kararım gün geçtikçe artmaktadır. Tazminatı almakta gecikmiş olmaktan korkuyorum. Paraya düşkün bir adam değilim. Fakat başladığım bir işi de sonuna kadar izlemek, sonuçlandırmak alışkanlığım vardır. Bu parayı almalıyız. Bu konuda vakit geçirmeye gelmez Sayın Avukatım.

Sizden dileğim, tazminatımızın alınması için hemen harekete geçmenizdir. Varsın Uyanış gazetesinin borcu çok olsun. Alacaklar sırayı girsin. Biz en arkaya düşelim ve

alacağımızı tahsil sırası beş yıl sonra gelsin. Ama biz bize düşeni yapalım. Eğer sizin açınızdan bir sakınca varsa; durumu, her ne ise bana bildirin. Öyle bir durum olduğu takdirde bir hal çaresi araştıralım.

Bu konuda durumu bildirir küçük bir mektup yazsanız çok memnun kalırım. Tazminatın tahsilinde gecikmiş olmamak gerektir. Bu kadar geciktiğimize de bir anlam veremiyorum.

Size olan saygı, sevgi, minnettarlığım bakidir.

Selamlar,

Hayri Balta

Adres:

Hayri Balta,
Mithatpaşa Cad.
Süleyman Sırrı Sok. 2/4,

SIHHİYE/ANKARA

X

**T.C.
GAZİANTEP
1. İCRA MEMURLUĞU
Sayı : 971/2602**

Yapı İşleri 9. Bölge Müdürlüğüne
Gaziantep

Gaziantep İş Mahkemesinin 5.11.1971 tarih 969/89-117 sayılı kararlarına istinaden Hayri Balta vekili Avukat Mahmut Düşün'e aşağıda gösterilen müfredat veçhiyle vaki borcunuzdan dolayı yapılan icra takibi kesinleşmiş bulunduğundan mezkûr meblağın makbuz mukabili dosyamıza ödenmesini saygı ile rica ederim. **3.2.1972**

Birinci İcra Memurluğu Md.
Ertuğrul Tekeli

BEYAN:

**1.736.- ilamda esas alacak
173.60 “ ücret-i vekalet
90.50 “yargı gideri ve harç
2.000.10 İcra takibine esas alacak...
150.00 İcradan ücret-i vekalet % 7,5**

40.00 Tahsil harcı % 2

10.00 Baş vurma harcı

1.50 Posta pulu

2.201.60 Toplam

X

Sayın Gazeteci F. M.

GAZİANTEP

Ankara, 3.1.1973

Nuri Sabırsız'ın üç yıl önce Uyanış'ta yazdığı yazıdan ötürü mahkemece takdir edilen 1.000.- TL'yi icra yoluyla çatır çatır aldım.

Sizleri hatırlayarak bir güzel harcıyoruz Ankara'da. Malum ya sizler de epey atıp tutmuştunuz hakkımda ve ben de sizleri o zaman ciddiye almadığım için mahkemeye vermemiştim.

Şimdi ciddiye almamakla hata ettiğimi anladığımdan aynı hatayı tekrarlamaya hiç de niyetli olmadığımı şöyle bir hatırlatayım dedim.

Saygılarımla,

Hayri Balta

X

T.C.

MİLLÎ GÜVENLİK KONSEYİ
GENEL SEKRETERLİĞİ
ANKARA

15 Mart 1982

Müracaat ve Şikâyetleri

İnceleme Dairesi: 1420-49496/46201/82

Konu: İstek

Bay Hayri Balta

Damladol Sok. No. 18, (Adliye Karşısı)

YENİMAHALLE/ANKARA

Dilekçeniz alınmış ve tetkik neticesine göre gerekli işlem yapılmak üzere İçişleri Bakanlığına gönderilmiştir.

Bilgilerinizi rica ederim. 15 Mart 1982

Necdet BÜYÜKYÜKSEL
P. Kd. Alb.
Daire Başkanı

X
ANKARA
BAROSU BAŞKANLIĞI

31.3.1982

Say.: 4-120-1-/ 2976

Sayın Avukat Hayri Balta Ankara

Müşteki sıfatı ile ifadeniz alınacağından Ankara Cumhuriyet Savcı Yardımcılarından Hilmi Baykal'ın çalıştığı 92 nolu odaya müracaat etmenizi, Ankara Cumhuriyet Savcılığının 24.3.1982 gün ve 3/2072 sayılı yazısı uyarınca bilginize saygılarımla sunarım. **31.3.1982**

Genel Sekreter Av. Reşat YALIN

Ankara Barosu Başkanı
Avukat Muammer AKS OY

X
T.C.
ADALET BAKANLIĞI
CEZA İŞLERİ GENEL MÜDÜRLÜĞÜ

Ankara, 28.5.1982

Sayı: CİGM. 1.9.62.978 / 032714-28-O5-82

Av. Hayri Balta
Mohaç Sok. No:49
YENİMAHALLE-AKKARA

10.2.1382 günlü dilekçeniz ve 6.411982 günlü ifade tutanağı ilgisi cihetiyle İçişleri Bakanlığına gönderilmiştir.
Bilgi edinilmesi rica olunur.

BAKAN ADINA
Selahattin BESNİ
Ceza isleri Genel Müdürü Y

Yİ/GG 24.5.1982

X

AVUKAT HAYRİ BALTA
RAGIPTÜZÜN CAD. No: 114/103
TEL: 315 00 49
YENİMAHALLE-ANKARA

Ankara, 8.8.1991

Sayın

Celil Gürkan,

Alçak Gönüllü General,

Önce saygı, sevgi diyorum ve size ekli olarak “ZİLLİ KURT” adlı yapıtımı gönderiyorum.

Bu yapıtım, 1969 yılında yaşadığım olayları kapsamaktadır. Öyle diyebilirim ki, hemen hemen, bütün yaşamım böyle geçti.

Bu yaşamım önemli bölümlerini yaşarken yakaladım. Eğer sağlığım elverirse diğer yıllara ilişkin yaşamımı da belgelendireceğim ve bir örneğini de size göndereceğim.

Biliyorum ki, gönderdiklerim içinde “ZİLLİ KURT”u ciddiyetle okuyarak düşünce ve görüşlerinizi bir art düşünceye dayanmadan bana açıklayacak olan ve bana doğru olanı söyleyecek olan da sizsiniz.

Eğer sınırları zayıf biri olsaydım karşılaştığım bu olaylar nedeniyle anarşist-terörist olmam işten bile değildi. Ne var ki bütün baskı ve kıskırtmalara karşı sağduyu yolundan şaşmadım. Savunmamı da uygarca yaptım. Hiçbir zaman onların seviyesine inmedim. Kişiliğimi korudum. Gelişmemi tamamladım. Şimdi ise son günlerimi yaşıyorum. Tam istediğim gibi ölüyorum. Sevdiklerimi, dostlarımı görerek; onlarla helalleşip vedalaşarak...

Atalarımız: “Arayan Mevlasını da bulur belâsını da bulur!” demiş. Ben Mevlamı buldum; onlar da belâsını...

Kuran'ın Enfal suresinin 24. âyeti şöyle yazar:

“Allah, kişinin kendisi ile kalbi arasındadır.”

Kuran'daki bu ayetin kaynağı da İncil'in 1, Korintoslular, 6/19:

“Yahut bilmez misiniz ki bedeniniz Allah'tan aldığınız sizde olan Ruhülkudusün mabedidir.”

Onlar ise Allah'ı hâlâ ve hâlâ kendi dışlarında arıyorlar. Kendi kokmuş ve korkunç karanlıklarında bocalayıp duruyorlar. Yaşamlarında bir adım ilerleme yok. Onlar lise1

de okurlarken ve lise mezunu iken ben ortaokul birden terktim. Ve ben şimdi avukatım, onlar ise hapishanelerde çürüyor ve tımarhanelerde şok tedavisi görüyor. Oysa onlar bana iftira edip tertip kurduklarında "Allah'a hizmet arz ettiklerini..." sanıyorlardı...

"Zilli Kurt" adlı yapıtın ilginç bir özelliği var. Bir kere oyun dışında bütün edebî türlere örnek var. Ör.: Anı, günlük, fıkra, şiir, öykü, mektup, dilekçe vb... Yine aşk dışında bütün konulara değinilmiş.. Ör, Dinî, edebî, felsefî, siyasî vb...

Okuduğunuz takdirde beğeneceğinizi, o anlamlı gülüşlerinizin dudaklarınızdan eksik olmayacağını ve bu zevki sevdiklerinizle paylaşmak isteyeceğinizi sanıyorum. Bilmem kitap olarak bastırırsam ilgi görür mü, elime birkaç kuruş geçer mi? Hele bir okuyunuz...

Artık yoruldum. Özür diliyorum. Yeniden saygılar, sevgiler sunuyorum. Sağlıcakla kalınız diyorum. 8.8.1991

Av. Hayri Balta

X

Sayın Yekta Güngör Özden,
Anayasa Mahkemesi Başkanı,

Ankara, 9.8.1991

Önce saygı, sevgi...

Başkan seçildiğinizde sizi kutlayamadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Bu nedenle özür diliyorum.

Sizin Başkan seçilmeniz biz Atatürkçüler için, demokratlar için, gerçekçi aydınlar için bir güvencedir. Siz ve Kurumunuz bizim güvencemizdir.

Bu vesile ile size "Zilli Kurt" adlı bir yapıtımı gönderiyorum. Bir çırpıda okuyacağınızı sanıyorum. Zilli Kurt, benim başımdan geçen olayların yalnız bir yılını kapsamaktadır. Bu kitapta bir yurttaşın yaşamak için kimlerle ve nasıl uğraştığı görülecektir.

Daha fazla yazmıyorum. Çünkü kalp krizi geçirdim. Şimdi evde kalıyorum. Avukatlık yapamıyorum.

Yeniden saygı, sevgi diyerek size başarılar diliyorum.

Kalınız sağlıcakla, 9.8.1991

Av. Hayri Balta

+

Saygıdeğer Hayri Bey,

15 Ağustos 1991, Ankara

Bugün göreve başladım. Mektubunuzu açar açmaz telefonla aradıysam da başkaları çıkıyor. Bu nedenle hemen yazıyla yanıtımı sunarak iyi dileklerimi yinelemek istedim. Geçmiş olsun ivedi sağlıklar sizin olsun. Ben de iki taş düşürdüm. Üç ay içinde epeyce sarsıldım. Ama yıkılmayacağız.

Gönderdiklerinizi hemen okumaya başladım. Beğendim. Kutlarım. Zahmet buyurup gönderdiğiniz için de teşekkür ederim.

Sorumluluklarımız ağır. Yapmamız gereken çok iş var. Kıssa zamanda iyileşmenizi ve görüşmemizi bekliyorum. İyi dilekler, sevgi ve saygı ile.

Yekta Güngör Özden

+

Sayın Cahit Yahşi,
Ankara Cumhuriyet Savcısı,

2.9.1991

Önce saygı, sevgi...

Size ekli olarak "Zilli Kurt" adlı bir roman taslağını gönderiyorum. İlginizi çekeceğini umuyorum. Gönül isterdi ki bir örneğini de Yargıç Nevit Yenisey dostumuza göndereydim. Ancak buna parasal olanak bulamıyorum.

Bu taslakta edebî türlere ilişkin bütün örnekler bulunduğu gibi aşk dışındaki bütün konular da işlenmiştir.

Dikkatle okunduğunda görülecektir ki Türkiye'de kendi kendini yetiştirmek için nelerin göze alınması ve göğüslemesi gerektiği bütün acılığı ile ortaya çıkacaktır.

Bu olaylar yalnız; yaşamımın 1969 yılında olanları kapsamaktadır. Sağlığıma kavuşursam diğer yıllara ilişkin olanları da yazmak istiyorum.

Nevit Yenisey dostumuza saygı, sevgi ile dolu olduğumu bildirmenizi rica eder, sizlere saygılar sunarım.

Başarı dilekleriyle, sağlıklı kalınız derim... 2.9.1991

Av. Hayri Balta

86. SİYASİ POLİS EVİME GELİYOR

Bu gün evimizin kapısını çalan uzun boylu, iri kıyım, esmer bir kişi; kapıyı açan kızım, polis kimliğini göstererek, aşağıdaki soruları sormuştur:

“Hayri Balta burada mı oturuyor?”

“Adres değişikliği olmuş mudur?”

“Yazıhanesi nerededir?”

“Şehir dışına çıkıyor mu?”

+

Suçum: “ATATÜRKÇÜ ve AYDIN BİR KİMSE” olmaktır.

1962 yılında Gaziantep Millî Eğitim Müdürlüğünde çalışırken, kışkırtıcı bir ajan olduğu gerekçesi ile MHP'den kovulan ve hâlâ da askerliğini yapmamış olan Bizim Anadolu ve Hergün gazeteleri yazarlarından Necdet Sevinç'in (aynı zamanda teyzem oğlu olur) muhbirliği ve tertibi sonucu yargılandım ve yargılama sonucunda “Sanık Hayri Balta, Atatürkçü ve Aydın bir kimse olduğum” gerekçesiyle beraat ettim (1)

Ne var ki beraat etmem hiçbir işe yaramadı. Her yeni taşındığım mahalledeki evime ve her yeni girdiğim iş yerine birkaç gün sonra gelen polislerin yaptığı soruşturma sonucu kişiliğim hakkında kuşku yaratılmış ve kimi zaman da işten atılmama neden olunmuştur.

Baktım olmayacak, 33 yaşından sonra, hem de emeğimden başka gelirim olmamasına karşın gündüzleri çalışarak akşamları akşam Ortaokulu'na gidip geldim. 4 yıl. 4 yıl da Akşam Lisesinde okudum. Ardından da yine hem çalışıp hem okuyarak Hukuk Fakültesini bitirdim. 5 yıl.

Şimdi yukarıdaki adreste avukatlık yapmaktayım. Ama devletin sivil polisleri evime gelerek çocuklarıma, “Geçmişte bir suçum olduğunu ve hakkımda her altı ayda bir rapor düzenlenmesi gereken bir kişi olduğumu” söyleyerek hukuka aykırı davranmaktadır. Aynı işi işyerime gelerek de yapmaktadır.

“Atatürkçü ve aydın bir kimse” olarak yurttaşlık görevimi yerine getirmekten başka hiçbir eylemim olmadı. Öyle milliyetçilik savında bulunup da askerlik görevimi yerine getirmekten kaçmadım. Yaşamımın her saniyesi için

hesap vermeye hazırım. Yargılandığım Mahkemenin hükmüne itibar edilmiyorsa (ki itibar edilmemekte olduğu anlaşılmaktadır) yargısına itibar edeceğimiz bir mahkemede yargılanmaya hazırım.

Bir devletin kendi yurttaşlarına karşı böyle acımasızcasına davranması ne ile yorumlanabilir? Yargılanıp beraat etmek suçsuzluk için yeterli olmuyorsa bu mahkemeler niçin kurulmuştur.

1977 yılının 27 Mart'ında evimin önünde iki kişi tarafından kurşunlandım. 30 cm.den göğsüme sıkılan kurşunlar ciğerimi delik deşik etti. Beni öldürmek amacı ile vurup kaçanların bulunması amacı ile, resmî mercilere, 200 sayfaya yakın dilekçe verdiğim halde hâlâ ve hâlâ bu güne kadar yakalanamamışlardır. Devlet görevlileri; beni izleyeceklerine beni vuranları araştırıp bularak yargıya teslim etmelidir. Benimle bu kadar uğraşması anlamsızdır (1).

Devletin görevlileri; beni vuranları yakalayıp adalete teslim edeceğine "Atatürkçü ve Aydın bir kimse olduğum için" benim peşime düşmekte mahallem ve aile bireylerimi kuşkuyu düşürerek benden koparmaya çalışmaktadır. Bana yapılan bu uygulamalar hukuk devleti ilkelerine aykırıdır. El insaf...

Hiç olmazsa 12 Eylül'den sonra bu tür uygulamalara bir son verilmesi isteğimdir.

Saygılarımla, **10.2.1982**

Av. Hayri Balta,

Akın Cad. Muhaç Sok. No. 49,

YENİMAHALLE/ANKARA

+

1. Gaziantep Sorgu Hakimliği. E. 1962/25. K. 1962/104

2. Adalet Bakanlığı Ceza İşleri Genel Md.lüğü.

20.2.1978/11462

3. İçişleri Bakanlığı Emniyet Genel Md. 20.2.1978/35450

4. Gaziantep Cumhuriyet Savcılığı 1978/2733

5. Gaziantep Sorgu Hakimliği 1981/53

DAĞITIM:

Gereği İçin:

1. Milli Güvenlik Konseyi Genel Sekreterliğine/Ankara

2. İçişleri Bakanlığına/Ankara
3. Adalet Bakanlığına/Ankara

Bilgi için:

1. Ankara Barosu Başkanlığına,
2. Çocuklarıma

10.2.1982

(NOT: Bunların hiçbirinden bu güne değin yanıt gelmemiştir.)

87. SON SÖZ

Ankara, 27.9.1991

Şu an, 11.3.1991'de geçirdiğim ağır bir kalp krizinden sonraki iyileşme dönemi içindeyim. Ancak yazı yazmak bile beni çok yorduğundan istediğim gibi bir "sonsöz" yazamıyorum...

Önemli olan bir insan haksızlığa uğradığında; hakkını, sonuna kadar aramalıdır. Okuduğunuz bu satırlar bu çabamın göstergesidir...

Yaşadığım olaylar yalnız bana özgü değildir. Yaşadığım olaylarla bu gün bile milyonlarca yurttaşım karşı karşıyadır. Eğer ben, yaşadığım bu olaylar karşısında yaptığım mücadele ile yurttaşlarımıza ışık tutabilmişsem ne mutlu bana...

Yaşamı yaşarken yakaladım. Okuduğunuz satırlar 1958 ve sonrası yıllarda yaşadığım olaylardan kaleme alınanlarıdır.

Eğer biraz canlanabilirsem yaşadığım diğer yıllara ilişkin olayları da yazacağım. Buna zorunluyum da... Çünkü artık bana aktif avukatlık yasak..

Emekli aylığımı ise ev kiramı, kitap paramı, dergi ve gazete giderlerimi karşılayamayacağından bundan böyle yaşamımı yazarak kazanmak zorundayım.

Bu toplumda da yazarak yaşamının zor, çok zor olduğunun da bilinceyim. Ne var ki başka umarım (çarem) yok...

Dilerim, başarabilirim. 27.9.1991

Av. Hayri Balta

88. AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZ GEÇMİŞİ...

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamayarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli köyündeki bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep Lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, utancından bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik, kilimcilik yaparak sağladı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursuna bitirdi...

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapınca futbol hakemliğini bıraktı.

25 yaşında Gaziantep'te tasavvufçu, tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef vurdu ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu toplulukta "fırınlara girip çıktı", "ölmeden önce öldü", "yeniden doğdu". Bu topluluğa "ölü" olarak girdi "diri" olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak

komünistlikten yargılandı.

Yargılama sonunda mahkeme: “Hayri Balta, Atatürkçü ve aydın bir kimsel!” (Gaziantep Sorgu Hakimliği. E. 962. K. 127/16) diye karar verdi. Böylece Türkiye’de mahkeme kararı ile “Atatürkçü ve Aydın” sayılan bir kişi oldu. Ne var ki aklanmasına karşın 10’a yakın işyerinden kovuldu. 10’a yakın ev değiştirmek ve sonunda Gaziantep’ten ayrılmak zorunda kaldı...

1965 yılında, 33 yaşında iken, Gaziantep Lisesi Akşam Ortaokuluna başladı. 1969 yılında dört yıllık olan bu okulu sınıf ve okul birincisi olarak bitirdi.

Gaziantep Akşam Lisesi 1. Sınıfında okurken “Kavmiyetçi ve Ümmetçi” kişilerce rahat verilmemesi üzerine 11 Mart 1971’de Ankara’ya göçtü.

Gaziantep’ten ayrıldıktan bir gün sonra 12 Mart 1971’de Ordu, yönetime el koydu. Böylece 12 Mart’ın hisminden kurtulmuş oldu. Eğer o tarihte Gaziantep’te olsaydı başına gelecek vardı...

Ankara’ya gelir gelmez Anafartalar Akşam Lisesi 1. sınıfına kaydını yaptırdı ve Genel-İş Genel Merkezi Hukuk Bürosunda yazman, bir süre sonra da muhasebe bölümünde muhasebeci ve daktilo olarak çalıştıktan sonra muhasebe şefliğine getirildi.

Gündüzleri çalıştı, akşamları okula gitti. 4 yıllık Anafartalar Akşam lisesini bitirdikten sonra Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Akşam Türkçe Bölümüne kaydını yaptırarak derslere gidip gelmeye başladı. 15 gün sonra yaşının geçmiş olduğu gerekçesiyle okuldan kaydı silindi.

Bunun üzerine yılmadı bir yıl da üniversite sınavlarına çalıştıktan sonra 1974’te Ankara Hukuk Fakültesine girmeyi başardı ve hem çalışıp hem okuyarak 1979 yılında Hukuk Fakültesini bitirdi ve bir yıl da staj gördükten sonra 1980 yılında (48 yaşında) avukatlığa başladı.

Hukuk Fakültesi öğrencisi iken, 27 Mart 1977’de, ölüm döşegindeki babaannesini görmek için gittiği Gaziantep’te, gece yarısı evinin önünde, faşistlerce kurşunlandı... Sağ göğsünden giren kurşun akciğerinin

üst lobunu delerek kürek kemiğinden çıktı. 15 gün ağzından kan geldikten sonra “hayatî tehlikeyi” atlatarak yeniden yaşama döndü. Hâlâ zaman zaman kurşun yarasının acısını hisseder ve düşlerinde yakın mesafeden ateş edilen tabanca sesi ile uyanır...

Avukatlık yaptığı sırada Atatürkçü Düşünce Derneği'nin kurucularından oldu.

İlk iki Yönetim Kurulunda Genel Sekreter yardımcısı olarak görevli iken 11 Mart 1991 tarihinde ağır bir kalp krizi geçirince kalbinin % 70'i çalışmaz bir duruma geldi. ADD'deki görevinden ayrıldı ve doktorların sözü üzerine avukatlığı bıraktı. O günden bu güne değin de evinde yazarlık yapmaktadır...

Yaşamı boyunca emeğinden başka geliri olmadığı için eşi ve dört çocuğu ile geçim zorluğu çekti. Ankara'da iki kışı, ailesi ile birlikte, odunsuz, kömürsüz, elektrik sobası ile geçirdi...

65 yaşına kadar yoksul olarak yaşadıktan sonra babaannesinden kendisine kalan trilyonlar değerindeki taşınmazları, kendisine yeteri kadarını ayırdıktan sonra, dört kızına bıraktı...

Şu an dört kızından 6 torunu bulunmaktadır. Torunlarından biri Amerika'da bir üniversitede Siyaset Bilimi hocalığı yapmaktadır. Biri de İnşaat Fakültesini bitirmiş olup bir şirkette inşaat mühendisi olarak çalışmaktadır...

Yaşamı boyunca, hastalığında bile, bir Aydınlanmacı olarak düşünce özgürlüğünü, Laikliği ve Cumhuriyetin kazanımlarını korumaya çalışmıştır. Laikliği savunmak için birçok dava açmış ve bu davalardan birinin sonucunda da ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ kurulmuştur.

Gaziantep yerel gazetelerinin, bir ikisi dışında, hemen hemen hepsine günlük yazı verdi. Kimisi kapandığı için, kimisinden de, bir süre sonra, yazılarına yer verilmediği için, ayrıldı.

Ankara'da ise Barış ve Ulus gazetelerinde ve kimi dergilerde yazdı.

Bu günkü tarih itibariyle basılmış 35 kitabı vardır.

Bu kitaplar parasız dağıtılmaktadır... (Kitapların listesi aşağıdadır...)

2000 yılından beri www.tabularatalanayalanabalta.com adresli Sitesinde aydınlanma savaşı vermektedir...

Düşünce ve inanışlarından ötürü hakaretlere, küfürlere ve tehditlere karşı; bireyciliğe karşı toplumculuğu, dine karşı bilimi, şeriata karşı cumhuriyeti, teokrasiye karşı Laikliği, vahye karşı aklı, yaratılış teorisine karşı evrim teorisini, ruhçuluğa karşı maddeciliği savunmuştur...

Ne var ki çok az kişi tarafından anlaşılabilmiştir. Şimdi bile dinciler tarafından dinsiz; dinsizler tarafından da dinci sayılır...

Av. Hayri Balta, 19.11.2014

+

89. TABULARA TALANA YALANA BALTA YAYINLARI:
(Alfabetik olarak)

1. Anılar 1: Bir Aydın Adayı
2. Anılar 2: Muhbir ve Tertipçilerim
3. Anılar 3: Röportaj ve ...
4. Anılar 4: Son Nokta
5. Anılar 5: Alleben (Kaybolan Cennet)
6. Anılar 6: Emanet (Şafık Güvenç Emaneti)
7. Anılar 7: Cahilin Dünyası
8. Anılar 8: Cehaleti, Yaşayan Bilir
9. Anılar 9: Zilli Kurt'un Çırpınışı
10. Atatürk 1: Atatürk Budur
11. Din 1: Allah Denince 1/6
12. Din 1: Allah Denince 2/6
13. Din 2: Allah Denince 3/6
14. Din 3: Aydınlanma
15. Din 4: Sırların Sırrı
16. Din 5: Tanrı'ya Yakınlık
17. Din 6: Erenlerin Dünyası
18. Din 7: Aydınlarla Mektup
19. Din 8: Kaygılarım
20. Din 9: Kuran'a Akılcı Bir Bakış (Kuran'dan)
21. Din 10: İncil'den
22. Din 11: Tevrat'tan
23. Din 12: Takvimlerden
24. Din 13: Misyoner'e Yanıt
25. Din 14: Sanal Katılım-Taç'a Atılanlar
26. Köşe Yazıları 1: Kızma Yok 1/60
27. Laiklik 1: Laiklerin El Kitabı
28. Laiklik 2: Laikliği Benimsemeden...
29. Laiklik 3: Laiklik Bir Yaşam Biçimidir
30. Öykü 1: Yitmiş Bir Adam
31. Öykü 2: Muzır'dan Kes!..
32. Öykü 3: Cambazlar
33. SSS 1/23: Sevenler-Soranlar-Sövenler
34. SSS 2/23: Aşağılık Maymun
35. Şiir 1-9: Ellerim Ellerim Suçsuz Ellerim

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA HAYIR!..

AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZGEÇMİŞİ

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli köyündeki üzüm bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik ve kilimci kalfalığı yaparak sağlamaya çalıştı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursunu bitirdi.

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılırca futbol hakemliğini de bıraktı.

25 yaşında Gaziantep'te tasavvufçu, tekke ve tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef çaldı ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu topluluğa "firinlara girip çıktı", "ölmeden önce öldü", "yeniden doğdu". Bu topluluğa "ölü" olarak girdi "diri" olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.